

John Jones M.D* 1776

Theo: Lane
October 27th
1760

3089. aaa 23.

R B.M. U. T. Psalms

GEORGII BUCHANANI

S C O T I,

Poetarum fui seculi facile Principis,

PARAPHRASIS

PSALMORUM

D A V I D I S

P O E T I C A.

GLASGUAE.

In Aedibus ROBERTI URIE.

MDCCL.

A D

M A R I A M

Illustrissimam SCOTORUM Reginam,

GEORGII BUCHANANI

E P I G R A M M A.

NYMPHA, Caledoniae quae nunc feliciter orae
Missa per innumeros sceptrā tueris avos:

Quae fortem antevenis meritis, virtutibus annos,

Sexum animis, morum nobilitate genus:

Accipe (sed facilis) cultu donata Latino

Carmina, fatidici nobile regis opus.

Illa quidem, Cyrrha procul et Permesside lympha,

Pene sub Arctoi fidere nata poli:

Non tamen ausus eram male natum exponere foetum,

Ne mihi displiceant quae placuere tibi.

Nam quod ab ingenio domini sperare nequibant,

Debebunt genio forsitan illa tuo.

МАРИЯ

GEORGE BUCHANAN
B.P. 1000 M.A.

GEORGII BUCHANANI
 PARAPHRASIS
 IN PRIMUM LIBRUM
 PSALMORUM.

PSAL. I.

FELIX illè animi, quem non de tramite recto
 Impia sacrilegae flexit contagio turbae:
 Non iter erroris tenuit, fessorve cathedrae
 Pestiferae facilem dedit irrisoribus aurem:
 Sed vitae rimatur iter melioris, et alta
 Mente Dei leges noctesque diesque revolvit,
 Ille, velut riguae quae margine confita ripae est
 Arbor, erit; quam non violento Sirius aestu
 Exurit, non torret hiems: sed prodiga laeto
 Proventu beat agricolam; nec, flore caduco
 Arridens, blanda dominum spe lactat inanem.
 Non ita divini gens nescia foederis, exlex,
 Contemtrixque poli: subito sed turbine rapti
 Pulveris instar erunt, volueri quem concita gyro
 Aura levis torquet vacuo ludibria coelo.

Ergo, ubi veridicus iudex in nube serena
 Dicere jus veniet, scelerisque coarguet orbem,
 Non coram impietas moestos attollere vultus,
 Nec misera audebit iustae se adjungere turbae.
 Nam pater aethereus iustorum et fraude carentum
 Novit iter, sensumque tenet; curvosque secuta
 Impietas fraudum anfractus scelerata peribit.

P S A L. II.

QUID trepidae gentes vano fremuere tumultu?
 Minisque populi faeviunt inanibus?
 Et cum principibus magni coire tyranni,
 Dominumque Christumque Domini adversum truces?
 Vincula quin horum fortes dirumpimus, ajunt,
 Et lora nostris demimus cervicibus?
 At pater aethereus, rerum cui summa potestas,
 Ridebit impotentium irritas minas.
 Tum iusta accensus miseros affabitur ira,
 Et per furorem caeca consilia suum
 Turbabit: Cingamque meum diademate Regem,
 Inquit, Sionis jura sanctis collibus
 Qui dabit, et late fundet mea jussa per orbem.
 Deinde allocutus Dominus est me: Filius
 Tu meus es, genui te hodie; me posce, daboque
 Omnes ut haeres gentium fines regas,
 Qua circumfusus tellus se porrigit undis,
 Regasque sceptro sempiternum ferroq:

Cumque voles, tumidosque premas, frangasque rebelles,
Ut ficta fragili vasa franguntur luto.

At vos, in populos quibus est permessa potestas,

Et jus ab alta sede plebi dicitis,

Errorum tenebras depellite, discite verum;

Servite Domino cum tremore; gaudiis

Et timor et Domini accedat reverentia vestris,

Ut missum ab illo filium amplectamini:

In vos ne justae vindictam exerceat irae,

De calle recti devios. Nam, cum brevi

Saeviet injustos contra justa ira, scietis

Quam sint beati spes in illo qui locant.

P S A L. III.

HEU quanta numero viribusque factio

Me vexat odiis impiis!

Quam perditorum firma conspiratio

Conjurat in meum caput!

Et asseverant spem salutis in Deo

Supereffe jam nullam mihi:

Cum tu sub umbra praeliantem me tui

Tam saepe scuti texeris;

Cum laudis auctor sis meae, cum gloria

Meum corones verticem.

Cum nocte Dominus invocantem me suo

De monte sancto exaudiat,

Curis solutus et recumbo et dormio,

Refurgo liber a metu.

Domino excubante, nec meum formidine

Pectus movebunt agmina

Numerosa, nec si saeva feritas omnium

Conjuret in me gentium.

Tu, Domine, in aciem ductor, ut me liberes,

Prodibis: hostium omnium

Malasque franges, impiorum et conteres

Dentes potenti dextera.

At tu, salutis una spes, populum tuum

Bonitate solita amplectere.

P S A L. IV.

O Pater, o hominum divûmque aeterna potestas,
Sincerae mihi conscie mentis,

Qui mihi consilii inopi, incertoque salutis,

Imploranti rebus in arctis,

Tutum pandis iter, latumque educis in aequor;

Nunc obfesso fraude maligna

Da mihi te facilem, et justis bonus annue votis,

Non dura placabilis aure.

O hominum caecae mentes, quo me usque relicto

Intenti mendacibus umbris,

Sollicita in vanas torquetis pectora curas?

Tandem credite vera monenti:

Quem Deus electum miro dignatur honore,

Per discrimina cuncta tuetur.

P S A L. V.

5

Me Dominus clamantem ad se, auxiliumque rogantem,

Mitis et exorabilis audit.

Ergo Dei, miseri, nunc saltem agnoscite numen,

Et vitiis abstinete pravis;

Vobiscum in tacito per noctem expendite lecto

Longi dicta ac facta diei.

Non pecudum fibris Domino, sed mente litatur

Innocua: si admoveris aris

Hanc, poteris sperare animi securus ab alto

Dextra munera larga benigna.

Poscit opes modo degeneres pars maxima vulgi;

Haec animos voto una fatigant.

At tu me placido tantum bonus adspice vultu;

Aura tui jucunda favoris

Me super irradiet: sat amico te mihi felix.

Alter frugibus horrea stipet,

Impleat et multas generoso nectare cellas,

Et congesto gaudeat auro:

Ast ego curarum vacuus de nocte recumbam,

Et sine sollicitudine somnos

Accipiam: tu securam mihi robore mentem,

Tu certa spe pectora firmas.

P S A L. V.

O Potens rerum Deus, aure leni

Mitis exaudi mea verba, mentis

Mente non dura tetricusque tristes

Percipe questus.

Adspice attentus, mihi quanta tendat
Vox latus; quando mihi Rex Deusque
Solus es, solum veneror precorque
Rebus in arctis.

Mane clamantem Deus aequus audi;
Nam tuum casta prece, non inanem
Spem fovens, nomen jubar ante Eoum

Mane ciebo.

Tu Deus, laetus pietate vera,
Impii ritus scelus execraris;
Nec frui pravi studiosa mens te
Speret amico.

Vis tuos vultus metuit nefasque;
Hostis es fraudum et cupidae cruoris
Caedis; audacem simulare linguam

Falsa recides.

At tua fretus bonitate sacrum
Limen accedam, tua templa inibo;
Rite adorabo tua sancta castis

Numina votis.

Tu mihi, ut casses fugiam dolosos
Hostium, lumen, Deus, aequitatis
Dux tuae praefer, dubioque caecos

Dirige gressus.

Hostium verum fugit ora; pectus

Incolit fraus spurcitiefque; guttur
Tetrius putri est quod hiat recludens
Funera busto.

Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens caecos meditatur ictus.

O Deus, rerum o pater alme, gentem
Perde nefandam.

Redde conatus, pater alme, vanos:
Quique te linqunt, scelerum fuorum
Sentiant poenas meritas, ab ima
Stirpe recisi.

Sed tua semper bonitate tuti
Gaudeant qui spem posuere in uno
Te sibi certam impavidi, tuumque
Nomen adorant.

Namque tu rectos animique puros
Larga opum dextra recreas benignus,
Et tui, tanquam clypeo, favoris
Protegis umbra.

P S A L. VI.

DUM fervet ira, Domine, dum mens aestuar,
Ne me merentem corripe:
Dum saevientis flagrat in cursu furor,
Exigere poenas abstine.
O parce, parce: languor aegrum conficit:
Manum salutarem admove.

Corpus, solutis ossium compagibus,
Enerve vires deferunt;
Mentemque graviter moeror angit turbidam:
Quo me usque miserum negliges?
Quo me usque linques? jam revertte, ac libera
Aegrum inferum de faucibus.
Ubi faeva duram mors manum iniecit semel,
Quis amplius meminit tui?
Quis mortis alta subrutus caliginie
Nomen celebrabit tuum?
De nocte pectus anxium suspiriis
Pulsans, gemenisque, lacrymis
Lavo cubile: strata fletuum madent
Rorata largis imbribus.
Caligat acies luminum, doloribus
Hebetata longis: hostium
Interque risus et dolus emarcuit
Color vigorque corporis.
At tu sceleribus turba gaudens impiis
Faceffe, spem pone irritam:
Lamenta Dominus et meorum fletuum
Placatus audiit sonum.
Dominus benignus supplicem me exaudiit,
Orationique annuit:
Subitus ut hostes obruat pudor meos,
Vultusque confundat rubor;

P S A L. VII.

9

Tristi repente ut palleant infamia,
Fugamque turpem moereant.

P S A L. VII.

IN te salutis spem posui meae,
Servator orbis : faucibus hostium
Me libera, qui mente saeva
Interitum mihi moliuntur.

Si nemo vindex asserat : ut leo
Imbelle crudus dilaniat pecus,
Sic me ferus discerpet hostis,
Innocui fitiens cruoris.

Si verus index me merito arguit,
Nec falsa mendax crimina texuit;
Si damna tranquillo creavi;

Promerito male ni peperci :
Me persequatur dum capiat sequens,
Captumque sternat, stratum et humi pede

Conculcet, et sceptri superbum

Proterat abjiciatque fastum.

Exsurge, justas te furor impius
Meorum in iras excitet hostium:

Exsurge, promissamque redde

Perfidiae Deus ultionem.

Exsurge, terris luceat omnibus

Augusta majestas tua; te suum

Accurrat agnoscatque regem

Concilium populi, patremque.

O qui potenti sceptrā tenens manu,

Gentes per omnes crimina vindicas,

Me vindica, si rite poenas

Ore pio innocuoque posco.

O iuste iudex, cordis in intimo

Quem nil recessu praeterit abditam,

Frangere impios ausus malorum;

Fulci animos refoveque iustos.

Securus hostes nil metuo, Deo

Custode; quem simplex animi juvat

Candor: pios servat, malisque

Exitium assidue minatur.

Si perstet hostis, jam gladium tenet,

Jam tendit arcum promptus, et arripit

Ferale telum, et igne saevo

Lethiferas acuit sagittas.

En, qui nefandum parturiit scelus,

Concepit aerumnā, pariet velut

Quae vana per somnum inquietas

Ludificant simulacra mentes.

Fodit dolosam, ut me caperet, scrobem;

Incautus in fossam ipse suam ruit:

In verticem ipsius recurrat

Pernicies, recidentque fraudes.

Ergo expeditus fraudibus et metu,

Rerum parentis justitiam canam,
Nomenque sanctum; gratiasque
Laetus agam, repetamque laudes.

P S A L. VIII.

GENTIS humanae pater atque custos,
Quam sancta majestas tui
Nominis terras stupefecit omnes,
Sol quas recurrens adspicit!
Et super coeli radiantis orbes
Tua magnitudo se extulit.
Quam pia mundum tueare cura,
Lactentis aevi infantia
Prodit; ut linguas temere obstrepentum
Tibi refutes hostium:
Hostium, quorum vomit os furorem
In te, sititque sanguinem.
Luce quum coelos vitrea serenos,
Pollentis opera dexterarum,
Cerno; quum lunam, nitidasque stellas
Per te creatas conspicio:
Quantulus, mecum tacitus revolvo,
Homo est, ut ejus sis memor!
Quantula humanae est sobolis propago,
Dignere ut illam visere!
Hunc Deo aequalem prope reddidisti;
Ornasti honore et gloria:

Et tuae dextrae super universa

Opera creasti principem:

Cuncta vitalis quibus haustus aerae est,

Illi dedisti sub pedes.

Huic boves parent et oves, pecusque

Quodcunque campis pascitur;

Quique pennarum celeri volatu

Metitur ales aëra;

Quique pinnarum celeri natatu

Piscis pererrat aequora.

Gentis humanae pater atque custos,

Quam sancta majestas tui

Nominis terras stupefecit omnes,

Sol quas recurrens adspicit!

P S A L. IX.

RERUM certa salus, te cano, gratias

Exsolvo meritas ex animo tibi:

Et miranda futuris

Pandam facta nepotibus.

Tutus praesidio nil metuam tuo:

Laetus laeta canam sed tibi carmina;

Te laudabo supremi

Aeternum aetheris arbitrum.

Spes hostis temere clatus in improbas,

Conversus trepida terga dedit fuga,

Et virtute potentis

Dextrae pectus abiit tuae.

Tu vindex cupidos exitii mei

Perdis; tu trepido praesidium es reo;

Tu litem mihi iudex

Ex alto dirimis throno:

Tu gentis valido robore barbarae

Compefcis furias; destruis impios,

Ut nec nomina feris

Narret fama nepotibus.

En, hostis tumidae quo recidunt minae!

En, qui sternit humi funditus oppida,

Et prostrata perennis

Condit nube silentii!

At rerum Dominus perpetuus thronum

Fixit perpetuum iustitiae sibi;

Orbem ut legibus aequis,

Ut iuste populos regat.

Quum vis incubuit foeta superbia

Infreni, miseris praesidium pates;

Tati pandis asyli

Arcem rebus in asperis.

In te uno merito spem solidam locant,

Qui novere tuum nomen, et ultimo

Ut discrimine amicos

Nunquam destituas tuos.

Ergo arcis merita laude Sioniae

Custodem Dominum pangite; confili

Decreta ardua gentes

Late ferte per exterar.

Vindex innocui sanguinis expetit

Poenas; viennes nec finit opprimi

Impune; applicat aurem

Clamantùm querimoniis.

Afflictas bonus ô res propius meas

Contemplare, odiis quem petit improbis

Vis hostilis; et atrae

Mortis faucibus eripe:

Ut, qua mole Sion crescit in aethera

Late conspicua, laudibus efferam

Te, laetusque salutem

Acceptam referam tibi.

Demersit merito fraus sua perfidas

Gentes exitio: queis alios plagis

Irretire parabant,

Haesere impliciti pedes.

O miranda Dei iudicis aequitas!

Fraudis fraude sua prenditur artifex.

O res pectoris altis

Condenda in penetralibus!

Sic est; interitu devorat impios

Improvisa dies; immemores Dei

Gentes mors inopina

Aeternis tenebris premit.

At confisa Deo nuda modestia

Aeternum Domini non animo excidet,

Nec laeto miserorum

Spes frustrabitur exitu.

Rerum surge parens, neu sine ut impotens

Adversus tenues crescat homunculus;

Et juris preme frenis

Gentes arbiter impias.

Circumfiste tuae mole potentiae,

Terroremque feris mentibusingere :

Agnoscat male firmam

Sortem gens hominum suam.

P S A L. X.

QUONAM usque custos gentis humanae tuos
In rebus arctis negliges ?

Quonam aberis usque, dum pios tyrannide

Premit arroganter impius ?

O si scelestum vergat in caput scelus,

Suisque pereat artibus.

Dum mentis explet per nefas libidinem,

Sic gloriatur impius ;

Sic gaudet in se, sempiternum ceu decus

Rectis pararit artibus.

Aequi atque iniqui negligit discrimina

Infrenis arrogantia,

Suaeque plaudit suaviter prudentiae,
Nullum esse quod putet Deum.
Felicитatis somnio indulget suae,
Quod cuncta cedant prospere;
Nec te futurum cogitat vel iudicem,
Vel perpetrati vindicem.
Hostes minoris aestimat nihilo suos,
Sic ipse secum computans,
Incommodi expers ad senectam usque ultimam
Securus aevum transigam;
Non cura laetis ulla sese gaudiis,
Non aegritudo interferet.
Os execranda despuat convicia,
Spumatque probris et dolis;
Bonis labores continenter pestilens
Lingua et dolores parturit.
Circa viarum compita infidias locat,
Ut innocentem clam involet;
Intentus oculis intuetur acribus
In transeuntes pauperes.
Qualis cruentus subter alta delitet
Spelaea conditus leo;
Sic, e latebris corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet;
Et occupatos multinodis nexibus
Nassae involutos attrahit,

Malisque subigit; et tenebris occultit

Crudelitatem callidus :

Ah, strage quanta transeuntes perculit,

Grassatus istis artibus !

Sic deinde secum colligit male credulus,

Haec prorsus ignorat Deus ;

Avertit ora rebus humanis sua,

Fandi et nefandi negligens.

Exsurge, Domine, tolle in altum dexteram,

Librata fige vulnera ;

Ope destitutos ne pios silentio

Oblivioso defere.

Tene impiorum pervicax vefania

Sic audeat contemnere ?

Secreta secum corde tacito ut murmuret,

Humana non curat Deus.

Cernis profecto cuncta, cernis ; et tuam

Scelestus in manum cadet ;

Ut te labores et dolores pauperum

Non praeterire intelligat :

Tibi relictus est inops atque innocens ;

Tu tutor orbos protegis.

Tu frange vires impii, violentiam

Tu mentis improbae doma ;

A stirpe caesa donec impietas simul

Eliminetur et impius.

Tum firma Dominus seculorum in secula

Sceptra obtinebis imperi,

Gentesque terrae finibus procul tuae

Exterminabis impias.

Haec vota duris obruti laboribus,

Has supplices fundunt preces;

Animosque stimulis incitati talibus,

Te lacrymantes postulant;

Pupillum et inopem ut vindices potentium

Ab impotenti audacia;

Homo ut feroces spiritus ponat, suae

Infirmittatis conscius.

P S A L. XI.

QUUM spe salutis non dubia fruar,

Deoque fidam, vos mihi dicitis,

Faceffe rupes in remotas,

Antevolans pavidas volucres.

Intendit arcum, en aspicias, impius,

Nervo sagittas admovet, ut petat

Incogitantes e latebris

Innocuos animique rectos.

At tu potenti, Rex bone, dextera

Domas rebelles, et facis irrita

Decreta vesani furoris

Contra humiles male nil merentes.

Aeterna coeli templa colens Deus,

Et lucido astrorum in folio sedens,
 Humana per terras acutis
 Facta oculis speculatur omnes.
 Non justus illum, non latet impius
 Cuncta intuentem; sed studio ad nefas
 Pronos maligno justus orbis
 Ex animo moderator odit.
 Super scelestos retia depluet;
 Ignem remisso sulphure flammeos
 Ad impios eliminandos
 Fulmineae rapiunt procellae.
 Justosque justus justitiae parens
 Amore sancto amplectitur unice,
 Et fraudis ignaram ante vultus
 Assidue videt aequitatem.

P S A L. XII.

AFFER opem, servator opem fer; pulsa recessi
 Intemerata fides:
 Nuda fides hominum fugit commercia; vana
 Cum socio loquitur
 Quisque suo, blanda exercens mendacia lingua,
 Corde scelus meditans.
 Ora Deus fraudum dulci medicata veneno
 Conterat, et penitus
 Grandiloquam ex ima linguam radice revellat;
 Quique pudore carent,

Dicere nec metuunt; falsa ad perjuriam linguas

Fortiter intrepidi

Assuescamus, et os age confirmemus ad omne

Flagitium: neque enim

Oris frena mei, linguaeve repagula quinquam

Me nisi habere puto.

At Dominus planctus miserorum, et dura ferentem

Aure trahens gemitus,

Surgam, ait, atque inopem, tuta ut respiret in arce,

Insidiisque procul,

Securum statuam. Haec Dominus: quod ab ore fidei

Cunque fluit Domini

Auro purius est, auro quod fusile fecit

Septima flamma coquens,

Dum faex in fumos exploratore camino

Crassa abit et cineres.

Polliciti memor erga malae mala toxica linguae,

Sancte parens, inhihe;

Pestifera de gente hominum nos, optime custos

Assere perpetuo.

Nam late impietas grassatur libera, passim

Omnia plena malis,

Quum penes injustos jus est, et iussa malorum

Sunt metuenda bonis,

QUOUSQUE, rector unice,
Me destitutum negliges?

An sempiterna me obrutum
Oblivione deserēs?

Quousque vultum amabilem
Iratuſ abscondes mihi?

Quousque curae turbidae
Mentis quietem diſtrahent?

Quousque cor cruciabitur
Moeroris aestu fluctuans?

Quousque, me proſtrato, aget
Hostis triumphos insolens?

Regnator orbis adſpice;
Opem fer, et lucem tuam
Infunde, ne mors lumina
Somno perenni ſopiat:

Ne jaçtet hostis arrogans
Me viribus fractum ſuis;
Ne me perofi perfidi
Meo dolore gaudeant.

Tu me ſalutis recreas
Spe, largus auxili: tuum,
Salute parta, laudibus,
Rex magne, nomen efferam.

SECUM infania *callide*,
Indulgens vitiis, sic loquitur; Deum
Formido sibi credula
Commenta est hominum, quum temerario
Casu fors ferat omnia.
Ergo flagitiis se penitus dedit
Secura impietas Dei;
Nec quisquam ex animo recta sequi studet.
De templo aethereo Deus
Ad curas hominum lumina verterat,
Si quis non stolide improbus
Ad cultum revocet pectora numinis:
Omnes in scelera omnia
Conjurasse putes; foeda, nefaria,
Detestandaque perpetrant;
Nec cuiquam est studium recta capeffere.
Nam qui recta capefferent?
Quem sanis aditum consiliis darent,
Quorum nequitia et scelus
Infecere animos? qui populum meum,
Ceum praedam fera, devorant;
Nec rerum Dominum mente colunt Deum.
Ast illos gelido metu
Horror concutiet, iustitiae Deus
Quum patronus opum feret
Infanti: increpitans talibus impios;

Vobis ludibrio fuit
 Infantum pietas : vos inopum pium
 Rifistis studium, preces,
 Spes lentas, trepidas sollicitudines :
 At, cui fidit inops, Deus
 Spes et vota bonos ducet ad exitus.
 O si mittat opem suis
 Speratam Deus e rupe Sionia :
 Nam quum vincula ruperit,
 Exsolvetque suos, pectore libero
 Gaudebunt Abrahamidae,
 Et iusta Isacidæ lætitia frement.

P S A L. XV.

SANCTAE Sionis templa quis incolet,
 Rex magne, tecum ? quem statues tuum
 Sanctum super montem, ut malorum
 Liber agat placidam quietem ?
 Quem fraudis expers simplicitas juvat,
 Urgetque rectum propositi tenax ;
 Nec mente saevus grata blandam
 Edocuit simulare linguam :
 Nec ore mendax exitiabilis
 Concinnat artes ; nec mala proximis
 Excogitat ; nec dulcem amicum
 Opprobriis maculat pudendis.
 Qui fastuosum despicit impium,

Dei timentem suspicit et pium:

Tenaxque promissi, fidemque

Indocilis temerare pactam.

Qui non egenos foenore perdidit,

Non innocentes munere prodidit.

In monte sancto, haec qui peregit,

Perpetua requie fruetur.

P S A L. XVI.

O Rerum sator, et salus

Humani generis certa, periculis,

Qui te respicit unum, famulum instantibus eripe.

Te servus Dominum libens

Agnosco, et populis praedico: sed tibi

Omni ex parte beato officiis nil opus est meis.

Ergo illuc animum appuli,

Ut gentem studio prosequerer pio,

Quam tu ex omnibus unam populis forte receperas.

Ast illi immemores tui

Defecere: novos quisque sibi deos

Effinxere, colentes animi ludicra somnia.

Horum sanguineas dapes

Non libabo, epulas respuo; nomina

Testis nunquam adhibebo, aut fidei foedera sanciens.

At fortis populum meae

Defendet Domini perpetuus favor,

Mercedemque laborum cumulatam dabit affatim.

O pul-

O pulchra agricolatio!

O praeclara mei fors patrimonii!

Ut florum undique ridens animum pascit amoenitas!

Immortalis honor Deo

Aeterno, monitu cujus ago dies;

Arcanisque per umbram stimulator pectora motibus.

Quicquid molior, aut gero,

Praesentem Dominum conspicio: is mihi

Semper dexter adhaeret, stabili ne movear gradu.

Pulsat pectora gaudio

Cor laeto trepidum; lingua tuas avet

Laudes promere; corpus tacite spes bona recreat.

Nam nec degere tartari

Permittes animam sub tenebris meam,

Aut ut putre cadaver resolutum in cineres fluat.

Tu vitae referas viam;

De vultu fluvii laetitiae tuo

Manant; tu tribuis munifica gaudia dextera.

P S A L. XVII.

A EQUUS exaudi, bone rector orbis,
Aequa poscentem: tibi quas profundit

Lingua non mendax, cape non iniqua

Aure querelas.

Ad tuum laesus fugio tribunal,

Et fidem appello; mihi cognitorem

Te peto; oppressos oculis benignis

Adspice justos.

Saepe per solas tacitae tenebras
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inspexti, trepidoque corda
Turbida motu.

Saepe, ceu flammis, animum probasti
Calibus duris, neque comperisti
Conscium fraudis scelerumque, fonti
Saeva minantem.

Os fuit concors animo, sonusque
Sensui: legum monitis tuarum
Pectus innixum scelera impioque
Horruit ausus.

Hac via gressus rege per tuarum
Orbitam legum, dubio vacillent
Ne pedes lapsu, instabilesque turbent
Lubrica plantas.

Te voco, duris ad opem periclis
Saepe tentatam fugio, precantis
Admove attentam miseris benignus
Questibus aurem.

Tu bonus fulci tibi qui salutem
Spemque committunt: tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refrena
Vindice dextra.

Me velut pupillam oculi tenellam

Providus muni; procul impiorum
Impetu, alarum trepidum tuarum

Conde sub umbra.

Nam meae vitae manus impiorum
Imminet: vallant opibus, superbis
Intonant linguis, mala dira saeva

Voce minantur.

Obsident cunctos aditus viarum;
Commoda observant loca, destinantque
Ad meam caedem, facinusque patrant

Mentibus absens.

Qualis in praedam leo fertur ira
Fervidus, qualis catulus leonis
Lacte depulsus speculatur alto

Abditus antro.

Surge, conatus pater anteverte
Impios, stratoque in humum tyranno,
Me tuo, quo nunc furit ille saevus,

Eripe ferro.

Neu sine ut me vi premat impotentum
Divitum fastus; quibus una cura est,
Dum licet, blandae illecebras caducas

Carpere vitae.

His opes terris penitus refossis
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilarasque multa

Prole penates.

Puritas vitae mihi te tueri

Corporis vinclis tribuet soluto :

Illa lux vere faciet me ab omni

Parte beatum :

Lux voluptatum cumulata cunctis

Gaudiis, quum se sine nube menti

Pura majestas dabit intuendam

Lumine puro.

P S A L. XVIII.

TE, Deus alme, colam; te toto pectore amabo,
Sancte parens; mea vis, mea sola potentia, turris,
Praesidium, spes, et rebus solamen in arctis.

Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa salutis

Anchora, tu statio tuti placidissima portus.

Nam simulatque tuas in laudes ora resolvo,

Te venerans, pacemque petens, inimica faceffunt

Arma; salus, placidisque comes pax advolat alis.

Jam me lethiferis mors circumvolverat atra

Cassibus, obsessum jam me torrentibus orcus

Impediebat aquis; stygia jam compede vinctus

Haerebam, laqueoque pedem retinente trahebar.

Hic ego deprensus, supplexque humilisque vocavi

Voce Deum, et dubiis clamavi ad sidera rebus.

Ille super solio residens flammantis olympi

Audiit orantem; postquam pervenit in altum

Clamor, et attentas advertit questibus aures;
Protinus e vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, montesque cava compage soluta
Nutârunt, penitusque imis fremuere cavernis,
Fumeus afflatu de naribus aestus anhelio
Undabat; rapidae contorto vertice flammae
Ore fluunt, vivaque animant attracta favilla.
Utque suum Dominum terrae demittat in orbem,
Leniter inclinat jussum fastigia coelum;
Succedunt pedibus fuscae caliginis umbrae.
Ille vehens curru volucris, cui flammeus ales
Lora tenens levibus ventorum adremigat alis;
Se circum furvo nebularum involvit amictu,
Praetenditque cavis piceas in nubibus undas.
Acribus ex oculis vibratae spicula flammae
Discutiunt tristes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidosae grandinis imber,
Discurfantque vagae sinuosa volumina flammae.
At vero ut sancto sermone silentia rupit,
Protinus horrifico tonitru coelum omne remugit,
Grandinis et crebra tellus crepitante procella
Pulsa sonat, ruptisque micant e nubibus ignes;
Flammiferæque volant magnum per inane sagittæ,
Fulguraque ingeminant: laticum concussa lacunas
Pandit hians tellus, et fontibus ora relaxat;
Succutiturque pavens, et fundamenta revelat,

Et referat chaos. Aeterni sic vox tonat oris,
Sic formidandae grave spiritus infremit irae.

Ille salutiferam porrexit ab aethere dextram,
Et me de rapidis pereuntem sustulit undis :

Hostibus eripuit validis, et acerba potentum

In me odia elusit : quum me studiosa nocendi

Temporibus duris caeca fraus arte petebat,

Auxilium tulit, et rebus patefecit in arctis

Latum iter, electumque a morte reduxit amicum.

Scilicet immunem sceleris mentemque manumque

Adspexit Deus, et merito dignatus honore est.

Quippe nec impietas, nec pravi credulus error

Avertere meos recto de tramite gressus.

Ante oculos mihi lex Domini, mihi iussa verenda

Semper erant animo praesentia ; simplice vero

Gaudebam, fraudisque illo sub teste voluntas

Libera, flagitium, et scelerum vitaverat artes.

Ergo mihi integrae fructum hunc decerpere vitae

Munificus dedit ; et, qui conspicit omnia, justus

Arbiter innocuam cumulavit munere vitam.

Quisque suis sibi te conformat moribus : erga

Innocuum innocuus ; te sentit amicus amicum ;

Inque bonos bonus es : male cautas cautior artes

Artibus eludis : duro in discrimine servas

Res humilis populi afflictas, oculique superbos

Dejicis elati fastus. Tu plebis ab imae

Cœtibus ereptum celebri me in luce reponis;
Illustrasque meas claro splendore tenebras.

Te duce perrumpo florentes aere phalanges,
Altaque turrigeri supero fastigia muri.

Scilicet, ut sanctus Deus est, sua signa secutis
Sancta salutiferae pandit compendia vitae.

Illius aeterno quicunque effluxit ab ore
Sermo repurgato flammis sincerior auro est:

Ille suo clypeo fida spe pectora fulta
Protegit, adversisque vetat succumbere rebus.

Dicite, qui colitis picti ludibria trunci,
Aut ebur in varias aut saxa excisa figuras:
Ecquis in aethereo rerum moderatur olympos
Frena alius Dominus? quis terrae temperat orbem
Alter, et invicta quae vult facit omnia dextra?

Ille Deus viva mihi vi corroborat artus,
Ostenditque viam maculosa labe carentem.

Me pedibus fecit celeri contendere cervo,
Et procul a saevis subduxit in alta periculis;

Et tractare manu duro in discrimine belli
Arma dedit facili, solidoque ex aere rigentem
Flectere, et inflexum confringere viribus arcum.

Ille salutiferi totum munimine scuti

Me tegit, et dextra nutantem fulcit et auget
Largus opis; perque insidiis obsessa viarum
Pandit iter tutum, prohibetque per invia plantas

Offenso titubare gradu. Te persequor hostes
Auspice, disiectos comprehendo; nec ante revertor
Quam cecidere animi fracta virtute minaces,
Affusique cadant pedibus, ne surgere possint
Rursus, et antiquas armis reparare ruinas.
Tu mihi diffundis vivum per membra vigorem,
Et validos crudo distendis robore nervos;
Tu bellare doces; tu me quicumque laceffit
Sternis humi, trepidosque fuga mihi disjicis hostes:
Clamantes nemo exaudit. Dominum prece poscunt
Auxilium: averfam negat implorantibus aurem.
Hos ego, ceu versat boreae violentia nubem
Pulveream, impello, et turbatis fervidus insto;
Et pedibus premo, ceu coenum deforme lutosi
Conteritur triyiiis. Tu me, sine nomine plebis
Contemptu ereptum, populos frenare superbos
Imperio facis; et famulas mihi tendere dextras
Per longinqua jubes ignotas oppida gentes,
Attonitas famae novitate, et nomine tantum
Audito: et blandis verba assentantia linguis
Fingunt, nec tutis fatis audent credere muris.
Laus, honor, imperium Domino, qui robore cinctum
Me tegit, incolumemque rapit de morte propinqua:
Qui mihi perfidiam sceleratam ultricibus armis
Frangere dat, populosque facit parere volentes;
Securumque vetat belli trepidare tumultus:

Qui mihi praesidio est, populi quum saeva rebellis
 Ira furit, mentisque malae scelerata retundit
 Consilia. Ergo feram late tua facta per urbes
 Finitimas; semperque meo celebrabere cantu,
 Sancte parens, Regem qui dura per omnia tutum
 Esse jubes, cumulasque opibus; plenoque favore
 Ipsum, et perpetuum sobolem amplectêris in aevum.

P S A L. XIX.

INSANIENTIS gens sapientiae
 Addicta mentem erroribus impiis,
 Tot luce flammaram coruscum
 Cerne oculis animoque coelum:
 Hinc disce, prudens quam fuit artifex,
 Qui templa olympi fornice flammeo
 Suspendit, et terrae capacem
 Et pelagi sinuavit arcum.
 Dies tenebras, et tenebrae diem
 Semper prementes perpetua vice,
 Non fortuito res caducas
 Ire monent per inane lapsu:
 Sed tota concors fabrica personat
 Dei tuentis cuncta potentiam,
 Non voce quae paucorum ad aures
 Perveniat strepitu maligno.
 Nam nec remotis barbara finibus
 Gens ulla terras incolit ultimas,

Quae nesciat certa meantis

Lege poli stabilem tenorem.

Quis nocte clara lumine flammeo

Semper micantes non stupeat globos?

Aut mane castris prodeuntem

Quum rutilo videt axe Solem?

Sive ille Eois fluctibus exserit

Vultus decoros, sponfus uti novus

Auro refulgens, gemmeaque

Tempora conspicuus corona :

Seu quum fugacem praecipitans diem

Curru citato tempora dividit,

Artusque viresque impetumque

Centimano similis giganti.

Abusque Eoo cardine ad ultimam

Metam occidentis sidera permeans

Obliqua, vitali calore

Cuncta creatque fovetque alitque.

Sed ordo rerum et conspicuus decor

Non sic tuentum lumina detinent,

Divina ut arcanis habenis

Lex animos ad honesta flectit.

Promissa fraudis nescia lubricae

Splendore veri pectora roborant.

Hac plectitur culpa aequitate, ut

Poena juvet recreetque damnum.

Puro recludunt lumine lumina

Praecepta: puro relligio nitet

Verenda cultu, quam nec annis

Cuncta domans minuit vetustas,

Decreta fas et conscia veritas

Astans tabellis servat aheneis,

Jucundiora melle, et auro

Et nitidis potiora gemmis.

Signata claustris pectoris intimi

Servus tuetur jugiter haec tuus;

Non inscius custodientem

Quam maneat numerosa merces,

Errata mentis quis meminuit vagae?

Quae deprehendet vis sapientiae?

Ergo repurga quas refudit

Clam maculas sinuosus error:

Fac regna cordis ne sibi vindicet

Vis impotentis dira superbiae;

Sic me malorum e maximorum

Compedibus facile explicabis.

Quae lingua fundit verba, quod in sinu

Secum volutat mens tacito, accipe

Placatus, o nostrae salutis

Arx, Dominus, Deus et Redemptor.

CUNCTA licet ferro late populetur et igni
Infana gentis barbarae crudelitas,
Tu ne cede malis, sed contra audentior ito;
Moderator orbis audiet preces tuas:
Utque bonus dubiis Jacobum ad fidera rebus
Cum voce palmas proferentem exaudiit;
Annuet oranti, et te maiestate verendi
Nominis ab hoste sospitem tuebitur;
Ex adyto sacro arcanis tibi viribus artus
Firmabit, animum de Sione fulciet:
Vota secundabit, memori tua munera mente
Servabit: omnis perlitabit victima;
Protinus in cineres depasta holocausta resolvet
In astra volvens flamma lucem splendidam.
Ille aderit coeptis, casusque in prospera vertet,
Eventa finget omnia ex sententia.
Jam tibi plaudemus reduci, auctoremque salutis
Patrium canemus patrio ritu Deum:
Cuncta Deo grates fora, compita, templa sonabunt;
Nomenque sanctum prosequuntur laudibus:
Annuet ille pio quaecunque rogabitur ore,
Laetumque precibus exitum iustis dabit.
Quin (scio, nec fallax animum mihi decipit omen,)
Regem reducet sospitem Dominus suum;
Mittet opem, sancti referans sacraria coeli,
Et praepotenti proteget te dextera.

Gloria sit Syriae, turmas numerare curules,

Axesque curvis asperare falcibus;

Fidat equis, lateque vagis discursset habenis,

Sonante Perfes arva findens ungula:

Hi currus et equos jactent; nos rebus in arctis

Dei potentis nomen invocabimus.

Illis nec currus, nec vis praestabit equorum,

Ne scindat uncis vultur artus unguibus:

Nos humiles favor aethereus penitusque jacentes

Tollet, suoque sustinebit numine.

Tu servator opem fer: tu si respicis, arma

Nec socia cupimus, nec timemus hostica.

Respiciet, populiue sui Rex optimus omni

Vocatus hora, facilis audiet preces.

P S A L. XXI.

QUOD hoste victo Rex triumphat gaudio,

Curis solutus anxiiis,

Tibi id fatetur, Rex beate coelitum,

Debere: tu laboribus

Vires ferendis, tu dedisti e praelio

Redire duro sospitem.

Nullam repulsam, voce quum te supplice

Rogaret, unquam adhuc tulit:

Nil in latebris pectoris reconditis

Spe concupivit irrita.

Et vota supra, et ante vota, hunc omnibus

Vitae beâsti commodis :
Gemmis coronam ferre et auro splendidam
Sacro dedisti vertici.
Vitam poposcit; mortis illi est addita
Immunis immortalitas.
Tu claritatis auctor illi es, inclyta
Per te refulget gloria.
Felicitatis ei favor dedit tuus
Exemplar ut sit posteris;
Mensura voti ut matribus sit, quum bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe spes et anchora es fiduciae;
Tu portus in rebus malis:
Te fretus uno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidae.
Tu perduelles comprehendes, tu manu
Poenas reposces vindice.
Ceus flamma clausis aestuans fornacibus
Antiqua silvae brachia
Vorat; furoris sic tui nefarios
Afflatus hostes hauriet.
A stirpe totam demetes propaginem
Semenque gentis impiae.
Te namque contra moliuntur abditam
Fraudem scelusque perfidi;
Et mente pravo vota versant irrita,

Et spes inanes concoquunt.

Te persequente, pallidi in fugam ruent,

Inhoneſta tergo vulnera

Ferent; in ora, fata dum vitant fuga,

Rurſus ſagittas diriges.

O qui potenti frena rerum dextera

Verſas perennis arbiter,

Exſurge, vires fac tuas ut hoſtium

Agnoscat inſolentia:

Tum te piorum turba feſtis cantibus

Orbis parentem concinet,

Votis tuorum ſupplicum placabilem,

Malisſque formidabilem.

P S A L. XXII.

CUR me relinquis, o Deus? Deus meus,

Cur me relinquis? irrita

Heu verba fundo: luce ſeu terras dies

Retegit, vocantem me dies

Fruſtra intuetur; ſive nox ſilentibus

Terram tenebris obruit,

Nox me vocantem nulla non audit, meo

Nox nulla queſtu non ſonat.

Tu ſanctus ille civitatis incola es

Sanctae; Iſaci nepotibus

Tu carmen es; tu fida ſpes maioribus

Noſtris; ſalutem qui ſuam

Tibi credidere, a te salutis compotes
Abiere; salvi gratias
Egere, duris qui tuam in malis opem
Petiere; qui tuam in fidem
Se dedidere, non tulere dedecus,
Non hostium ludibria.
At vermis ego sum, non homo; sum fabula
Vulgi, infimorum opprobrium:
Nam turba nostris obvia illudit malis,
Nutatque, nictatque, et caput
Motat, labella exporrigit; ludibria
Verbis acerbat asperis,
En ille Domino carus, en fiducia
Securus ille numinis:
Nunc seruet illum, nunc periclis eruat,
Quem tanto amore amplectitur.
O Domine, tu me protinus suscepas
Alvo parentis editum;
De te pependi spe, parentis pendulus
Infans adhuc ad ubera.
Abusque partu tu Deus meus; tuus
Ex matris alvo me favor
Est profecutus: ultimo in discrimine
Jam ne recede longius;
Discrimen instat ultimum, mortis metu
Cessere amici territi.

Tauri efferati, tauri obesi me undique
Circumdedere; faucibus
Hiant, leonum more rugientium,
Quos incitat spes et fames.
Rivi cruoris corpus omne perluunt
Exsanguē; laxat artuum
Compago nexus; pectus intra liquitur,
Ut sole cera, cor metu.
Exaruerē testae ad instar coctilis
Defecta membra viribus;
Rigens adhaesit lingua siccis faucibus;
Jam sto sepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
Urgent, petuntque dentibus:
Mihi pessimorum saeva conspiratio
Manusque fodit et pedes:
Et ossa numerant, ossa tralucentia
Per corporis tensi cutem.
Tormenta postquam cuncta consumsit furor,
Animus adhuc ira tumens
Se pascit, oculos fatiat, et fruitur meis
Laeto in malis spectaculo.
Partiti amictus sunt meos, tunicae meae
Fecere fortes arbitras.
Tu Domine, saltem ne recede, ne malis
In ultimis me desere:

Tu robur unus, tu mea es potentia;
Accurre, festinus meae
Succurre vitae, destitutum ab omnibus
Defende: faevorum hostium
Ferrum cruentum pelle; vim rabidam canum
Inhibe; leonum spumeos
Compeſce rictus; cornua unicornium
Confringe; ferva supplicem.
Tum morte victa sospes auxilio tuo,
Narrabo fratribus tuum
Nomen; piorum praedicabo coetibus
Robur, fidem, constantiam.
O mente pura qui Deum colitis, Deum
Laudate puris cantibus:
Semen Jacobi, magnitudinem Dei
Celebrate festis laudibus:
Erga fideles numinis clementiam
Agnosce, proles Isaci.
Non sprevit inopis ille solitudinem,
Non pauperum fastidio
Avertit ora: me vocantem exaudiit,
Vitaeque dulci reddidit.
Ergo per oras ultimas mundi tuas
Sonabo laudes; gentibus
Te praedicabo: vota te timentium
Praesente solvam Ecclesia.

Edet modesta turba fraudis nescia

Vocata sacras ad dapes,

Epulisque functa, ac fatura dulci nectare,

Laudabit auctorem Deum;

Deum sonabit, qui vigore flammeo

In corda se quaerentium

Se tantus infert, mortis ut procul metu

Perenne viva gaudeant.

Ergo excitata tam novo spectaculo

Tellus ab oris ultimis,

Quacunque colitur, colla sub Domini jugum

Submittet; illi servient,

Pronaeque Domino supplicabunt omnium

Omnes familiae gentium.

Nam sempiterno jure Domino competit

Regnum triformis machinae:

Ille universis imperabit gentibus.

Rerum potentes illius

Mensae accubabunt, et sacri convivii

Dapibus referti sub jugum

Cedent volentes: flectet illi poplitem

Pauper sepulchri in limine,

Qui membra fessis artubus languentia

Fugiente vita vix trahit.

Illumque longa posteris propagine

Colent; suisque posteris

Per longa deinceps nunciabunt secula

In me favorem numinis.

Hoc semen illi serviet, gens illius

In posterum haec censebitur.

P S A L. XXIII.

QUID frustra rabidi me petitis canes?

Livor propositum cur premis improbum?

Sicut pastor ovem, me Dominus regit;

Nil deerit penitus mihi.

Per campi viridis mitia pabula,

Quae veris teneri pingit amoenitas,

Nunc pascor placide, nunc saturum latus

Fessus molliter explico.

Purae rivus aquae leniter astrepens

Membris restituit robora languidis,

Et blando recreat fomite spiritus

Solis sub face torrida.

Saltus quum peteret mens vaga devios,

Errorum teneras illecebras sequens,

Retraxit miserans denuo me bonus

Pastor iustitiae in viam.

Nec si per trepidas luctifica manu

Intentet tenebras mors mihi vulnera,

Formidem duce te pergere; me pedo

Securum facies tuo.

Tu mensas epulis accumulas, merum

Tu plenis pateris sufficis, et caput
Unguento exhilaras : conficit aemulos,

Dum spectant, dolor anxius.
Me nunquam bonitas destituet tua,
Profususque bonis perpetuo favor;
Et non sollicitae longa domi tuae
Vitae tempora transigam.

P S A L. XXIV.

TOTA quidem Domini terra est, et quicquid ubique
Vel parca celat, vel benigna sufficit;
Quique colunt montesque feros, camposque feraces,
Urbesque sanctis temperatas legibus.

Ille super pelagus solidum connexuit orbem,
Stabilis ut undas inter instabiles foret,

Et toties rapidis pulsatus fluctibus, omnes
Compage firma sustineret impetus.

Cuncta igitur Domini merito sunt; sed tamen unam
Sedem sibi ille dedicavit propriam.

Ecquis eo scandet? cuive haec permissa potestas,
Loco ut beatum sistat in sancto gradum?

Cui manus et mens est insons, nec vana volutat
Animo, nec ulli damna perjurus dedit.

Huic Dominus donabit opes; hunc numine dextro
A vi procacique eruet calumnia.

Haec vera est pietas, hac itur ad aethera, veri
Sic intueri numinis vultum licet.

Eia aditus referate, fores age pandite, portae,

Portae perennes sempiternae regiae;

Claustra revellite, limina pandite, magnus ut intret

Rex ille, multa clarus ille gloria.

Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes?

Quis iste multa est inclytus Rex gloria?

Ille potens late Dominus dextraque opibusque,

Belloque multa nobilis victoria.

Eia aditus referate, fores age pandite, portae,

Portae perennes sempiternae regiae;

Claustra revellite, limina pandite, magnus ut intret

Rex ille, multa clarus ille gloria.

Quis novus hic sanctis succedit sedibus hospes?

Quis iste multa est inclytus Rex gloria?

Ille potens armis numerofoque agmine ductor,

Hic ille multa est inclytus Rex gloria.

P S A L. XXV.

HIC fidat armis, plebe se clientium

Defendat alter, militumque copiis:

A te, creator orbis, uno spes mea

Pendet, malisque in rebus unum respicit.

Tu, sancte genitor, effice insolentibus

Ne spes inanes risui sint hostibus.

Sic me pudore liberabis; nec rubor

Confundet ora caeteris, in te suae

Qui collocarunt anchoram fiduciae.

Fruſtretur illos ſpes, et irritae ſpei
Pudor dolorque torqueat, qui ſordium
Amore ſeſe ſordibus contaminant,
Bonosque nulla provocati injuria
Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
Vitae, ſalebras inter et tenebras, iter
Oſtende rectum; et erutum ſequacibus
Erroris undis, praeſvio lucis tuae
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab uno pendeo ſpe, te Deum
Unum et ſalutis columnen agnoſco meae.
Si torta vitiis forte morum regula
Deſlexit, error ſi ſefellit lubricus,
Fracta illecebris ſi voluptatis malis
Incauta vitiis ſe juvenia polluit :
Benignitatis tu tuae memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frenans habenis, uſque ab incunabulis
Orbis, paterna eſ uſus indulgentia)
Miſerere; noſtris quod negares moribus,
Tuae negare non poteſ clementiae.
Nec denegabis, nec precantes bona bonus
Vacuos repelles, nec viam poſcentibus
Rectam aberis unquam recti et aequi regula.
Tu mitis animi amplecteris modetiam,
Docetque recti et improbi discrimina.

Tu dux comesque tuta per compendia
Ducis carentem fraude mansuetudinem;
Peccata bonus et facilis oblivisceris;
Promissa solvis liberali dextera:
Minuitque poenas mitis indulgentia,
Fidesque dictis stabilis erga omnes adest
Qui pacta sacri foederis non negligunt.
Hanc ut nepotum secula mansuetudinem
Noscant, tuique nominis se gloria
Late per omnes fundat orbis angulos,
Ignosce nostris mitis erratis parens,
Quae multa inussit aegritudo, et impotens
Amor, regique contumax ira et dolor,
Errorque veri non acutus arbiter.

O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur; illi, quaecunque amplectitur
Vitae institutum, dux adest semper Deus,
Rectorque, et omnes actiones prosperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis;
Stirpisque series longa firmabit domum,
Genusque multa floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin et piorum mentibus mysteria,
Contemta pravis, impie sapientibus
Occulta, Dominus luce proferet sua;

Et sacrosancti foederis scientiam,
Quae sola vitae dux beatae et regula est,
Docebit. Ergo, Rex beate coelitum,
Te mente solum quaero, nusquam lumina
Abs te reflecto; tu pedes solus meos
Hostis dolosis erues e retibus.

O sancte custos hominum, amico lumine
In me intueri, et destitutum ab omnibus
Inopemque sancta me tuere dextera:
Curisque, mentem quae perurunt plurimae,
Novisque semper differunt doloribus,
Exsolve: poenis usque et usque immanibus
Exercitato, et obruto laboribus,
Ignosce: culpas mitis obliviscere.
Heu quanta vis me factionis impiae
Persequitur armis! quanta me crudelitas
Inexpiato quaerit odio perdere!
Tu me periculis libera: tu protege
Ejus salutem ab hostium ludibrio,
Omnem salutis qui locavit spem suae
In te, nec aliis fidit opibus quam suae
Integritatique et tuae clementiae.
Gens quae tuarum iussa legum amplectitur,
Fac undequaque tuta sit te vindice.

ME vi tyrannus persequitur palam,
Me clam maligna fraude calumnia;
Te, qui latebras pectoris inspicis
Appello, rerum conditor optime.

Mens fraudis expers, et manus innocens,
A vique pura et flagitio; in Deo
Spes fixa, fortis qui violentia
Me saevientis non sinet opprimi.

Renesque flammis et penetralia
Scrutare cordis, caecaque sensuum
Arcana, fufum ceu calidis focis
Explorat aurum callidus artifex:

Mentem videbis munificentiae
Quae dona nunquam non meminit tuae;
Actaeque leges puriter ad tuas
Vitae carentem flexibus orbitam.

Procul faceffat, nec socium sibi
Me vana speret lingua: procul domo
Nostra recedat, qui didicit suos
Fucare sensus pectore subdolo.

Odi scelestum concilia, impios
Coetus veneno pejus abominor;
Quorum resultant pectora gaudio,
Quum perpetrarunt facta nefaria.

Sed mente pravi non sibi conscia,
Lotusque puris fontibus, ad tuas

Aras adibo, laetus et offeram

Laetae choreae dux tibi victimas.

Te nostra pangent tympana, te lyra;

Te vox, canoro consona tympano

Lyraeque, coetuque in celebri tua

Miranda pandet facta nepotibus.

Tectumque, nomen quo canitur tuum,

Aedemque, numen qua colitur tuum,

Mens ardet: absentem retrahunt tuae

Quae templa celant pignora gloriae.

Haec ossa tellus ne sine ut obruat

Inter cruentos barbara barbaros;

Qui fraudulenta mente coquunt scelus,

Captant avara munera dextera.

Ego institutum carpere tramitem

Pergam innocenter: tu propius meis

Aurem benignus questibus admove,

Ac me periculis tristibus assere.

Per plana firmo quod gradior pede,

Quod recta sector, muneris est tui:

Ergo salutis te columen meae

Coetu in celebri laudibus efferam.

P S A L. XXVII.

DEUS in tenebris quum mihi prae luceat,

Vitamque muniat meam,

Quae vis aperta terreat me? quae mihi

Fraus caeca sit formidini ?

Adversus unum quum scelestæ factio

Cunctas parâsset copias,

Dolosa letho quæ tetenderant meo

Ipsi incidere in retia.

Si comminentur castra, si minacibus

Infesta telis agmina,

Securus animi specto castra, praelia

Timore liber intuo.

Unum expetivi, et usque et usque id expetam,

Curis ut exemtus malis,

Sim sacrosanctæ semper aedis incola,

Augusta mirer atria,

Deoque laudes personem, artus dum regit

Vitalis auræ spiritus.

Tum me sub umbra conditum tentorii

Celabit, et periculis

Procul remotum, rupis abruptæ velut

In arce positum, munit;

Ac ne relictum nunc quidem impiæ finet

Vi factionis opprimi :

Victorque solvam vota, nec victoriæ

Auctor mihi tacebere.

Audi invocantem supplicem, et fractum malis

Bonus favensque subleva.

Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum

Intentus usque respicit :

Ne conde vultus lumen a me amabilis,

Neu me in tenebris defere.

Servum per iram ne sine opprimi tuum ;

Vitamque, quam debet tibi,

Tuere ab hoste, et e periculis eripe,

O spes salutis unica.

Me cari amici, me propinqui, me pater,

Me blanda mater liquerat :

At non reliquit, qui pios in asperis

Non deferit rebus, Deus.

Parens benigne, me vias doce tuas,

Rectaque deduc semita :

Ne vis metusque ab hoste me deterritum

De calle recti detrahat.

Ne me impiorum obnoxium libidini

Relinque. Testes impii

Fingunt maligne falsa de me crimina,

Armantque se mendaciis.

Mens victa tantis jam fatisceret malis,

Ni spes foveret me tuae

Benignitatis, post labores anxios

Mox affuturum gaudium.

Vivusque vivos inter ipse commoda

Vitae beatae praestolor.

In rebus ergo turbidis ne concide,

Sed fortis usque sustine;
Te roborabit Dominus, et cor fulciet,
Tu fortis usque sustine.

P S A L. XXVIII.

PRINCEPS stelliferis altior orbibus,
Vitae praesidium et certa salus meae,
Aurem suppliciiis da facilem meis,
Ne fiam similis busta petentibus.

Audi vota, parens, quae tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad coelum tremulis pervigil ignibus,
Coelum templa tuae conscia gloriae.

Ne me connumera coetibus impiis,
Neu tanquam socium plecte nocentibus;
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua est, mens gelido livida toxico.

Illis nequitiae praemia sint suae,
Et merces studiis aequa nefariis:
Pro semente legant semina, pessimis
Dignum consiliis supplicium luant.

Non his consilii provida vis tui,
Qui me conspicuis tollis honoribus,
Infectasque manus a scelere avocat,
Aut infesta odiis pectora mitigat.

Ergo nec series longa propaginis
Florebit, patrias nec soboles opes

Longaeva accipiet; sed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.

Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem praebuit: hinc meae
Vires; hic clypeus rebus in asperis:
Hinc spes, auxilium hinc non dubium in malis.

Hinc cor gestit ovans; carminibus tuas
Laudes ora sonant, qui populum tuum
In rebus trepidis protegis, et tuum
Regem ex infidiis omnibus eripis.

Custodi populum, Rex hominum, tuum:
Hebri fac soboles largiter omnibus
Vitae continuo fructibus affluat,
Donec perpetuum sol referet diem.

P S A L. XXIX.

SEU dives auro es, sive opibus potens,
Seu marte parta clarus adorea;
Agnosce numen gratus, et huc refer
Quaecunque laetum ducis ad exitum.

Huic pange laudes, et prece supplice
Rerum parentem concilia; et Dei
Nutu regentis stelliferam domum
Dignare justis nomen honoribus.

Cujus liquentes vox grvida pluit
De nube rores, terrificos ciet
Coelo tumultus cum tonitru, maris

Turbata ventis concitat aequora :

Vox dignitatis plena, nec irritae
Unquam ad patrandum jussa potentiae ;
Nudare cedris seu Libanum juvat,
Celsasque ventis sternere fraxinos :

Seu vineta saxis saxa revellere,
Notisque montes sedibus erutos
Versare, taurum ut verna per avia
Vexat juventae laeta protervitas.

Ad vocis ictum nubibus exsilit
Elifus ignis, tesqua Arabum tremunt,
Ferae pavescunt, ante diem fluunt
Partus acerbi, robora concidunt.

Quaecunque templo coelum habet aureo,
Quaecunque tellus daedala sustinet,
Quae celat undis aequor in abditis,
Dei fatentur cuncta potentiam.

A voce vindex pontus inhorruit,
Undisque montes obruit, arbiter
Aeterne rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.

Te dante vires, non opibus feros
Horremus hostes, non numero graves :
Te dante pacem, progeniem Isaci
Cornu beabit divite copia.

TE nostra semper carmina, te lyra
Sonabit, orbis conditor optime:

De faucibus lethi imminentis

Incolumis tibi vota reddam.

Per te superbus nec lacrimis meis

Insultat hostis, nec fruitur malis:

Te rebus, incertus salutis,

Auxilium in dubiis poposci:

Per te receptis viribus haurio

Vitalis aurae lumen amabile:

Nec inferum sub nocte longa

Et tenebris jaceo sepulchri.

O turba puris dedita ritibus

Sacrisque castis, tollite laudibus

Placabilem votis parentem,

Et memori celebrate plectro.

Vanescit irae vindicis impetus

Bullae fugacis more: Dei favor

Bonis manu vitam benigna

Tristitiae vacuum rependit.

Si forte fero vespere fletibus

Vultus rigamur, mox redit aurea

Cum luce risusque, et jacentes

Exhilarans animos voluptas.

Pacis beatæ cum fruere bonis,

Mecum loquebar, De stabili gradu

Felicitatis nulla fortis

Me dubiae quatiet procella.

Te dante vires, divitias, decus,

Te montis instar moenibus aeneis

Firmante regnum, vanum alebat

Credulitas mihi blanda fastum:

Tu, me relicto stultitiae meae,

Dextram retraxti; retro abiit, domum

Repente turbatam relinquens,

Sors levibus malefida pennis.

O praeses orbis, pectore supplice

Mox te vocavi, te lacrimis madens

Opem poposci: Quid profusus

Profuerit tibi sanguis? inquam;

Quis mortis usus nostrae erit? An tuas

Laudes sonabunt, factaque posteris

Miranda muti praedicabunt

Sub gelido cineres sepulchro?

Placatus aurem da facilem meis

Votis, severos neu querimoniis

Averte vultus; pelle membris

Pestiferi mala dura morbi.

Tu supplicanti protinus admoves

Aurem benignus: pro lacrimis mihi

Risum reducis, pro dolore

Laetitiamque alacremque plausum.

Te semper ergo carmina, te lyrae
Nostrae sonabunt: vox tibi ferviet

Dicata, praebebitque nostris

Materia tua laus camoenis.

P S A L. XXXI.

IN te locavi spem meam,
Rerum creator optime:
At tu benignus prospice,
Ne spei pudeat irritae.

O iuste vindex, fraudibus
Ab hostium me vindica:
Audi benignus supplicem;
Da promptus abjecto manum.

Me rupe serva ut invia
Clausum, vel arce ahenea;
Tu rupis es mihi inviae
Munimen, arx ahenea.

Ergo, ut timori mentibus
Nomen tuum sit impiis,
Praei viam mihi; abditis
Me libera de cassibus.

Tu robur es meum, tuae
Commendo vitam dexteræ:
Me libera pacti Deus
Tenax, memorque foederum.
Qui vana stulti somnia

Sectantur, odi pessime.

Tu certa spes mihi es, meae

Tu portus es fiduciae.

Inter labores asperos

Lumen tuae clementiae

Fulgens, repente turbidum

Perfudit animum gaudio.

Quum me tyrannis impotens

Urgeret hostis impii,

Jamjam imminentis pallidis

Lethi explicasti faucibus.

Miserere fracti tot malis,

Tot obruti doloribus :

Caligat oculus, mens stupet,

Moerore corpus tabuit.

Caduca vita elabitur

Moerore fracta et luctibus ;

Interque clades aridis

Fluxere vires ossibus.

Me ridet hostis, et meis

Insultat insolens malis :

Horrent propinqui, ceteri

Vitant metu periculi.

E proximorum mentibus

Obliteror, ceu mortuus :

Contemptior sum civibus

Quam lamna testae fictilis.

Me multitudo opprobriis
Coram laceffit asperis;
Vim machinatur in meam
Jurata mortem factio.

Ego interim fiducia
Opis tuae, dolos, minas,
Injurias, et hostium
Contemno contumelias.

Tu fila vitae temperas
Meae, regisque tempora:
Tu me impiorum libera
Ab hostium tyrannide.

Ostende vultum amabilem
Servo bonus tuo et favens;
Et me tuere, qua soles
Semper tuos, clementia.

Ne sit pudori quod tuam
Imploro opem: pudor malos
Confundat, et silentium
Longum sepulchris sopiat.

Assueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceffere,
Et arroganter spernere.

O quanta te colentibus

Et quot redundant comoda !
Quot, teste mundo, prosperis
Auges tuos successibus !

Hos protegis reconditos
Procul a minis potentium,
Tuaque munis in domo
Linguae veneno ab impiae.

Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis submoveras.

Exspes, inops, vitam fuga
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipse dixi, Jam truci
Reliquit hosti me Deus.

At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam supplici
Ac invocanti admoveras.

Ergo patrem rerum optimum
Amate candidi et pii,
Qui fastuosos deprimit,
Et obsequentes erigit.

Qui spem locatis in Deo,
Constanter illi fidite,

Nec robur animi concidat
Sortis procella turbidae.

P S A L. XXXII.

O Ter beatum cui patris optimi
Noxas remisit lethiferas favor,
Cui foeda morum flagitia obruit
Oblivioso tecta silentio!

O ter beatum cui bonus arbiter
Non imputavit lubrica deviae
Errata vitae, nec reperit dolum
Caeco in recessu pectoris abditum!

Donec fovebam sub tacito sinu
Morbum, solutis languidus ossibus
Artus trahebam, luctificus dolor
Questum ciebat non patiens tegi.

Tu me premebas praevalida manus
Infestus, atris seu tenebris diem
Nox condidisset, seu rosea dies
Orbem recurrens luce retexerat.

Sic decolorem tabificus cutem
Moeror coquebat; sic macie dolor
Siccabat artus, messis ut Africae
Cancris per aestum mitius areat.

Tum mente versa vulnera protuli,
Tibi renudavi vitium meum,
Fraudem retexi: ac tu mihi protinus

Noxa soluto conciliatus es.

Qui mentis ergo pura sacraria
Servare quaerit, te prece supplice
Placet; nec, orbem pontus ut obruat,
Formidet aestus letiferi minas.

Tu me periclis eripis asperis
Tutela praesens; tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, ut hostium
Qui vincla fracto carcere depulsi.

Nec fat; Tenebras pectoris auferam,
Inquis; beatae qua ferat orbita
Monstrabo vitae, nec procul a tuis
Unquam reflectam lumina gressibus.

Mulis equisque ne similis modo
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam novere, sed asperis
Fracti lupatis servitium ferunt.

Multa obstinatum nequitiam manent
Tormenta: pura qui Dominum fide
Orabit, huic pacem et veniam dabit,
Non durus unquam parcere supplici.

Recti tenaces simplicis, et quibus
Est grata fraudum nescia veritas,
Favente laeti numine, gestibus
Et voce vestrum pandite gaudium.

VOS quibus purae est amor acquitatis,
Laeti pangite carmine

Orbis auctorem Dominum: acquitatis

Hoc carmen decet aemulos.

Tinniat blando chelys hunc fusurro,

Hunc vocalia nablia;

Docta bis quinīs resonare nervis

Hic artem manus approbet.

Huic novos cantus meditemur; uni

Laeti clangite buccina:

Nam fides dictis rata veritasque est,

Et factis comes acquitas:

Quippe qui iusti est et amator aequi, et

Veri fallere nescii;

Perque terrarum sola vasta notae

Cunctis munificentiae.

Is suo verbo sinuavit orbem

Lucentem nitidi aetheris;

Quicquid et puris radiis renidet

Campis aetheris igneis

Littus arctavit maris inquieti,

Compressitque licentiam;

Et penu clausas sinuavit undas,

Unde in tempore promeret.

Hunc et occasus metuant et ortus;

Hunc unum Dominum colat,

Quisquis extremos ubicunque fines

Terrae aut aequoris accolit:

Cujus a nutu viget interitque

Quodcunque interit aut viget,

Cujus immotis tremefacta parent

Cuncta obnoxia legibus.

Qui malas artes populi profani

Ludit callidior suis;

Et suo injustae scelerata turbae

Fraudat consilia exitu.

At quod arcana sibi mente rerum

Auctor proposuit semel,

Dum dies et nox referent se in orbem,

Usque immobile permanet.

O quater, plusquam quater o beatos,

Patronus quibus est Deus!

Quos sibi excepit, propriamque sortem

Quos dici voluit suam!

Despicit mundi pater & beata

Coeli stelliferi domo,

Eque tranquillis adytis labores

Et curas hominum videt:

Quippe qui caecos animi recessus

Humani fabricaverit;

Nec quod arcano latet in recessu

Clausum pectoris hunc latet.

Sperat incassum numero tyrannus
 Se tutum fore militum;
 Sperat incassum validis lacertis
 Se miles fore sospitem:
 Saepe spem fallit praeceuntis Euros
 Bellatoris equi fuga.
 At Deus justos oculo irretorto
 Semper respicit et pios;
 Mortis ut vertat jacula imminents,
 Diram et saevitiam famis.
 Una spes nobis opis hinc, ab uno
 Certum praesidium in malis.
 Ille perfundet sibi dedicata
 Dulci pectora gaudio;
 Ille fidentum sibi spes precesque
 Laetum ducet ad exitum

P S A L. XXXIV.

SEU laeta fors me foverit, seu tristior
 Vexarit, omni tempore
 Laudabo Dominum; semper illius meum
 Os personabit laudibus.
 Mihi haec voluptas, hoc erit solatium,
 Mihi hoc levamen in malis;
 Meoque turba tristis exemplo suas
 Solabitur molestias.
 Una, agite, cuncti prosequamur laudibus

Nomenque numenque illius :

Ille in periclis me vocantem exaudiit,

Statimque reppulit metum.

Qui cuncta ad illum consilia referunt sua,

Laeto his nitentes gaudio

Vultus renident, nec repulsae infamia

Rubore confundet genas.

En, pauper iste quum vocaret, omnibus

Hunc eruit periculis.

Dominum timentum castra munit Angelus

Demissus ad custodiam ;

Et imminentes arcet hostes, et pios

A vi tuetur impia.

Facite periculum, jam scietis quam Dei

Immensa sit benignitas ;

Quam sint beati, spes in illo qui suas

Omnes opesque collocant.

Gens sancta Dominum colite ; nil deerit Deum

Fideliter colentibus.

Violenta feritas sentiet famem ; bonis

Cuncta affluenter suppetent.

Adeste filii, audite, vobis numinis

Verum timorem ut indicem.

Quicumque curis liberam et longam cupis

Vitam beatus ducere ;

Linguae refrena virus, os nefaria

A fraude purum contine;
Capesse recta, curva vita, dilige
Tranquilla pacis otia,
Deus innocentes adspicitque, et commodat
Attentus aures ad preces:
Torvo scelestos intuetur lumine,
Et nomen etiam obliterat.
Justam invocantem Dominus audit, omnibus
Eum expedit periculis.
Quum spes labores deferit mortalium,
Afflicta quum molestiis
Succumbit oneri mens, Deus praesens adest,
Malasque curas diluit.
Justis labores suggerit semper piis
Iniqua fors conatibus:
Sed, qui bonorum semper est custos, Deus
Sortis retundit spicula;
Et ossa servat ne terantur. Impios
Ulciscitur scelus suum;
Et quisquis hostis est piorum, cum domo
A stirpe caesus interit.
Animas tuetur se colentium Deus,
Nec rem domumque deserit.

RERUM sancte opifex ades,
Et patrocinio protege me tuo;
Et retro refer in meos
Hostes perniciem quam mihi comparant.
Scutum cum jaculis cape;
Ensem stringe; meis hostibus obviam
Prodi: dic animae meae,
Secura auxilio nil metuas meo.
In vultus pudor hostium
Et turpis fubeat dedecoris rubor;
Foedam corripiant fugam,
Caecas insidias qui mihi praeparant.
Ut saevus boreas levem
Raptat praecipiti turbine pulverem,
Sic illos trepida fuga
Vindex praecipites urgeat Angelus.
Sit coeno via lubrica,
Et coelum tenebris lurida nox tegat;
Et formidine pallida
Vindex praecipites comprimat Angelus,
Nam me fraude mala suis
Conati immeritum prendere cassibus,
Et caecam innocuo scrobem
Effodere: suis cassibus haereant,
Et factam exitium in meum
Caeci et praecipites in foveam ruant.

Perfusa interea mihi
Dulci laetitia pectora gestient;
Mens secura periculi
Auctorem Dominum laetitiae colet:
Et sensus animi indices
Clamabunt, Domino quis similis Deo,
Qui fastus gravis improba
Defendit tenues a violentia,
Vexantemque opis indigos
Frangit saevitiam vindice dextera?
Conjurata calumnia
In me criminibus saevit atrocibus;
Ignotum scelus in meam
Fingunt perniciem: quae bene feceram,
Compensant odiis malis,
Et vitae invigilant exitio meae.
Illos tabificae luis
Aegris visceribus quum dolor ureret,
Squalens veste ego lugubri,
Jejunaque fame pallidus et siti,
Et prostratus humi, Deum
Lenibam lacrimis et prece supplice.
Sic sincerus amici amor
Sub cari interitum luget amicali;
Sic fratrem gemit unicum
Frater; sic pietas anxia filii

Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna gravi si tetigit manu,
Concurfant, mala gaudia
Inter se celebrant: faex populi coit;
Incauto invidiam creant:
Proscinduntque avida me petulantia
Scurrae cum balatronibus;
Dentem dente acuunt, et rabiem vomunt.
Quem finem patientiae
Tam lentae statues, o pater optime?
Arce hoc ludibrium, neque
Desertum rabidis trade leonibus:
Acceptum ut referam tibi
Quod vivo, et video lumen amabile;
Et coetu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne spes alat improbas
Semper turba meis laeta molestiis;
Neu nutu ac oculis notet,
Exsultetque meis hostis atrox malis:
Qui sermonibus asperis
Insultat, trucibusque insidiis petit
Pacatum male callidus,
Incautum ut tacitis illaqueet dolis.
Non diducere desinunt
Rictum risu; Oculis, euge, oculis diem

Laetum vidimus, inquit.

O qui luminibus cuncta tuentibus

Terras respicis, haec vides?

Ergo seposita protege me mora.

Jam tandem evigila, et manu

Ultrici indomitam frange superbiam;

Iusto et supplicio preme

Vindex iuste malos; neu sine de meo

Luctu laetitiam ferant:

Neu secum tacito pectore murmurent;

Evax, recte habet; omnia

Supra vota cadunt; vicimus, en jacet.

Foeda ignominia luant

Stultam laetitiam; dedecoris comes

Infamis pudor eluat

Importuna meis gaudia de malis.

At cordi quibus aequitas

Est nostra, ac animus nil sibi conscius,

Vitam tristitia procul

Laetam semper agant; ac Dominum ferant

Coeli ad sidera laudibus,

Qui curis famulos liberat anxiiis.

Semper justitiam mea,

Custos sancte hominum, lingua canet tuam,

Et praeconia, dum mihi

Impellet calidus pectora spiritus.

U^T exta flammis mille sacrificis cremes,
Oscula des saxis, ingeminesque preces,
Araſque donis largus accumules tuis,
Non facies tamen ut te rear eſſe pium:
Scelera reclamant, et negant te credere,
Conſilio mundum qui regat, eſſe Deum.
Utcunque coram blandiare, non tamen
Impietas tacito pectore clauſa latet:
Erumpit ignis inſtar, ac tui trahit
Secum odium, atque odii perniciem comitem.
Quodcunque loqueris fraude tinctum eſt; reſpuiſ
Auribus ingratis qui potiora monent.
Scelus nefandum nocte tota cogitas;
Recta fugis; ſemper deteriora ſoves.
O magne rector orbis, indulgentiae
Munera terra, fretum ſentit, et aſtra, tuae.
Quaecunque coelum amplectitur, parentia
Legibus orta vigent, lapſa caduntque tuis.
Modus aequitatis et tuae ſapientiae,
Cunctaque quae fecit, cunctaque facta regit,
Longe nivoliſ montium faſtigiis
Altior eſt, vaſti gurgitibusque freti.
Humana gens hinc haurit auram et ſpiritum;
Nec pecudes curam praeteriere tuam.
Hinc cuncta vitae ſuppetunt nobis bona,
Dum mens corporeo carcere vineta latet:

Foetus sub alis volucris ut tegit suis,
 Praesidii fugimus spe mala cuncta tui.
 At exsul animus, morte liber, patrium
 Quum repetet limen sidereamque domum ;
 Illinc egestas et dolores exulant ;
 Nemo feret votis non potiora suis :
 Passim voluptas, pura passim gaudia ;
 Delicias largo flumine rivus agit.
 Illic perenni vita fonte profluit,
 Vita gravis fati non resecanda manu.
 Illinc fatiscent mentium caligines,
 Quae modo sub tenebris pectora nostra premunt ;
 Vultuque radius purus effusus tuo,
 Lumine nos purae cognitionis alet.
 Benignitatis interim tuae bonis,
 Qui te cognoscunt et tua facta, fove ;
 Qui mente pura veritatem diligunt,
 Justitiae facias commoda ferre tuae.
 Me nec feroci calcet arrogans pede,
 Exigat aut tectis impia turba meis.
 Qui scelere gaudent, scelere sic ruant suo,
 Perpetuo ut lapsos iusta ruina premat.

P S A L. XXXVII.

NE livor urat aemulus
 Te, si beatos videris
 Pravos, nec euris iis ope

Fugaciores inuide,

Nam sic faceſſit illico

Umbratilis felicitas,

Marcent comis arentibus

Ut falce ſecta gramina,

At tu Dei fiducia

Incumbe rectis artibus:

Diuque terram ut incolas

Donabit, ac te nutriet.

In hoc ſit oblectatio,

In hoc voluptas unica:

Is te fovebit jugiter,

Votique reddet compotem.

Committe vitam, rem, decus,

Illius uni arbitrio:

Animi tibi ex ſententia

Conſecta reddet omnia.

Illuſtris auroræ ut jubar

Tua faciet ut ſit æquitas;

Ut luce virtus ſit tua

Meridiana clarior.

Perfer modeſte quod tulit

Fortuna laeva: neu tumens

Ira impiorum proſperas

Res cerne torvo lumine.

Compeſce bilem, noxia

Faceſſat indignatio:

Ne fors nefarium ad ſcelus

Impellat aemulatio.

Eliminantur impii

Fumo levi velocius:

Terras modestus incolet,

Serisque linquet poſteris.

Morare paullum, et impium

Nuſquam videbis: adſpice

Aedes, ſuperbi vix heri

Agnoveris veſtigium.

Modesta bonitas otio

Laetam ſenectam tranſiget,

Et incolenda haeredibus

Paterna linquet praedia.

Clam rete neſtit impius,

Boniſque concinnat dolos;

Et dente frendens livido,

Dolore et ira ringitur.

Haec cernit ex alto Deus,

Minasque ridet irritas:

Quippe imminentem vertici

Cladem ſceleſto proſpicit.

Enſemque ſtringet improbus,

Arcumque tendet, pauperes

Ut perdat, ac innoxios

Figat sagittis impiis:

 Districtus ensis in sui
Domini redibit viscera;
Frangetur arcus lethifer,
Et frustra acuta spicula.

 Praestat suppellex sobria,
Recteque parta recula,
Quam rapta per vim divitum
Fastidiosa copia.

 Male parta iustus arbiter
Disperget, et potentiam
Franget scelesti: dextera
Iustum sua tuebitur.

 Innoxios fovet Deus,
Ac rem tuetur: providet
Longaeva ut usque in secula
Sit sempiterna haereditas.

 Seu pestis atra, seu furor
Turbabit orbem bellicus;
Nil deerit usque innoxio,
Famam nec aegram sentiet.

 Sic hostis impius Dei
Perit repente funditus,
Adeps opimae ut victimae
Vanescit in fumos leves.

 Nil donat, usque et foenerat

Injustus: at justo sua
De sorte superat paupere
Quod donet indigentibus.

Justorum amici praedia
Linquent suae propagini:
At hostium radicitus
Semen peribit erutum.

Amatque justum, et dirigit
Ejus Deus vestigia:
Dextra ruentem sustinet,
Lapsumque dextra sublevat.

Puer fui, nunc sum senex,
Ope destitutum nec pium
Videre memini, nec stipem
Ejus petentes liberos.

Justus misertus pauperum
Dat usque et usque mutuum:
Serae tamen propagini
Non larga deest opulentia.

Vita scelus nefarium,
Sectare recta: dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.

Deus aequitatem diligit,
Bonos nec unquam deserit:
At interibit funditus

A stirpe semen impii.

Justus beata jugera
Agri tenebit, et colet
Cum prole, donec ultimus
Instabit orbi terminus.

Sermo sapiens et aequitas
In ore semper est bonis :
In corde scripta lex Dei,
Ne pes labet, gressum regit.

Observat impius pium,
Ut perdat : ast illum Deus
Custodit, ante judicem
Tuetur a calumnia.

Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges : et dabit
Dives potensque ut hostium
Cernas superstes exitum.

Vidi potentes impios,
Gravique fastu turgidos,
Virescere instar laureae
Amoena propter flumina.

Specio repente, en lubricae
Imago nusquam gloriae :
Nusquam manent vestigia
Cunctis gravis potentiae.
Justi intueri et integri

Vitæ statumque et ordinem,

Videbis alto in otio

Laetam senectam degere.

At promta semper laedere

Prorsum interibit factio:

Vitamque claudet terminus

Dignus patratu nequiter.

Iustus salutis collocat

Omnem in Deo fiduciam:

Qui fulcit aequos robore,

Adversa cum fors intonat.

Dominus petenti fert opem,

Et in periculis liberat

Ab impiis, qui se et suam

Illi salutem credidit.

P S A L. XXXVIII.

NE me furoris aestuante incendio,

Servator orbis, argue;

Neu promerentem quamlibet poenas graves

Pergas per iram plectere.

Haerent medullis penitus infixæ meis

Tuæ sagittæ dexteræ.

Irae tuæ hinc me, et inde mentis conscia

Sic vis paventem perculit,

Ut nulla plagis faucii pars corporis

Non langueat lethalibus;

Offa ut solutis artuum compagibus
Sceleris venenum attraxerint;
Sceleris, profundo quod meum seu gurgite
Caput resorbens obruit;
Quod in alta rursus me renitentem, velut
Immane faxum degravat.
Veteris cicatrix vulneris recruidit,
Vomitque tabem luridam.
Afflictus, humilis, ultimis premor malis,
Luctu situque squalidus:
Clausumque caecis fervet in praecordiis
Ulcus, nec ulla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
Et fractus usque et usque sum,
Malis ut impar voce lamentabili
Cor ejuletque et rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
Nec te latent suspiria.
Pavens tremensque turbidum cor palpitat;
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido; noctem trahens
Caligat acies luminum.
Vicini, amici, et sanguinis communio
Quos propior admorat mihi,
Procul abstinere, foeditatem vulnerum
Vix sustinentes cernere.

At prompta semper in meum exitium manus,

Molita vim nefariam,

Dolosa tendit continenter retia,

Fraudesque versat impias.

Ceu mutus ore, surdus aure, ego interim

Obtorpui silentio,

Elinguis instar et stupentis, crimina

Qui nesciat refellere.

In te reposita est spes mea: o rerum potens

ReCTOR benignus annue:

Ne risus hosti sim superbo, qui meis

Insultat insolens malis;

Qui, si vacillent lubrico lapsu pedes,

Laeto triumphat gaudio.

Ad perferenda sum paratus verbera;

Vibice semper area

Cruenta turgēt exarati corporis

Sulcis flagrorum grandibus.

Merui scelestus, fateor, heu merui; nocens

Do jure poenas debitas:

Sed invalescit hostis atrox interim,

Viresque sumit factio;

Vivunt, vigentque, et immerentem injuria

Me prosequuntur: pro bono

Malum rependunt; jugiter calumnias,

Quia recta sector, ingerunt.

Tu ne recede longius, neu deferas

Periculis in ultimis:

Accurre; dextram da salutarem, meae

Salutis auctor unice.

P S A L. XXXIX.

QUUM faevus hostis me meo laetus malo
Lacesseret conviciis,

Mecum ipse verbis abstinere ab asperis

Et jurgiis decreveram.

Linguae obseravi claustra freno, pertinax

Obmutui silentio;

Ag, temere ne quid os mali profunderet,

Verbis bonis clausi exitum.

At, ignis instar, vetitus egredi dolor,

Exarsit intus acrius.

Tandem obstinatae frenâ pertinaciae

Perfregit ira, ac talibus

Dominum rogavi: Mihi meae vitae modum

Qui sit futurus indica:

Quando evolabo liber hoc molestiae

Fastidioso e carcere?

Tu clausa nullo secla degis termino,

In te beatus ac potens:

At nos quod aevi vivimus pene est nihil,

Ac pene brevius quam nihil;

Umbrae fugacis instar, atque imaginis

Quam reddit aequor vitreum :
Idque ipsum inani in vanitate atque anxiis
Aegrescit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temere; congerimus bona
Incognitis haeredibus.
Quo me ergo vertam? quis laboranti feret
Opem? quis eximet malis?
Spes omnis in te: miseriae fontem meae,
Peccata tolle noxia;
Neve esse stultis me finas et improbis
Despectui et ludibrio.
Hostis protervi lingua me quum turpibus
Proscinderet conviciis;
Obmutui, irae vindices poenas tuae
Has esse gnarus scilicet.
Rector parensque gentis humanae, tua
Paullisper aufer verbera:
Viresque linquunt, vita nec semper novis
Plagis ferendis sufficit.
Te persequente scelera poenis, illico
Vigor decorque defluit,
Tineis peresae more vestis. O homo
Caduca res et futilis!
Parens benigne precibus aurem da meis :

Neu verba sperne supplicis;
Neu lacrimanti averte vultus hospiti:
Namque hospes hanc terram colo;
Nec ego, parentes nec mei certum locum
Habemus hic; sed in diem
Solliciti et horas, turbidas transegimus
Vitae brevis molestias.
Igitur severam paullulum abstine manum,
Fessum ut resumam spiritum;
Mortis priusquam, reditus unde non patet,
Transmiserit me janua.

P S A L. XL.

QUUM circumfremere me timor et minae,
Intentansque avidam mors fera dexteram,
Spes coelestis opis, fera licet, tamen
Lenibat trepidam sollicitudinem.

Advertit Dominus, meque voragine
Coenosi implicitum gurgitis extulit:
Ac, saxi solidis imposito jugis,
Monstravit facilem qua graderer viam.

Afflavitque novo pectora spiritu,
Suffecitque suae materiam novam
Laudis, quam canerem dulce loquacibus
Nervis, ac numeris lene sonantibus.

Haec cernant rapidae qui violentiae
Fati, vel dubiis casibus imputant

Eventa; ac trepidi se Domini in fidem
Dent, qui stellifero regnat in aethere.

Felix qui stabili spe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidae pompa superbiae
Non ad se illecebris ducit inanibus,
Fallacique boni ludit imagine.

In nos, sancte parens, quot vigilantiae
Et quam mira tuae pignora suppetunt,
Quae nec mens acie cernere languida
Possit, nec numero lingua retexere!

Aurem mihi tacite vellis, et admones
Quod labem sceleris nec pretium levet,
Nec sanguis pecudis nil merita eluat.
Nec consumpta focis expiet hostia.

Tum dixi, Venio, quod libet impera;
Adsum, sancte parens, iussa capeffere
Promptus: ceu tabulis scripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.

Huc mens, huc studium tendit, uti tuis
Conformem monitis quae gero, quae loquor,
Quae mecum tacitus cogito: nam tua
Incisa est animo lex penitus meo.

Famam justitiae per populos tuae
Late praeco fero: nec labiis meis
Nec linguae requies, omnibus ut tua
Terris (ipse vides) nota sit aequitas.

Nec iustum tacui te mala plectere,
Promissique tenacem, et miseris opis
Largum: me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palam est, et tua veritas.

Defendant igitur me bonitas tua,
Promissique fides fallere nescia:
Obsessumque malis innumeris tua
Me, rerum genitor, protege dextera.

Me poenae, capitis quae superent pilos,
Omni ex parte premunt, quas neque luminis
In promptu est acie nōsse: animus stupet,
Curarum innumeris obrutus aestibus.

At tu, mundi opifex sancte, salutifer
Adsis; auxilium fer cito, et ultimis
Oppressum penitus subtrahe me malis,
Ut pravi pudeat consilii improbos.

Turpem ignominiae tristitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo;
Infamem referant consilii exitum,
Nostris qui capiunt laetitiam e malis.

Hunc fructum sceleris percipiant sui,
In fraudem ut recidant quam mihi struxerant:
Frustratus doleatque et rubeat, meas
Qui ridet lacrimas, et fruitur malis.

Qui credunt fidei se penitus tuae,
Illos auxilii spes recreet tui:

Ac semper Domini nomen amabile
Certent tergemini tollere honoribus.

Exspes, pauper, inops sim licet, at mihi
Custos rerum opifex pervigil excubat.
Vitae o praesidium et certa salus meae,
Adsis, neu trepida me crucia mora.

P S A L. XLI.

BEATUS ille qui misertus pauperis,
Fert rebus in duris opem:
Nec arroganti despicit fastidio

Prostratum et oppressum malis.
Quem rere fractum, et penitus abjectum, Deus
Attollet, et solabitur.

Cura fideli Dominus illum muniat,
Et e periculis eruet;

Interque vivos sospiti dabit frui
Vitae beatae commodis.

Artus cubili quum dolor prostraverit,
Opem feretque, et lectulum

Versabit; omnem prorsus aegritudinem
In dulce vertet gaudium.

Quum me doloris vis acerbi affligeret,
Opem poposci te, Deus:

Animae medere fauciae, dixi, fui
Sceleris pudendo vulnere.

Dira imprecatur hostis, ac me devovet,

Laetus meis incommodis :
Quando interibit, inquit, et cum corpore
Nox una nomen obruet ?
Si forte quis me visit horum, corporis
Animique morbis anxium,
Vultu dolorem fingit, ac suspiria
Laeto trahit de pectore :
Foras profectus conditum in praecordiis
Repente virus evomit.
In me susurrat clanculum atque obmurmurat
Scelestâ conspiratio :
Clam machinantur saeva, in exitium meum
Consilia cuncta conferunt :
Secumque jactant ; Missa certe coelitus
Nunc dira vis mali hunc ligat,
Prostratus haeret, lectulo affixus jacet,
Noctem trahens novissimam.
Quin et sodalis, et mihi mensa et domo
Conjunctus, et cui maxime
Fidebam, ad hostes conferens sese meos,
In me ferox recalcitrat.
At tu salutis auctor et custos meae,
Benignus in me respice :
Manum jacenti da salutare, hostibus
Parem ut rependam gratiam,
Tui favoris pignus id certissimum

Erit mihi, et constantiae

In me tuendo, quod malis laetus meis

Hostis ferox non gestiat.

Vires recepit corpus, innocentiam

Servavit animus, dexteram

Te porrigente, qui receperas tuam

Semper tuendum me in fidem.

Agnoscat orbis unicum et colat Deum,

Quem gens honorat Isaci;

Unumque laudet, temporum donec vices

Luces et umbrae dividant.

PSALMORUM

LIBER SECUNDUS.

PSAL. XLII.

NON cervus fluvios sic avet algidos,
 (Cervus turba canum quem premit) ut tui
 Cor desiderio carpitur anxio,
 Rerum conditor optime.

Huc me raptat amor dulcis, et impotens
 Ardor ferre moras. O niveum diem
 Qui templo reducem me statuet tuo !

O lucis jubar aureum !

Jejunus lacrimis pro dape se dolor
 Pascit, turba meis obvia dum malis
 Illudens rogat, Heus, iste tuus Deus

Cur nunc deferit exsulem ?

At rursus bonitas quum subiit tua,
 Et menti auxillii certa fides tui
 Illuxit trepidæ, temporis illius

Me consolor imagine :

Festis quum populus me reducem choris,
 Faustisque excipet vocibus et Dei,
 Pompa cum celebri, me comitabitur

Augusta ad penetralia.

Cur me sollicitis teque doloribus,
Mens aegra, exanimas ! pone metum, ac Deo
Te da ; quo patriae vindice redditus,
Grates sospes adhuc agam.

Haec mentem recreat spes, licet aviis
Jordanis lateam saltibus, Hermonis
Exsul dura licet saxa perambulem,
Solis hospita belluis.

Quamvis agminibus me mala densius
Omni ex parte premant, quam super horridos
Montes grando sonat, quam mare verberat
Raucis littora fluctibus :

Tu me si placido lumine videris
Cedent tristitiae nubila ; tetricas
Moeroris tenebras discutiet mihi
Lucis dulce jubar tuae.

Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curae impediunt : O columen meum,
Dicam, et certa salus, ludibrium feris
Cur me deferis hostibus ?

Dirumpor, tacitis aestuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis
Insultans rogat, Heus, iste tuus Deus
Cur nunc deserit exfulem ?

Cur me sollicitis teque doloribus

Mens aegra exanimas? pone metum, ac Deo
Te da; quo patriae vindice redditus,
Grates laetus adhuc agam.

P S A L. XLIII.

VINDEX esto mihi Deus,
Et patrocínio protege me tuo,
Oppressum scelere impio;
Et fraudum laqueos frange nefarios.
Vitae o praesidium meae,
Cur me praesidio destituis tuo?
Cur luctu vagor oblitus,
Dum saevae furias vito tyrannidis?
Profer lumen opis tuae;
Montem pande viam quae ferat ad tuum:
Montem, quam proprie domum
Majestate tui numinis incolis.
Atque aram adveniam ad tuam,
Ac te, laetitiae materiam meae;
Et grata cithara tibi
Grates laetus agam, conditor optime.
Cur moeres anime anxie,
Ac me sollicito pectore maceras?
Omnem pone metum, ac Deo
Curam crede tui, quem super aethera
Cantu sospes adhuc feram,
Quum salvus patriae reddar amabili.

VETUSTA ad aures fama nostras attulit,
Serisque patres posteris

Stupenda facta tradidere a te, Deus,

Patrata priscis seculis:

Eliminatis quum profanis gentibus,

Et incolis prioribus,

Eorum labore fructibusque perfrui

Nostris dedisti patribus.

Certe nec armis lucidis, nec viribus

Debemus has victorias:

Sed nos favoris aura mollis, et tua

Protexit indulgentia.

Ergo, salutis auctor unice o Deus,

Ades piis salutifer.

Te dante vires, hostium ferociam

Tam facile profligabimus,

Taurus minaci quam jacet cornu pilas,

Stipulaeve fasces aridae:

Superba Regum colla crasso in pulvere

Prostrata conculcabitur.

Non arcus istam lethifer fiduciam,

Non mucro saevus ingerit:

Tu nos ab hoste subtrahes, sternes solo

Infensa nobis agmina.

Non ergo semper jure te cantabimus

Nostrae salutis vindicem?

Ac donec orbis astra volvet ignea,
Te prosequemur laudibus?
At nunc relictos objicis ferocium
Injuriae nos hostium;
Nec prodis ante nostra ductor agmina,
Qualis solebas antea.
Hosti imminenti terga cogis vertere,
Praedaeque das praementibus.
Pecus ut macello destinata, exponimur
Caedentium libidini;
Omnesque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
Venum dedisti nos palam, nec auctio
Te ditiolem reddidit.
Vicina nostris oppida insultant malis,
Cladesque rident: fabula
Sumus profanis nationibus, caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat usque contumelia,
Pudorque vultus inficit:
Dum voce acerba injurias exasperat,
Minasque torvas adjicit
Hostis protervus. Obruti tot cladibus,
Tot undequaque instantibus;
Tamen nec unquam est animus oblitus tui,
Tecumque pacti foederis:

Sese nec ullis territus periculis

Avertit aut flexit via

Recta pes: etsi pēnitus abjecti interim

Abs te, licet draconibus

Immitioris gentis addicti jugo,

Feramus umbram ergastuli,

Et servitutem lugeamus, et necem

Vitae precemur taedio.

Iniqua meritis si tuis oblivia

Offuderint se mentibus

Nostris, manusve supplices protendimus

Diis impiarum gentium;

Id te lateret, abditas qui pectoris

Prorsus latebras inspicis?

Te propter, odio caeteris populis sumus,

Et instar ovium caedimur:

In te favoris pendimus poenas; tui

Amoris odia nos premunt.

Exsurge, similem somnolentiae moram,

Salutis auctor, corripe.

Cur ora condis, immemorque negligis

Tuos malis in ultimis?

Afflictus animus, et malis praesentibus

Lassus, futuris anxius,

Succumbit oneri; strata tabescunt humi

Defecta membra viribus.

Exsurge genitor, et vigore corporis

Animique cassos subleva:

Clemens bonusque nos ab hostis impii

Immanitate libera.

P S A L. XLV.

COR micat, exsultant trepidis praecordia fibris,
 Eructantque novum gravido de pectore carmen:
 Certat lingua animum fando, manus aemula linguam
 Scribendo exaequare, meo nova carmina Regi
 Dum cano: Regi, hominum cui nemo e semine cretus
 Audeat eximiae contendere munere formae:
 Quem decorat lepor, et roseis affusa labellis
 Gratia; cui rerum coeli indulgentia spondet
 Hunc fore perpetuum longaeva in secla tenorem.

Ergo, armis invicte heros, age, fortibus apta
 Ensem humeris: enssem, per quem te gloria coelo
 Aequat; et adversum fidens fer pectus in hostem.
 Frena tibi currus verum moderetur et aequum,
 Et quae praecipitem clementia temperat iram.
 His ducibus tibi surget honos, tua dextera factis
 Clara per ignotas fundet miracula terras:
 Cordaque vulnificis figens inimica sagittis,
 Sponte tibi coges validas procumbere gentes.

Nec maris aut terrae spatium, nec terminus aevi
 Finiet imperium, sceptri moderamine iusti
 Quod regis, et leges mollis clementer acerbis.

Te super aquae vos omnes regnator olympi
Diligit, et laeto vultum exhilaravit olivo.

Unde tui mulcent populi nova gaudia mentes,
Pallia quum oculis tibi depromuntur eburnis,
Et myrrhae passim lacrimae, stactaeque suavis
Halitus, et molles casiae funduntur odores.

Ancillae apparent genus alto e sanguine Regum
Inter honoratas promptae ad tua iussa ministras.

At Regina thori consors tibi dextera adhaeret,
Auro picta sinus, auro radiata capillos,
Misit ab Eois Ophyre quod flava caminis.

Tuque adeo Regina audi, et rem pectore conde;
Nec mea dicta nega placidas demittere in aures:
Jam nunc et patriam et patrem obliviscere, jam nunc
Ex animo caros penitus depone propinquos:

Unum oculis specta, unum animo complectere Regem;
Regem oculis animoque, tuo qui pendet ab ore,
Unius et pulchris defixus vultibus haeret.

Hunc dominum agnosce, et supplex venerare; nec ille
Officio studioque tibi concedet: et illa

Undarum regina Tyrus te murice et auro
Accumulans colet: et vicina per oppida late
Procumbent tibi suppliciter gazisque potentes,
Aut opibus clari; meritumque feretis honorem

Hunc populi. Pharii proles generosa tyranni
Tota decens, tota est gemmisque insignis et aure;

Et facies cultum illustrat, facieque decora
 Pulchrior est animus. Tibi, Rex, en ducitur uxor,
 Dives opum, dives pictâi vestis et auri,
 Virginibus comitata suis, de stirpe propinqua;
 Virginibus, quas pompa frequens clamore secundo
 Insequitur, plausuque fremens laetaeque choreae
 Cantibus augustam laetas deducet ad aulam.
 Neu desiderio nimium tangare tuorum,
 Virgo, tibi dulcem patrisque et matris amorem
 Leniet adnascens sobolis generosa propago:
 Quos regere imperio terras, totumque per orbem
 Adspicies populos sceptris frenare superbos.
 Nec tu carminibus, Rex magne, tacebere nostris;
 Quaque patet tellus liquido circumsona ponto,
 Posteritas te fera canet: dumque aurea volvet
 Astra polus, memori semper celebrabere fama,

P S A L. XLVI.

QUUM muniat nos praesidio suo,
 Virtute firmet, cum gravis intonat
 Procella, fortunae periclis
 Eripiat dominator orbis,
 Nullam expavemus vim: quatiat licet
 Orbem tumultus, terraque sedibus
 Convulsa montium ruinis
 Arctet aquas pelagi frementis;
 Insana quamvis aequora saeviant,

Et vorticoso gurgite torqueant

Spumamque limumque, et procellis

Terrificis scopulos flagellent.

Nam civitatem, cui Deus unice

Indulget, aris et propriam suis

Dicavit, argenti pererrans

Lympha fugax hilarat liquore.

Occulta ne vis, aut timor hosticus

Urbis quietem sollicitet, Deus,

Gentis suae intentus saluti,

Praevenit auxiliis pericla.

Gentes tumultus concitet impias,

Et regna belli concutiat furor,

Flammis fremat coelum coruscis,

Terrificet labefacta tellus:

Hac et duelli, pacis et arbiter

Stat praeliorum qui regit exitus,

Munimen, et nostrae salutis

Praesidium, Deus Abrahami.

Venite, adeste, et cernite non prius

Audita, mira, incognita, quae Deus

Patravit in terris, ab ortu

Solis ad Hesperium cubile.

Funesta belli incendia sustulit,

Fregit cruentae spicula lanceae

Contrivit arcus, et volucres

In cinerem minuit quadrigas.

Sedate motus mentis, ait Deus,

Measque vires noscite, quem colet

Quocunque sub coelo repostas

Gens hominum colit orbis oras.

Hac et duelli, pacis et arbiter

Stat, praeliorum qui regit exitus,

Munimen, et nostrae salutis

Praesidium, Deus Abrahami.

P S A L. XLVII.

TELLURIS omnes incolae
Deo canoros edite

Plausus, canoris pangite

Laeti Deum praeconiis:

Deum verendum et arduum,

Malisque formidabilem,

Qui regna fastu turgida

Frenat potenti dextera:

Qui bellicosa compulit

Parere nobis oppida;

Nostrumque gentes inclytas

Armis coegit sub jugum:

Haereditatem qui suam

Nobis colendam credidit;

Unde Isaci nepotibus

Aeterna fulget gloria.

En templa scandit praevio
Laetum canente classico;
En scandit auctor omnium
Vulgi secundis plausibus.

Cantate laeta carmina
Deo, canora carmina
Cantate; Regi psallite
Jucunda vestro carmina:

Qui sceptrum rerum temperat,
Ac regna terrae dividit,
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in astra cantibus:

Qui dirigit mortalium
Res, et salubri vinculo
Legum coercet, lucido
E fiderum praetorio.

Ad hunc potentes gentium
Se contulere principes;
Utroque colla sub jugum
Rerum dedere praefides.

Nostrium Deum diis caeteris
Sublimiorem agnoscite,
Coelum, solumque, et sidera
Suo regentem numine.

RECTOR beate coelitum, cui nil viget
Simile aut secundum; coelitum

Beate rector, sancta jure te Sion

In astra tollit laudibus:

Sion opacam versa ad arcton, regia

Formosa Regis optimi;

Sion voluptas gentium, uberis soli

Arvis beatis accubans.

Sensere Domini vindicis potentiam

Solymae superba moenia:

Sensere numen, quum feroces viribus

Coiere Reges, copiis

Castrisque junctis, servitutem civibus

Tuis minati et vincula.

Perstrinxit oculos intuentium stupor,

Et horror artus perculit:

Quales tremores querulus excitat dolor

Vexante partu foeminas:

Pavorque trepida sparsit attonitos fuga,

Euri procella ut aequora

Excita ab imis penitus evertens vadis,

Trepidas carinas dissipat.

Haec facta priscis rettulere seculis

Parvis parentes liberis:

Haec nos in urbe vidimus Dei, ratis

Qui frenat orbem legibus;

Haec urbe in illa vidimus, cui pervigil
Deus ipse custos excubat.

O sancte rerum genitor, in rebus malis
Tuam advocamus dexteram;

Tuas ad aras supplices advolvimur.

O rector orbis optime,

Tua laus per oras ultimas mundi, et tuae

Imago fulget gloriae

Et aequitatis. Te scelestos verbere

Plectente iusto, gestient

Colles Sionis: nec feret tacitum suum

Judae propago gaudium.

Ite, et Sionem obambulate, moenia

Spectate, turres arduas

Numerate, fossam et aggerem intuemini,

Moleſque cellas aedium.

Narrate natis, posterorum ut audiant

Et obſtupescant ſecula;

Solumque noſcant et colant noſtrum Deum,

Ortusque finisque inſcium:

Qui ſempiternus ſempiterna nos ope

A fraude vique proteget.

P S A L. XLIX.

AUDITE gentes, ortus et occidens

Advertite aures, et medio dies

Quos torret axe, et qui vitreum ſolum

Ponti nivali finditis orbita.

Audite, sive ignotus, et infima
De plebe pauper, sive opibus potens,
Multaque fulges plebe clientium,
Aurique gazis ditibus incubas.

Fontes recludam jam sapientiae,
Plenoque promam pectoris e penu
Prudentiam: jam lingua recondita
Oracla gestit carmine pandere.

Cur congerendis me cruciem bonis,
Famemque et acrem pauperiem timens,
Ut vita curis anxia tristibus
Me tristiore trumat ad exitum?

Gemmis et auro et murice divites
Superbientes adspice, qui sibi
Gaudent beato plaudere somnio,
Tutosque fluxis credere se bonis.

Germanus auro non redimet suum
De morte fratrem; nec pretio Deum
Donisve flectet fata retexere,
Ut membra liquit frigida spiritus.

Sed nec perennes interitus moras
Dives pacisci, nec potis est putres
Ne solvat artus tempus edax: vetat
Id lege dura fixa necessitas.

Mors aequa stultis et sapientibus

Intentat arcum: par manet exitus

Vitae hos et illos: occupat improbis

Ignotus heres parta laboribus.

Villae superbae delicias breves,

Luxuque structas regifico domos

Linquunt; sepulchrique irremediabilis

Tenebricosis sub latebris jacent.

Quid fama duris parta laboribus

Prodest? inanis quid tituli decus?

Quid aura blandae laudis, et ambitus

Nomen futuris prodere seculis?

Quum vani honoris ver breve floruit,

Lethale spirans mortis hiems, viros

Et bruta raptans interitu pari,

Oblivionis nube pari premit.

Hac stulti ierunt; hanc male providos

Ducet nepotes error in orbitam:

Quos mors sepulchri sub scrobe conditos

Depascet, imbelles ut oves lupus.

Aeterna coeli temperies pios

Manes fovebit lucis in aureae

Splendore: qualis mane fluit nitor

Per prata vernis picta coloribus.

Stultis senectus robora deteret,

Pro sumtuosis bustum erit aedibus:

At me benignus de barathri cavo

Specu remissum fuscipiet Deus.

Nec te cupido fauciet aemula,
Stuporve, si quem videris impia
De plebe fluxis conspicuum bonis,
Clarumve multa fulgere gloria.

Quum dexteram mors illacrimabilis
Injecit, ex tam divite copia
Secum sub umbras nil feret; et comes
Infida bustum gloria deferet.

Dum commeantis pectora spiritus
Haustu calescent, perfruitur bonis,
Seseque curat molliter, et monet
Omnes eundem pergere tramitem.

At quum parentes cesserit ad suos,
Longum dolebit stultitiam brevem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quae semper horror nubilus obsidet.

Rectrix honoris ni sapientia
Accefferit, brutis homo bestiis
Nil interest; quos vita facit pares,
Exspectat aequè inglorius exitus.

P S A L. L.

QUI frenat aequis legibus arbiter
Superba Regum colla minacium,
Vocabit in jus orbem ab ortu
Solis ad Hesperium cubile.

Vultu verendo tum sacer, ardua
Pulchrae Sionis de specula loquens,

Ad gentis humanae coactum
Concilium Deus ora solvet.

Non facta semper, non finet impia

Impune grassari, veniet Deus;

Flammae vorax illum antecedit

Vis rapidis agitata ventis,

Testes vocabit, cum populo suo

Acturus, ignes, lumine conscio

Qui cuncta despectant ab alto, et

Omniparae sola vasta terrae.

Adeste primum gens mihi propria,

Gens sancta, dicet, cui super hostiis

Legem dedi rite offerendis,

Perpetuum pepigique foedus.

Hic aequitatem judicis igneus

Miratus aether, justitiam Dei

Annunciabit: nam fedebit,

Ne dubita, Deus ipse iudex.

Audi Abrahami progenies boni,

Peculiaris gens mihi: te voco,

Testem benignitatis in te

Perpetuae, et solidi favoris.

Non arguam te, quod mihi victimae

Gruore raro altaria sparseris,

Aut parcus armenti cremâris
Rara facris holocausta flammis.
Non taurum egens te de stabulis peto,
Hircumve caulis: omne pecus meum est,
Quod montium anfractus pererrat,
Quod nemorum tegitur latebris.
Nec me volucris rupis in edito
Usquam recessu nidificans latet:
Non ulla picturato amictu
Ruris avis genialis hospes.
Quod si esurirem, scilicet ut petam
A te necesse est, arbiter aetheris,
Terrae, fretique, et quicquid ingens
Orbis habet gremio capaci?
Taurine vescor carnibus, aut bibo
Hirci cruorem? pectore candido
Grates age, et quovis litabis
Rite Deo sine caede voto.
Tum deprehensus rebus in asperis
Securus implora: auxilium feram,
Grates ut accepta salute
Laetus agas, Dominumque laudes.
At impium sic alloquitur Deus;
Qua fronte leges tu recitas meas?
Et ore sanctum impurus audes
Sacrilego memorare foedus?

Tu legum habenis impatiens regi,
Et institutis, moribus et bonis

Juratus hostis, voce laudas,
Tecum animo mea verba rides.

Cum fure furti consilium cois,
Moechis adulter te focium applicas:

Ad probra projectus, dolosa
Perniciem meditare lingua.

Cum fratre juncti vincula sanguinis
Oris procacis non rabiem premunt:

Infamia germanum eodem
Dedecoras utero creatum.

Et arbitraris me similem tui,
Quod perpetrata haec dissimulaverim?

Ne crede: tecum expostulabo,
Ante oculos tua facta ponam.

Confiderate haec vos, quibus excidit

De mente caeca mentio numinis:

Ne, quum prehendam, nemo sit qui
De manibus mihi presa tollat.

Si victimam vis magnificam mihi

Macltare, laudes canta, age gratias:

Hac itur ad certam salutem,
Haec superos via pandit axes.

O Salus rerum lacrimis precantùm
Mollibus flecti facilis, rogantem
Lenis exaudi, scelerumque tetras
Ablue fordes.

Usque peccati lave et usque labem,
Dum repurgatum maculis pudendis
Purius corpus niteat recocto
Ignibus auro.

Nam meam agnosco, pudet heu pigetque,
Ah miser labem: vitiique foeda
Mentis obversans oculis imago
Semper oberrat.

Unus arcani es mihi testis; unus
Arbiter verax, temerario ausu
Improbis linguas tua judicantùm
Facta refutas.

Quippe jam primo scelus usque ab ortu
Haeret, infectas vitians medullas:
Deque conceptu genitricis hausi
Semina labis.

At tibi cordi est sine fraude veri
Simplicis candor, fideique certae
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.

Hanc facis tanti, vitiis ut atris
Oblito, legum sapientiacque

Tu mihi arcanæ facilis beatum in-
dulseris haustum.

Ergo me hyssopi, fator alme, lustra
Frondis adpersu: maculaeque cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura nivalem.

Si bonus laetum placidusque mittas
Nuntium, tristem mihi recreabis
Gaudio mentem: stupidos recurret
Robur in artus.

Ne meos lapsus oculis acutis
Semper observa, numerave labes:
Sed malae culpa nimium tenaces
Ablue sordes.

Cor mihi rectum, scelerisque purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritus firmum renova novata
Cordis in aula.

Neu mihi avertas faciem, tuoque
Arceas vultu procul, auferasque
Spiritus sanctum, calida incitatus
Rursus ab ira.

Redde, speratae solido ut salutis
Gaudio per te fruar; inquieti
Spiritu motus animi rebelles

Principe firma.

Tum meo exemplo moniti scelesti,

Quos via flexit malefuadus error,

Denuo legum duce me tuarum

Jussa capeissent.

Expia noxa mihi, fospitator,

Caedis infandae caput obligatum, ut

Te canam justum, pariterque lapsis

Parcere largum.

Tu viam vocis mihi pande; mutum

Tu Deus linguae moderare plectrum:

Tum feram late tua magna gentes

Facta per omnes.

Victimae si te caperent, dedissem

Victimam: sed te neque sanguis hirci

Fusus, aut sacris holocausta placant

Addita flammis.

Poenitens fraudum scelerumque pectus,

Spiritus fracti, mala cor perosum,

Haec Deum placant: adhibe haec, et absque

Thure litabis.

Gentis humanae bone dux, Sionem

Quo soles vultu facilis tuere;

Pace florentes Solymae beatae

Protege turres.

Tum tibi votis bona mens pudicis

Sacra perfolvet; facer hircus ignes

Pascet, et sanguis vituli calentem

Imbuet aram.

P S A L. LII.

QUID gloriaris impie
Tyranne pravis artibus?

Innoxiiis clementia

Divina semper excubat.

Tua lingua semper fraudibus

Intenta comminiscitur

Nefas, nitente cotibus

Acutior novacula.

Te prava rectis plus juvant,

Plus falsa veris recreant;

Dolisque pestilentibus

Libenter aurem commodas.

Ergo Deus te conteret,

Hominumque contubernio

Eliminabit, ac domum

Evertet omnem funditus.

Iustus videbit, et gravem

Dei pavebit dexteram;

Vanaque dignos exitus

Ridebit impotentia.

En ille gazis, inquiet,

Malisque fidens artibus,

Securus ille numinis,
Divinae opis nil indigens.

Ego, ceu virens olivula,
Domini in agello confita,
Florebo, spe fretus bona
Coelestis indulgentiae.

Te semper, in coetu pio,
Fraudis scelestae vindicem
Canam; et tuae clementiae
Spe dura cuncta perferam.

P S A L. LIH.

O PINIONUM foeda mentem toxico,
Corpusque scelerum fordibus
Contaminata turba, vela dum cupit

Suo furori obtendere,
Ferri ac referri fortis arbitrio omnia
Humana comminiscitur.

Ergo exfoluta numinis formidine,

Dat frena turpitudini:
Scelestæ, foeda, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.

Ex arce celsa siderum deflexerat

Dominus in orbem lumina,
Si quem videret forte non penitus malis

Corruptum opinionibus,
Qui mentis oculis omnium fideliter

Rerum parentem quaereret.

Erroris omnes nubili fallacibus

Fraus illigârat cassibus:

Se cuncti eisdem polluere fordibus,

Nec recta cuiquam curae erant.

Ergo ille mitis, ille munificus parens,

Ira incitatus aspera,

Gens, inquit, ista plena scelerum ac sordium,

Crudelis animo, et impia,

Quae panis instar devorat plebem meam.

Ecquando cognoscet Deum?

Ecquando mentis lumine in periculis

Agnoscet orbis arbitrum?

Certe timebit non timenda, et conscius

Vexabit horror pectora:

Nam Dominus ossa conteretque, et hostium

Aufus retundet impios.

Vultum pudoris turpibus sparget notis:

Turbabit animum infamia.

En unquam Eoo lucifer salutifer

Ab axe promet hunc diem?

Ab arce Dominus quum Sionis ardua

Speratam opem feret suis,

Patriaeque vinclis liberos hostilibus

Reddet nepotes Isaci;

Electa laudes illius gens ut canat

Perfusa vero gaudio.

P S A L. LIV.

RERUM parens me protege,
Et saevo ab hoste libera;

Nomen boni ut colant tuum,

Et vim pavefcant impii.

Audi benignus supplicem,

Nec durus aurem questibus

Occlude; vitae nam meae

Crudelis hostis imminet.

Infestus hostis imminet

Vitae meae: nec vindicem

Dei potentis dexteram

Sibi imminentem respicit.

Rerum sed aequus arbiter

Opem feret: periculis

Me liberatum fulciet,

Et fospitem tuebitur.

Suis peribit artibus

Scelesta fraus, et incident

In ipsa caeci retia,

Quae clam mihi tetenderant.

Liber periclo, victimis

Te munerabor: te canam

Patrem, bonis placabilem,

Malisque formidabilem:

Qui libero molestiis

Mihi dedisti gaudia

Haurire laeto lumine

De clade gentis perfidae.

P S A L. LV.

COELITUM rector bone, mitis aurem

Admove in rebus trepidis vocanti,

Neu meos vultu tetrico severus

Despice questus.

Adspice attentus mihi quo tumultu

Aestuet pectus, gemitu dolores

Quo fremant, dum vis mihi fraudque saevi

Imminet hostis.

Imminet saevus capiti tyrannus,

Et meae famae meditatur atrox

Crimen, et secum furit impotenti

Turbidus ira.

Cor micat, nervis trepidant solutis

Ossium nexus, animus labascit,

Semper et pallens oculis oberrat

Mortis imago.

Ergo sic mecum loquor: O quis altos

Nubium in tractus celeri columbae

Me levet penna, nemorum et remotis

Sistat in antris!

Ut procul cura trepida metuque
Montium solos habitem recessus,
Ociore ventis ferar et corusci

Fulminis alis.

O Deus linguas male perde pravas,
Illitas linguas gelido veneno:

Quae dolis, probris, rabidisque vexant

Litibus urbem.

Sive lux fundat radios micantes,

Sive nox fundat tenebras opacas,

Excubant muris maledicta, vicis

Omnibus errant.

Vis, furor, fraudes, scelerum libido

Obsidet cunctos aditus viarum,

Et fames auri miseram trucidans

Foenore plebem.

Si palam saevos inimicus enses

Stringeret, si clam laqueos pararet,

Dente si famam peteret maligno,

Aequior essem:

Tu mihi insultas comes et sodalis,

Testis arcani taciturni, et auctor

Consilii, sacrae totiesque junctus

Foedere mensae.

Gentis humanae moderator, orbem

Qui salutari regis aequitate,

Fraudis auctores scelerumque vivos

Obrue terra.

At mihi attentam dabis aequus aurem,

Sive lux promat radios ab undis,

Sive lux condat radios sub undis

Vespere sero.

Inter hostiles dabis ut tumultus

Tutus evadam: mihi nam superbis

Viribus fretus numeroque saevus

Imminet hostis.

O potens rerum, sine fine poenis

Tu premes justis scelus impiorum,

Arrogans pectus quibus obstinata

Intumet ira.

Pace qui ficta simulant amicae

Mentis affectus, animoque virus

Occulunt, prisco neque facta curant

Foedera ritu:

Lacteus blando fluit ore rivus,

Bella cor spirat fera, suaviorque

Balsamo sermo secat instar ensis

Vulnere caeco.

Tu tui curam Domino relinque,

Is tuos gressus reget, is dolores

Leniet, justumque ope sublevabit

Rebus in arctis.

Impio, fallaci, avidoque caedis

Fila mors rumpet viridi in juvena:

Me tui, rector bone, spes favoris

Certa fovebit.

P S A L. LVI.

ORBIS creator me bonus adspice,

Injurioso quem pede prorutum

Hostisque conculcat, premitque

Affiduis agitans periclis.

Conculcat hostis me numero ferox,

Et insolenti saevitia premit:

Nec liberas lucas laborum,

Nec vacuas finit ire noctes.

Seu luce terror sollicitus mihi,

Seu nocte circumstat, pater optime,

Spes rebus in duris mihi una,

Et columen superas salutis.

Te fretus uno, pollicitis tuis

Innixus unis, nec metuam dolos

Mortalium caecos, minasque

Terrificas, et aperta bella.

Calumniantur quae loquor omnia,

Pravaque carpunt facta libidine:

Huc conferunt omnem laborem, ut

Exitium mihi moliantur.

Coetusque cogunt, et capiti meo,

Qua fraude, qua vi, jugiter imminet:

Vestigia observant, nec horam

Insidiis vacuam relinquunt.

Impune tantam nequitiam ferent?

Pravique fructum consilii legent?

O arbiter mundi, nec illos

Praecipites agis in ruinam?

Meae labores tu numeras fugae,

Urna repostas tu lacrimas meas

Servas, apud te certa constat

Usque mei ratio doloris.

Aurem vocanti tu facilem mihi

Das, atque inanes spes facis hostium:

Et signa non obscura amici

Das animi, et stabilis favoris.

Te fretus uno, pollicitis tuis

Innexus unis, nil metuam dolos

Mortalium caecos, minasque

Terrificas, et aperta bella.

Te semper ergo carmine patrio

Laudabo, vitae praesidium meae:

Ex hostium ferro dolisque

Incolumis tibi vota reddam.

Te liberatus vindice, te meum

Firmante gressum, ne titubent pedes

Dum spiritus fovebit artus,
Jussa sequar tua, rector orbis.

P S A L. LVII.

SANCTE parens miserere animae pereuntis, et omnem
In te salutis quae locavit spem suae :

Meque tuis alis tectum defende, procellae

Dum saevientis impetus deferbeat.

Te voco, te, solum in rebus quod restat egenis,

Appello, supplex et tuam imploro fidem :

Te voco, qui cumulata mihi promissa refundes,

Et coepta duces prosperos ad exitus :

Qui mihi subsidium e coelo praebebis, et hostis

Jamjam imminentis liberabis faucibus :

Qui dabis auxilium ex adyto sublimis olympi,

Memorque fidei et pristinae clementiae.

Inter enim saevos habito feritate leones :

Flammam vomentes versor inter belluas,

Lingua quibus saevo proscindit acutius ense,

Dentes sagittis lanceaeque cuspide.

O Deus augustum celfo caput exsere coelo :

Ostende terris gloriae jubar tuae.

Explicuere meis pedibus sua retia : terrae

Me saevus hostis penitus afflictum premit.

Et scrobibus fossis iter obsedere : sed ipsi

Mihi paratas in scrobes caeci ruent.

Mens invicta malis, animi vigor integer, orbis

Te voce rector, te celebrabit lyra.

Eia age depositis mens expergiscere curis,

Et tu canora barbitos cum nabliis.

Ocius aurorae quam lucifer excitet ignes,

Aurora cantus quam volucrum exsuscitet;

Te, pater alme, canam: populos tua facta per omnes,

Quacunque tellus panditur, vates feram.

Nam tua siderei bonitas fastigia coeli,

Fidesque tractus nubium supervolat.

O Deus, augustum nitido caput exsere coelo,

Ostende terris gloriae jubar tuae.

P S A L. LVIII.

QUI jura celfo de folio datis,

Qui frena legum flectitis, en erit

De plebis ut caussis egenae

Judicio statuatis aequo?

Quin mente prava nequitiam et dolos

Versant, sub umbra justitiae tegunt

Injuriam; factis honesti

Objiciunt speciem pudendis.

Materna ab alvo flagitii viam

Sensim sequuntur: perque suos gradus

Obliqua sectandi libido

Cum teneris adolescit annis.

Lingua venenum pestifera gerunt:

Auresque claudunt consiliis; velut

Obturat aures callida aspis,

Quae magicos metuit susurros.

Confringe malas, o Deus, impudens

Os comminutis contere dentibus :

Et rictibus saevis hiantes

Hos inhibe catulos leonum,

Emissa fracta cuspide spicula

Intercidant, nec vulnera perferant :

Ipsique vaneſcant repente,

Per bibulas velut unda arenas.

Senſim liqueſcant, tardigradus velut

Limax : acerbo funere deſerant

Vitale lumen, more foetus

Ante ſuum pereuntis ortum.

Florentis aevi in limine, turbinis

Vis atra tollat progeniem, prius

Quam ſurculus ſpinas tenellus

Exſerat, et ſtimulis acutis

Foecunda late brachia porrigat.

Juſtique poenae vindicis exitum

Laeti videbunt, impiique

Sub pedibus fluvium cruoris.

Vitae bene actae gens hominum ſciet

Manere juſtos praemia : at impios

Manere poenas, arbitrumque

Eſſe Deum ſciet orbis aequum.

A B hostis inclementia
Me rector orbis asserere:

Defende vim crudeliter

Me semper oppugnantium.

Ab improbis me protege

Laetis cruore innoxio,

Meae saluti per dolum

Qui caeca tendunt retia.

Utro immerentis in caput

Confilia cuncta conferunt:

Exsurge, teque pessimis

Fer obviam conatibus.

O arbiter mortalium,

Et agminum coelestium,

Favore semper qui pios

Peculiari amplecteris,

Exsurge, poenis impias

Compefce gentes: perfidis

Neu parce, qui sibi favent

Nefanda quum patraverint.

A sole Eoo ad Hesperum

Perambulabunt compita,

Et instar oblatrantium

Canum feroces obstrepent.

Nihil nisi merum crepant

Ferrum, cruorem, vulnere:

Et quae loquuntur propalam,
Clam posse rentur obrui.

Meae salutis tu Deus
Tutela praefens, irritas
Ridebis iras, et tua
Me dextera tueberis.

Tu robur es meum, meae
Vires, et arx fiduciae:
Ergo quieto pectore
Exspecto spe tui auxilii.

Discrimina imminetia
Ope antevertes: et malis
Fracta hostium superbia,
Laeto fruar spectaculo.

Ne prorsus impios tamen
Una ruina elimina,
Oblivioso ne pii
Torpore recta negligent:

Sed error illos dissipet
Vagos per orbis ultimas
Oras: tuaque dextera
Semen piorum protege.

Ob oris arrogantiam,
Virusque linguae noxium,
Mendacia et perjuria,
Consume semen impium:

Evelle stirpe ab ultima
 Justi furoris impetū,
 Ut norit orbis ultimus
 Deum bonorum vindicem:
 A sole Eoo ad Hesperum
 Perambulabunt compita,
 Et instar oblatrantium
 Canum procaces obstrepent.

Passim vagati, pauperem
 Victum ut parent, sub vesperum
 Serum petant cubilia,
 Victus egentes pauperis.

Ego interim Deum canam,
 Fortem, bonumque in asperis
 Rebus suorum vindicem,
 Fidumque propugnaculum.

Deum canam, qui robore
 Me fulcit, auget viribus,
 Benignitate sublevat,
 Tuetur arx ut aenea.

P S A L. LX.

SANCTE parens, nostris vitiis offensus, abactos
 Pressosque duris dissipasti nos malis:
 Placatus mitisque veni, jamque immemor irae
 Salutis auctor ad tuos revertere.

Omnis ager rimis te concutiente dehiscit:

Committe rimas, refice quassatum solum.
Dura tuae genti spectacula ferre dedisti
Inebriatae poculo formidinis:
At trepidos tandemque animi miseratus egenos,
Signum salutis efferes: qui te colunt,
Veridicis freti oraclis, formidine mersum
Erigere rursus audeant ut verticem:
Eripiasque tuos gelidi formidine lethi
Praefens, et opifer invocantes audias.
Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi
Vocem rependit gaudii praenuntiam.
En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros:
Vallem Sucothi metiar decempeda.
Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis
Vel pecore tondet arva, vel vomere secat?
Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,
Moabum, Idumen, et Palaestinae domos.
Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?
Muros Idumae divitis quis diruet?
Quis? nisi tu nostrae gentis, Deus unice, tutor,
Qui nos premendos hostibus reliqueras,
Offensus vitiis pravis; nec in arma ruentes
Nostris praebas dux, ut ante, exercitus.
Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:
Humana fallax credulos spes decipit.

Te duce victrici decorati tempora lauro,
Pedibus prememus hostis arrogantiam.

P S A L. LXI.

AUDI vocantem me bonus, et meis.
Intentus aurem da precibus, Deus.
Projectus oris orbis in ultimis,
Ad te recurram rebus in asperis.

Me siste rupis culmine in arduo
Procul periclis: semper enim tui
Spe fretus, hostis tutus ab impetu,
Munitae ut arcis praesidio fui.

Tentorio fac semper ut in tuo
Degam, sub alis protegar et tuis:
Qui lenis aurem das precibus meis,
Qui vota laetum ducis ad exitum.

Frenare sceptris te metuentium
Hereditatem das mihi: regiae
Tu longa vitae tempora porrigens
Nectes peractis secula seculis.

Securus ut te perpetua colat
Rex, liberalem porrige dexteram
Fortuna in omni: quaque soles fide
Fac ut fruatur pollicitis tuis.

Ac tum periclis liber ab asperis,
Te voce, dulci te cithara canam,

Pacti tenacem, et munificum tuis;

Et vota ad aras perpetuo feram.

P S A L. LXII.

MENS acquiescit unice mea in Deo;
Hinc spes salutis, arduis

In rebus arx haec: tutus hoc munimine

Nullum tremiscam ad impetum.

Quousque tectis fraudibus subvertere

Innoxium tentabitis?

Poenas daturi mox et ipsi, improvidi

Jamjam imminentis exitus,

Proni in ruinam incumbitis, ceu moenia

Saxis solutis putria:

Et interim omnes corporisque et ingenî

Vires eo contenditis:

Vobis placetis fabulis vanis, gradu

Turbetis impii ut pium.

Clam devovetis corde tacito, propalam

Laudatis ore subdolo.

At tu acquiesce mens mea in Deo tamen:

Hinc spes salutis, arduis

In rebus arx haec; tutus hoc munimine

Nullum tremiscam ad impetum.

Spes inde vitae et gloriae pendet meae,

Et roboris fiducia.

Quocunque cœli gens colis sub fidere,

Huic crede rem, sobolem, domum;
Omnes ad illum mentis aegritudines,
Et laeta defer et refer:
Semperque praefens numen ejus omnibus
Adeffe coeptis senties.
Ventosa regum et principum potentia
Est vanitate vanior,
Adeoque fumo levior: ut si principum
Hac lance vires omnium,
Inanitatem hac colloques, cunctis simul
Inanitas praeponderet.
Ne firma spera parta per vim, ne nimis
Confide stultis viribus.
Opes abundant affluenter? ne bonis
Da rebus animum credulum.
Semel est professus, nec semel tantum Deum
Id profitentem audivimus,
Se posse solum cuncta, se solum bonum,
Et arbitrum rerum unicum;
Bonis benignum semper et placabilem,
Malisque formidabilem.

P S A L. LXIII.

DEUS, salutis auctor et custos meae,
Te veneror roseus quum fugat astra dies.
Te mens anhelat, membra sitiunt languida,
Terra velut pluvias arida quaerit aquas.

Quamvis arenas aridas aestu colam,
Praesentem Dominum mens videt usque meum;
Non aliter adyta arcana quam si conspicer,
Numinis adservant quae monumenta tui.
Nec dulcis aequae est vita quam benignitas,
Qua vitam munis prosequerisque meam.
Ergo remotis dissitus quamvis locis,
Praesidio tutus te celebrabo tuo:
Tui sonabunt nominis praeconia,
Quae dederis vitae tempora cunq̃ue meae.
Nec victus aequae recreat corpus, tua
Excitat ut mentem laus celebrata meam.
Tu nocte carmen, mane tu carmen mihi es:
Tu trepido praesens fers mihi semper opem.
Securus alis conquiesco sub tuis;
Teque procul curis et tua facta canam.
Te quaerit animus, te colit, te deperit:
Tu valida fulcis me, pater alme, manu.
At qui laborant per nefas me perdere,
Consiliis pravis digna ruina premet.
Ferro profundent spiritum nefarium;
Membra dabunt avidis dilanianda lupis.
Rex laetus autem vindicem agnoscet Deum,
Et quicumque Dei numina rite colunt:
Metu stupentes conticescent impii,
Spe stolidi fluxis qui tumere bonis.

AUDI, sancte parens, non tetricus preces
Te poscentis opem rebus in asperis:

Et fallacis ab hostis

Vitam fraudibus eripe.

Pravorum tacitis factio me dolis

Oppugnat, trucibus consiliis fremunt;

Conspirantque scelesti;

Tu me dux bonus eripe.

Linguas ceu gladios exacuunt suas:

Oris pestiferi verba nefaria

Intentant, medicata

Tanquam spicula toxico;

Ut rectos animi ex insidiis petant;

Et securi avida mente coquunt nefas:

Nec quenquam malefacti

Formidant fore vindicem.

Designant animis horrificum scelus,

Et saevo laqueos consilio parant:

Inter seque loquuntur,

Nemo conscius haec sciet.

Cor, mens, ingenium, consilium, labor,

Huc tendunt, facies ut scelerum novas

Et fraudum meditentur:

Hoc unum studium fuit.

Ast illos subiti cuspide spiculi

Incautos feriet magna Dei manus,

Et lethalia certa

Figet vulnera dextera.

Spectantes gelidus corripiet timor,

Auctori exitium quum videant suae

Dirum immittere linguae

Virofae mala toxica.

Gens humana tuae robora dexterae

Agnoscet, meritis laudibus efferet;

Et mirabitur altae

Lumen perspicientiae.

Iusti spes animos eriget, et Dei

Tutus praesidio laetitia fremet:

Et gaudentia corda

Verò simplice gestient.

P S A L. LXV.

TE manent laudes, Deus, in Sione:

Hic tibi castis operata sacris

Vota gens solvet tua, victimisque

Imbuet aras.

Quique tam praefens tibi supplicantum

Exitus votis tribuas secundos,

Te petent gentes sub utroque mundi

Axe jacentes.

Nostra nunc iustis scelerata facta

Nos premunt poenis: facilis querelis

Tu tamen flecti, mala servitutis

Vincula

Vincula franges.

O quater, plusquam quater o beatos,

Quos leges, lectos facies amicos :

Ut colant puri tibi dedicati

Atria templi.

Illa lux felix, cumulatâ cunctis

Lux bonis, pectus fatiabit aegrum

Gaudio, quae nos reduces sacrata

Sistet in aede.

Annues nostris facilis querelis,

Finium terrae Deus ultimorum

Spes, et extremas maris ambientis

Gurgite terras.

Tum stupor mentes quatiet tuentum,

O Deus nostrae columnen salutis,

Te malis durum, miseris benignum,

Omnibus aequum.

Tu potens rerum, validisque pollens

Viribus, firmas stabili catena

Montium tractus, jugaque inquietis

Tunsa procellis.

Tu maris nigris agitata ventis

Terga componis : cohibes rebelles

Gentium motus, placidaque mutas

Pace tumultus.

Ultimi rerum tua signa norunt

Et pavent fines, quoties coruscis
Turgidum flammis fremuit sonoro
Murmure coelum.

Quique Phoebaeos habitant ad ortus,
Et quibus sera face Phoebus undas
Tingit, auctorem te hilares fatentur
Lucis et umbrae.

Tu solum terrae sitientis imbrem
Laetus invisis, gravidaeque nubis
De sinu fundis genitale pigros
Semen in agros.

Alveus pleno tibi semper amne
Turgidus laeta novat arva fruge,
Floribus campos, nemorum virentes
Fronde recessus.

Rore tu leni sola contumacis
Maceras terrae, subigisque glebas:
Ebrios fulcos viridante amictu
Messis inumbras.

Qua feres gressus, renovabis annum
Fertilem frugum: vegetansque foetus
Per cavas valles riguosque saltus
Impluet humor.

Gestiet pauper tuguri colonus,
Lacte distentas comitans capellas:
Mugient colles, et amica fessis

Silva juvenis.

Spes aratoris cupidas fovebit

Fluctuans latis seges alma campis:

Ut canat festa tibi feriat

Carmen in umbra.

P S A L. LXVI.

INCOLAE terrarum, ab ortu

Solis ultimum ad cubile,

Eia Domino psallite.

Eia Domino jubilate;

Nomen ejus, numen ejus

Ferte in astra laudibus.

Dicite illi; Rector orbis

Sancte, quam stupenda rerum

Est tuarum gloria!

Quanta virtus, qua protervos,

Mente fracta, cogis hostes

Supplices procumbere!

Te parentem laeta honoret,

Te potentem prona adoret

Tota rerum machina.

Voce blanda te canamus,

Barbita dulci sonemus,

Carminumque cantibus.

Eia adeste, facta cunctis

Cernite a dmiranda seclis:

Acriterque expendite
Facta providi parentis,
Facta Domini consulentis
Arte mira servulis.
Vertit aequor aestuosum
Aridae in campos arenae:
Fluminis per alveum
Agmen ire gratulantûm,
Ceû per arva sicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frenat unus orbem habenis
Sempiternis: intuetur
Et pios et impios.
Nec finit sibi rebelles,
Viribus fretos superbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo nostro per omnes
Orbis oras: omnis unum
Laudet illum natio,
Morte liberavit unus
Nos propinqua: fulcit unus
Liberos firmo gradu.
Igne ut aurum, examinâsti
Nos periclis: illigasti
Hostium nos cassibus.
Vincla lumbis, frena malis

Sub tyrannis induisti

Impotentis imperi:

Sed per ignes, sed per undas,

Divitis tamen dedisti

Uber agri exercitis.

Ergo supplex introibo

Templa, victimasque caedam:

Vota supplex offeram,

Vota duris in periclis

Nuncupata: pinguis agnus,

Cornigerque agni parens,

Bos et hircus sanguine aras

Imbuent: nec thura deerunt

De Sabaeo stipite.

Dum Dei benignitatem

Explico in me, cuncti adeste

Qui Deum veremini.

Audiit statim vocantem:

Nos vocantes audientem

Prosequamur laudibus.

Confcios sceleris nefandi

Supplices rector orbis

Aure furda respuit:

At mihi, lenis bonusque,

Supplici semper aurem

Non severam commodat.

Gratias ago parenti

Optimo, qui se roganti

Asperum non praeuit:

Qui sua benignitate

Destitutum non reliquit

Rebus unquam in asperis.

P S A L. LXVII.

ARBITER mundi, placidus bonusque
Parce delictis, solito et favore

Terra fac laetis segetem pecusque

Nutriet arvis:

Nota per terras bonitas ut omnes

Sit tua, et nostrae studium salutis,

Mente quos curas patria, tegisque

Rebus in arctis.

Ut tuas laudes populi per omnes

Praedicent terras, bonitatis usque ad

Terminos rerum celebretur omnes

Fama per urbes.

Omnis exsultet locus, omnis aetas

Gestiat plausu et fremitu secundo,

Res quod humanas modereris aequi

Juris habenis.

Ut tuas laudes populi per omnes

Praedicent terras, bonitatis usque ad

Termnios rerum celebretur omnes

Fama per urbes.

Si tuae genti faveas benignus,
 Conditor mundi bone, messis agros
 Vestiet, vites oleaeque colles,
 Gramina campos.

Si tuae genti faveas benignus,
 Conditor mundi bone, te pavebunt
 Et colent gentes sub utroque mundi
 Axe jacentes.

P S A L. LXVIII.

O Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
 Placidos bonus exsere vultus;

Impiataeque exosa tuas, pater optime, leges,
 Tremefacta repente facesset;
 Ut levis in tenues fumi vapor effugit atrae,
 Ut cera liquefcit ab igni.

At laetis pia turba animis sua gaudia plausu
 Testabitur, et tibi, rerum

Sancte parens, paecana canet, qui lucida coeli
 Veheris super astra, nec aevi
 Inclusus spatiis, aeternis legibus orbem
 Aeternus et ipse gubernas.

Te canimus laeti, et laetos renovamus honores,
 Qui celsi e vertice mundi
 Respicias humanas curas; et patribus orbos
 Pueros, viduasque maritis

Prosequeris patrio affectu: qui prole beata

Steriles solare hymenaeos;

Compedibus victos solvis; populi arva rebellis

Bibulis obducis arenis:

Isacidae Nilo quum, te ductore, relicto,

Arabum per inhospita saxa

Errarent, tremuere soli penetralia: coelum

Maduit sudoris anhelii

Imbribus: a vultu Domini conterrita durac

Tremuere cacumina Sinae.

Arva sibi selecta bonus rigat imbre benigno;

Et quum labefacta fatiscunt,

Confirmat, recreatque afflicta: suoque fruenda

Dat habere gregi: nec egenam

Temporibus duris virtutem deferit. Arma

Trepida formidine belli

Quum quatient animos, laetum celebrare triumphum

Teneris dabit ille puellis:

Sufficietque suas in laudes carmina: reges

Numerofo milite freti

Terga dabunt, latebrasque petent: spoliisque fruetur

Imbellis turba relicta.

Vestra licet fomno sternantur corpora nigrae

Inter fuliginis ollas,

Illa tamen vincent nitidam candore columbam

Rutilae cervicis honore,

Quae nunc argentum nitidum, nunc lumina blandum
Radiantis provocat auri.

Quum Deus omnipotens traduceret agmina regum
Longo spectanda triumpho,
Squalida quae luctu et tenebris Solyma ante jacebat,
Nivea tum luce refulsit ;

Ceu nive vicinos inter candentia colles
Salmonis culmina fulgent.

Usque sibi Basan placeat, jactetque superbus
Fastigia proxima coelo :

Ne tamen herbiferos saltus, ne pascua sacro
Ausit conferre Sioni :

Quam propriam pater omnipotens in secula sedem
Legit, lectamque tuetur :

Ille pater quem coelitum tot millia currum,
Equitum tot millia stipant.

Sive ille excelsae vehitur per culmina Sinae,
Sua seu sacraria visit :

Seu scelerum vindex celebri petit astra triumpho,
Captivaque colla catenis

Vincta trahit : victae passim donaria gentes
Cumulant : paullo ante rebelles,

Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores

Jure tuos, nullam nobis qui munere lucem
Vacuam finis ire : salutis

Unica spes nostrae: nempe unus frena gubernas

Vitae, irremeabilis Orci

Unus claustra tenes, et nutum fata sequuntur.

Inimicos vulnere certo

Tu figis, longa scelerum tu sorde sepultis

Lethali tempora plaga

Dividis. At caros sic consolaris amicos,

Extremo a littore ponti

Vos ego crudeli incolumes ex hoste reducam,

Rubri ceu trans freta ductos

Aequoris a saevo incolumes servavimus Ogo.

Caesorum in sanguine regum

Tingent crura: canes hostilia vulnera lambent.

Laetae spectacula pompae

Adspicient, pater alme: tuo, pater alme, triumpho

Plaudent tua templa petentes.

Anteibunt qui voce canant, qui cymbala pulsent,

Citharae tuba juncta tubaeque

Tibia, quaeque tuas celebrent, fortissime, laudes,

Doctae pulsare puellae

Tympana: te populi coetu fremituque secundo

Et plausu ad sidera tollent:

Isacidaeque tuas in laudes ora resolvent:

Juvenis de stirpe creatus

Benjamini, Judaeque aderit generosa propago.

Neque clarus Zabulo deerit,

Nepthalidaeque duces. Nam tu tua jussa secutis

Viresque animosque ministras ;

Claraque victrici das tempora cingere lauro.

Solymae victoria praepes

Ex adytis volat. Ergo ferent tibi munera reges,

Atque ad tua templa ferentes

Munera, te super astra ferent. Tu freta sagittis

Lethalibus agmina fundis ;

Tu fortesque domas dextras, animosque rebelles :

Humiles tibi pendere cogis

Vestigal fractosque duces, avidique cruoris

Vindex populi agmina perdis.

Quique bibunt Nilum, qua mergitur aequoris undis,

Quique ipso fontis in ortu,

Accurrent, pacemque petent, opulenta ferentes

Tibi munera supplice dextra.

Regna hominum celebrate Deum : date carmina Regi,

Qui templa gubernat olympi

Aeterna aeternus : cujus mortalia cuncta

Vocem tremefacta pavescunt.

Hunc fortem celebrate, unique accepta referte

Bene gesti prospera belli :

Cujus in Ifacidis resplendet gloria, cujus

Testantur robora nubes :

Cujus ab arcano templo venerabilis horror

Stupefacta in pectora manat,

Ifacidum Deus ille, Deus qui robore nervos,

Animosque vigore suorum

Implet: ei laudes Jacobi dicite proles;

Etenim Deus ille deorum est.

P S A L. LXIX.

SANCTE parens, fer opem lasso: torrentibus undis
Pene obruerunt me malorum flumina,

Pes nequit in molli vestigia figere limo;

Pronumque inundans vertici fluctus rapit.

Dum clamo, arentes urit sitis arida fauces;

Spectando lassa torpuere lumina.

Me vexant odiisque premunt immanibus hostes,

Plures inumbrant quam capilli tempora.

Inque dies crescunt numero: et, ceu rapta rependam,

Bene parta per vim cogor illis reddere.

Simplicitas tibi nota mea est, bone conditor orbis,

Meaeque testis semper innocentiae es.

Fac, pater alme, bonis ne sit mea damna pudori,

Dum te colentes clade cernunt opprimi.

Te propter maledicta tuli et ludibria vulgi:

Te propter ora turpis infecit pudor.

Me vitant fratres, et eadem o matre creati

Me ceu scelestum abominantur filii.

Uror, et ira coquit penitus praecordia, leges

Tuosque ritus impii quum negligunt.

In tua quae jactant probra et convicia sacra,

In me recurrunt, corque vulnerant meum.
Si fleo jejunos, si macero pectora curis,
Rident, probrisque prosequuntur lacrimas.
Si tegor incultos faccis squalentibus artus,
Fio repente fabula et ludibrium.
Me salibus petit e portae statione senectus:
Et ebriosae sum tabernae cantio.
Interea curis, genitor, confectus acerbis,
Ad te recurro: tu benignus respice.
O genitor, sine fine bonus, sine fraude fidelis,
In rebus arctis da salutarem manum.
Erige pene luto absorptum: da figere gressum:
Crudelis hostis me eripe impotentiae.
Neu rapiat torrentis aquae violentia, neu me
Mergatve gurgēs, aut vorago absorbeat.
Sancte parens, nullos cujus clementia fines
Novit, vocantem et destitutum respice.
Ne faciem servo avertas, qui rebus egenis
Supplex opem orat: subito miserum subleva.
Mitis ades: serva hanc animam, ut pudor obruat hostes,
Qui ceu relictum me enecant conviciis.
Tu testis mihi probri ignominiaeque superbae:
Tu testis hostes quam proterve illuserint.
Cor dolor urebat; socius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui levaret anxium.
Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro:

Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient aconita vicissim;
Moerorque laeta obnubilet convivia.
Unde sibi placidae promittunt otia pacis,
Hinc semen illis pullulet discordiae.
Caligent oculi, et nutent vestigia: vires
Elumbe corpus deferant. Iram tuam
Sic meritos effunde super: tuus hauriat illos
Furor: colonis tecta vidua moereant:
Qui deserta habitet tentoria nemo supersit,
Quia persequuntur dextera afflictos tua.
Afflictos miserosque procaciter insultantes,
Verbis acerbant vulnera atque injuriis.
Tu sine peccatis cumulent peccata, nec unquam
Dulcem aequitatis sentiant fructum tuae.
Impia de tabulis viventium nomina dele:
Tuos nec inter hos recense filios.
Me tenuem afflictumque tua, pater optime, dextra
Erige, locoque siste tutum in arduo.
Hic ego carminibus rerum super astra parentem
Tollam, et celebri gratias in coetu agam.
Gratius hoc illi est, quam si cadat hostia ad aram
Vitulus tenellus jam coniscans cornibus.
Adspicient mites, et pectore gaudia volvent,
Deum colentum laeta corda gestient.
Audit enim Dominus tenues, nec despicit aegros

Ob nomen ejus vinculis coërcitos.

Unum igitur tellus colat hunc, et pontus, et aether,

Et quicquid aether, terra, pontus continet :

Qui facit incolumem pulchram florere Sionem,

Urbesque Judae moenibus cingit novis :

Metiturque suis rura ante inculta colonis,

Tenenda blandis quae relinquant liberis :

Quae placida teneat series in pace nepotum,

Quicumque Domini nomen et numen colunt.

P S A L. LXX.

O Deus, praesens ades, et periclis
Me praesentibus eripe :

O Deus, duros propera labores

Confestim auxilio ut leves.

Qui meam quaerunt animam, erubescant,

Foedam ignominiam ferant ;

Et fuga turpi doleant, malignis

Qui me consiliis petunt :

Terga dent, fusos pudor ut perurat,

Qui rident gemitus meos.

Teque clementi et placido fruantur,

Qui gaudent placitis tuis.

Qui salutis spem posuere in uno

Te certam penitus Deo,

Gaudeant, semperque canant : Perennis

Majestas et honor Deo.

Sunt meae vires et opes pusillae:

Sed tu me Deus adjuva.

Tu meae vires, mea spes, opesque:

Festinus fer opem mihi.

P S A L. LXXI.

IN te salutis spem posui meae,

Fac me perennis ne pudor obruat.

Audi vocantem lenis, et eripe

Hostis cruenti me violentiae.

Vitaeque custos et columen meae,

Turrisque rebus semper in asperis,

Nunc turris esto et perfugium mihi,

Et saevientium subtrahe dexteræ.

A vi scelestæ subtrahe dexteræ.

Pendentem ab uno subsidio tuo:

Et qui juventæ tutor eras meae,

Orbam senectam viribus asserere.

Tu me tuendum matris ab ubere

Duxti: pependit matris ab ubere

Spes nostra de te: materies meis

Una est perennis laus tua cantibus.

Ceu continenter prodigium malis

Natum ferendis, rideor impiis:

Sed me malorum fluctibus obrutum

Spes una fulcit praesidii tui.

Me lux videbit, me tenebrae tuas

Laudes canentem: jam senio gravem,
Fractisque lasso corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.

Et clam susurrant, et caput in meum
Occulta tendunt retia per scelus;
Et dum scelestum propositum premunt,
Ajunt, Ope illum destituit Deus:

Instate fracto, prendite, perдите
Nudum salutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum praesidio tuo;
Praesensque saevis hostibus eripe.

Pudore vultus inficiat rubor
Hosti dolofo, fraude nefaria
Qui me aucupatur: moereat irrita
Conata, vanum lugeat exitum.

Liber periclis, carmine te novo
Pangam tenacem polliciti, et tuis
Promptum juvandis: et numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.

Canam potentem te dare prospera
Eventa, belli quum fremuit timor:
Canam fidelem reddere foederum
Promissa, largo non sine foenore.

Abusque primo flore puertiae
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper praecisti: ne senio gravem

Canumque nunc me, spes mea, desere;

Donec nepotum secula noverint,
Me vate, quanto robore, qua fide
Me liberaris. Justitiae tuae
Convexa mundi gloria transvolat.

Rerum creator, quis similis tui?
Qui me malorum gurgite merferas,
Mitisque vita rursus amabili
Tracto e profundo gurgite das frui:

Opesque honoresque accumulas bonus,
Ira remissa: et pectora turbida
Solaris. Ergo te cithara canam
Nabloque, certa conspicuum fide.

O sancte nostrae gentis ab ultimo
Protektor ortu, vox mea te canet:
Te spiritus, te vita laboribus
Exemta duris, laudibus efferet.

Lux nulla solem proferet aureum,
Quae praedicantem justitiam tuam
Non audiet me, Rex bone, qui meis
Rubore vultum offuderis hostibus.

P S A L. LXXII.

DA tuae Regi, Deus, aequitatis
Jus ad exemplum dare, filioque
Regis, ut legum patriae ad salutem
Flectat habenas.

Ut regat justis populum institutis,

Pauperum questus facili tuorum

Aure cognoscat, dirimatque lites

Legibus aequis.

Pace laetentur juga montiumque

Horridi saltus : genitrix quietis

Aequitas colles amet, asperosque

Ruris alumnos.

Jus suum det pauperibus, potentum

Curet ut ne vi tenues premantur,

Destruat quisquis miseros dolosis

Litibus urget.

Ut reformidet venientis aevi

Gens tuum nomen, sua sol diei

Donec effundet, sua luna donec

Lumina nocti.

Aequitas et jus veniens olympto

Recreet terras, veluti sub aestu

Imber, et rores pluvii beatos

Ruris honores.

Floreat, rerum hoc moderante habenas,

Jus, bonae paces vigeant, perenni

Luna dum cursu rediens novabit

Menstrua vultus.

Imperi fines maris unda fluctu

Hinc et hinc claudat ; spatiumque latis

Quod modum regnis faciat, sit idem

Terminus orbis.

Ad pedes illi cadat advolutus

Aethiops; hostes veniam precati

Supplices, vultus humiles comamque in

Pulvere verrant.

Qui tenent pontum, refluique ponti

Insulas, regesque Arabum beati,

Thuris et dites venient Sabaei,

Dona ferentes.

Illum adorabunt, mare qua remotis

Obstrepat terris, metuentque reges;

Servient gentes sub utroque mundi

Axe jacentes.

Ille desertos ope sublevabit;

Eximet curis querulos, egeno et

Pauperi dextram dabit, obrutosque

Foenore solvet.

Nec velut vilem tenuis cruorem

Plebis effundi sinet: ergo vivat,

Deque thesauris Arabum beatis

Munera sumat.

Ac suo Regi bene comprecatus,

Illius laudes canat, illum honoret,

Largam opum dextram celebret, patremque

Vulgus adoret.

Per feros montes fegetem refundat
Terra, tam densis crepitans aristis,
Quam gravi cedros Libani flagellant

Murmure venti.

Angeat prolem numero carentem
Per vias urbis bona pax beatae:
Laeta ceu campis riguis per imbrem

Gramina surgunt.

Nomen aeterno juvenescat aevo:
Filii nomen, jubar usque solis
Dum vagae fundet radiata terris

Lumina flammae.

Ille Rex gentes faciet beatas
Quas sinu claudit refugo Amphitrite,
Omnis hunc tellus canet Amphitrite

Cincta beatum.

Ifaci gentis Domino Deoque
Laus, honor, virtus: opis haud egenus,
Illa quae cuncti attoniti intuentur,

Perficit unus.

Nomen augustum canat omnis aetas,
Ulla quod nunquam taceat vetustas:
Nominis sancti penetret per omnes

Gloria terras.

PSALMORUM

LIBER TERTIUS.

P S A L. LXXIII.

TELLUS ut undis hospitium neget,
Undaeque terras fluctibus obruant,
Aer coruscis fulminet ignibus,

Ruina mundi sidera misceat :

Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis destituet pios,
Purasse mentes nequitia finet
Moeroris aestu funditus opprimi.

Quam pene lapsu pes mihi lubrico
Gressum fefellit, dum pede metior
Immensa parvo, dum trutina mea
Expendo stultus iudicium Dei !

Fervebat ira pectus, et aemulo
Livoris aestu, quum scelerum omnium
Contaminatos sordibus impios,
Florere cunctis conspicerem bonis.

Sors illa cunctis invida, mobilis,
Infida, servat perpetua fide

Istis tenorem, et robore vivido
Firmos senectam ducit ad ultimam.

Exemta duris vita molestiis
Curisque (pectus quae reliquis coquunt
Mortalibus) per laetitiam fluit
Luxumque, et aegris pura laboribus.

Ergo insolenti foeta superbia
Corda intumescunt: pectora spiritus
Ventosa tendunt caecus amor sui
Frena impotenti dat violentiae.

Tecta invidendas non capiunt opes,
Felicitem non animus suam;
Et vota vincens spemque superfluous
Luxus fatigat, nec satiat tamen.

Verbis minores terrificant feris,
Et fastuosae mole potentiae:
Vultu procaci et vocibus improbis
Abblandiuntur nequitiae suae.

Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguae fundere toxica
Terras per omnes, astra laceffere
Audet Deumque insana superbia.

Haec mente spectant attonita pii,
Et aestuanti pectore fluctuant:
Secumque mussant, Scilicet haec Deus
Quum cernat, atris abstinet ignibus?

Opes abunde suppeditant malis,
Crescitque nullo fine pecunia:
Secura pacis molliter otia,
Quassante nullo turbine transigunt.

Frustra ergo puro pectore vivitur;
Frustra innocentem contineo manum:
Frustra labores perfero, torqueor
Dolore, nullis non crucior malis.

Rursus verebar ne temerario
Ausu improbarem consilium Dei,
Ac arbitrarer forte miserrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.

Causas latentes dum sequor anxius,
Et pertinacis viribus ingenti
Pugno, profundum se chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.

Labore tandem fessus inutili
Ad te recuro, Rex bone coelitum:
Quietus exspecto ex adytis tuis
Quis hos et illos separet exitus.

Vidi repente quam pede lubrico
Starent superbi, quam stabiles parum
Opes tenerent, quam fragili loco
Fultos ruina praecipiti trahas.

Procella vindex ut sonuit tuae
Irae, fugaces cum domino suo

Evanuerunt

Evanuerunt divitiae; manet

Umbra invidendae nulla potentiae.

Sic nocte mentes ludificans fugit

Imago somni; et quae modo pectora

Sopita vano terruerat metu;

Rifus per urbem mox ciet omnibus.

Donec viderem haec, moeror et anxiae

Mentem obruebant sollicitudines:

Aut haesitantem, ceu stupidum pecus,

Torpor ligabat pectore marcido.

Arcana sed vis intèrea tui

Me fulciebat numinis, ac manum

Dextram regebas: auspicio tuo

Ductuque clarus fulgeo gloria.

Quid terra, praeter te, mihi, quid polus

Offert colendum? cor mihi tabuit,

Infracta mens desiderio tui

Languebat, aegrum corpus inaruit:

Tu rursus artus robore vivido

Firmâsti, opimas suppeditâsti opes.

Qui, te relicto, spe stolidi deos

Vanos adorant, cladibus obruiis.

Te sector unum, tu superas meis

Spes una rebus: praesidio tuo

Liber periclis, auctus honoribus,

Te sempiternis laudibus efferam.

CUR nos relinquis penitus, o rerum parens,
Hostique dedis impio?

Lupis vorandum cur gregem, pastor, tuum
Ira obstinata deferis?

Memento coetus servitute ab aspera
Quem vindicâsti: quem tibi

Peculiari sorte, patrimonium
Ceu proprium, receperas.

Colles Sionis, numinis sedem tui,
Bonus favensque respice.

Tandem resurge, et hostium superbiam
Compesce: perde funditus

Hostes protervos, qui tuam sacrarium
Manu nefanda polluunt.

Clangunt sonora buccina, non quae tuas
Laudes canat, ludibrio

Sed festa acerbo quae profanet; in tuis
Vexilla figunt turribus.

Bacchatur audax ira frenis libera;
Aedis ruentis it fragor,

Quales sub altis murmurant quercus jugis,
Caesae bipenni quum ruunt.

Demoliuntur malleis et vectibus
Caelata templi limina.

Populatur ignis adyta: nominis tui
Contaminant sacrarium;

Secumque tacito comminantur pectore

Se diruturos omnia.

Nec temere: flammis strata fumant omnia

Tuo dicata cultui

Loca: signa nusquam, nulla jam miracula;

Propheta nullus perditos

Solatur, et, spe quamlibet lenta, tamen

Spondet malorum terminum.

Quousque tandem nomini fines tuo

Hostem protervum illudere?

Quousque acerbis facta dira et impia

Exasperabit jurgiis?

Cur otiosus retrahis manum? exsere

Tandem potentem dexteram.

Tu noster olim rector et custos, Deus,

Priscis abusque seculis.

Te vidit orbis vindicantem ab omnibus

Semper tuos periculis.

Secessit unda te jubente, et vitreo

Muro liquor coërcuit

Cursum, feroces viribus suis duces

Ponti recursus obruit:

Ipsum marinis vastiorem belluis

Hausit tyrannum, et asperis

Afflicta faxis, fluctibus cadavera

Ejecta vultur Aethiops

Voravit: inter aestu arenas torridas,

De cote dura limpidi

Fluxere rivi: te imperante substitit

Arente flumen alveo.

Tuus dies est, nox tua est; solis jubar

Radiis adornas aureis.

Aequorque claudis littorū repagulis,

Terrasque cingis fluctibus:

Aestate lenis frigus aere, frigoris

Aestum rigore temperas.

Domine, intuere probra, contumelias,

Et hostium ludibria,

Qui te lacesunt impiis conviciis,

Molestiis nos opprimunt.

Ne trade vitam turturis tuae feris:

Turbem tuorum pauperum

Ne sempiterna oblivione desere:

Memor tuis sis foederis;

Nam nec tenebrae nos tegunt, nec pellimus

Obscuritate injurias.

Ope destituti et omnibus fracti malis

Populi pudori consule:

Ut te merentem prosequantur laudibus

Miseri levati luctibus.

Exsurge, rector orbis optime, et tuam

Causam tuere; sis memor

Quae probra passim nomini semper tuo

Stulta ingerat procacitas.

Voces superbas et tumultus improbos

Silentio ne supprime:

Curamque rerum gerere te mortalium,

Qui negligunt te, sentiant.

P S A L. LXXV.

TE nos carminibus, Rex bone, patriis
Dicemus merito: te celebrabimus

Praesentem miseris; et memorabimus

Facta illustria posteris.

Quum plenis venient tempora seculis,

Cogam, inquit Dominus, concilium meum:

Iustis suppliciis prosequar impios,

Iustis muneribus pios.

Fundamenta soli dissiliant licet,

Turbetur trepidis gens hominum minis,

Fundamenta soli fluxa adamantinis

Nectam rursus ego vinculis.

O stultos quoties admonui modum

Vesanae ut facerent nequitiae suae!

In coelum quoties admonui impios

Ne stulte arma capefferent!

Quid coelum stolidi voce laceffitis?

Qua spe sic furitis? spiritus arrogans

Cujus praesidio fretus in aethera

Cristas erigit impias?

Eois coëat viribus occidens,
Conjurent calidae cum borea plagae,
Frustra divitias, sceptrā, potentiam

Cuiquam conciliaverint.

Unus Rex hominum, res hominum suo
Versans arbitrio, praecipitem trahit
Illum de folio, plebis ab infimae

Hunc faece ad solium erigit.

Nam cratera meri purpurei Deus
Jam dextra tenet, et vindice pharmaco
Undantem pateram temperat, et malis

Iustum supplicium parat.

Illinc impietas undique ab ultimis
Terrarum spatiis hauriet, et mero
Consumto, cupido gutture turbida

De faece exitium bibet.

At me vate, Dei, quem genus Isaci
Et thure et precibus placat et hostiis,
Omnis posteritas munificentiam

Et vim numinis audiet.

Confringam tumidae tela superbiae
Formidata bonis: cladibus obruta
Emerget pietas, et super aethera

Tollet conspicuum caput.

GENTES profanae numinis loco colunt
Sibi quisque quem finxit Deum:

Judaea verum novit et colit Deum,

Laudatque festis cantibus:

Deum Sionis incolam, Solymae sacris

Cui templa fumant ignibus.

Illic minaces fregit arcus, lucida

Fregit sagittae spicula;

Clypea sinistris rapuit, enses dexteris;

Funesta bella sustulit.

Tu praepotentes fortior tyrannidas

Virtute frangis: tu feram

Compescuisti fortium superbiam

Regum, potenti dextera.

Fracta minacis spiritus ferocia,

Praedae fuere: aut ferreo

Somno gravati condidere lumina.

Obtorpuere dexterae

Fortes virorum, vis equorum, et curruum

Elanguerunt impetus.

Tuum verendum nomen et numen; tuae

Quando aestus irae incanduit,

Quis obviam ausit ire? quis miserum caput

Tuo furori objecerit?

Quum templa mundi fulminum quateret fragor,

Ut, impia tyrannide

Poenis repressa, supplicem modestiam

E servitute abduces,

Attonita tellus siluit: imbellis pavor

Mentes superbas perculit.

Ultricis irae scelera poenis obruta

Humana gens quum cerneret,

Boni efferebant laudibus te, confcius.

Premebat horror impios.

Vota ergo Domino nuncupate, et reddite:

Domino verendo munera

Ferte universi civitatis incolae

Sanctae, Deumque agnosceite,

Reges superbi quem pavent, qui spiritus

Feros retundit impiis.

P S A L. LXXVII.

TE voce semper, te prece supplice,

Rerum invocabo conditor optime:

Nam lenis ac placatus aurem

Das facilem miseris querelis.

Ad te refugii quum premerer malis,

Ad te tetendi sollicitus manus

Sub nocte sola, donec atras

Lux tenebras rediens fugaret.

Mens inquietis fracta doloribus,

Surda abnuebat aure fidelium

Voces

Voces amicorum, medelae

Impatiens : animusque solum

Intentus in te, cum lacrimis preces

Miscens fremebat : pectora flebili

Concussa singultu sonabant ;

Cura animi cruciabat artus :

Aestus vetabat sollicitudinum

Dulcem soporem carpere lumina ;

Segnis ligabat membra torpor,

Vocis iter dolor obstruebat.

Tum mente versa volvere secula

Coepi anteaeti temporis, ac Dei

Numen bonis praefens, nec unquam

Auxilii miseris avarum.

Laudum subibat quas tibi carmine

Lyrae canebam suaviloquae ad modos :

Secumque vestigabat aegra

Mens vario labefacta motu ;

Num, me relicto, in perpetuum Deus

Opis benignam jam retrahit manum ?

Nec amplius suum tenebit

Larga Dei bonitas tenorem ?

Nec ore vatum leniet anxias

Curas suorum ? nec miseris erit

Placabilis ? nec sistet irae

Praecipitem bonitate cursum ?

Tandem remisso pectore, Quo dolor

Impellis? inquam: stant adamantinis

Decreta coeli fixa vinculis,

Nec dubio labefacta casu,

Nec fracta vi, nec temporis invidis

Obliviosi obnoxia dentibus.

Rursus tuae mentem subibant,

Sancte parens, monimenta dextrae:

Qui templa picti fideribus poli,

Frugumque campos germine fertiles,

Et secla tot nostros ad usus

Condideris pecudum et ferarum.

Quam saepe, poenis dum premis improbos,

Tutoque fulcis praesidio probos,

Mortalibus clementiaeque et

Iustitiae specimen dedisti,

Aeterne rerum conditor! omnia

Consulta cujus factaque sanctitas

Illustrat: haud quidquam tibi ingens

Orbis habet simile aut secundum.

Mirante mundo tu Deus unice

Mirae dedisti signa potentiae,

Ergastulis quum liberasti

Abramidas Pharii tyranni.

Vidère fluctus te tumidi, Deus,

Vidère fluctus, et trepido gradu

Fugère: turbavit profundas

Horror aquae vitreae lacunas.

Fudere aquosus imperio tuo

Nubes procellas de gravido sinu,

Sonore rauco; grandinisque

Infremuit lapidosus imber.

Coeli tonantis vastificus fragor

Implebat aures: lumina fulgurum

Terrebat ardor, et pavore

Attonitae tremuere terrae.

Sali rubentis pervia vastitas,

Ductore te, tot millibus obruit

Vestigia, et fluctu refuso

Claudit iter Phariis quadrigis.

Moses et Aaron (ceu pecudum greges

Pastor reducit) praesidio tuo

Duxere tranquillas per undas

Incolumes populi catervas.

P S A L. LXXVIII.

AUDITE Ifacidae, et rerum pietate parentem
Qui colitis pura, huc animos advertite vestros.

Mira canam, sed vera canam: quae longa vetustas

Occulit arcanis oracula mersa tenebris

Evolvam: priscis accepta parentibus olim

Veriloquis dictis, in secula fera nepotum

Transmittam: laudesque Dei, mirandaque facta

Cognita de proavis discent me vate minores.

Namque parens mundi, sancto quum foedere gentem
Jungeret Ifacidum sibi, patres prodere natis
Per seriem, et seris venientia secula seclis,
Et legum monitus et facta ingentia jussit.

Scilicet ut memori benefacta priora tenentes
Pectore, consilium vitae auxiliumque regendae
A Domino expectent, trepido turbante tumultu.

Ne tam caeca animos condant oblivia, legum
Irrita ventosis ut dent praescripta procellis.

Neu similes patrum, male grata mente rebelles,
Deficiant animi instabiles, dubioque labantes
Pectore. Cur soboles Ephraemi, docta sagittis
Figere vel jaculo quamvis distantia certo,

Terga dedit pene ante tubas? latebrisque salutem
(O pudor!) abjectis quaesivit turpiter armis?
Nempe quod averfos flexere per avia gressus,
Obliti legum et monitorum, et foederis icti,
Obliti tantorum operum, quae, testibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patraverat oris.

Quum mare divisit sese cumulante profundo,
Inter et aggestos undae stagnantis acervos
Incolumem eduxit populum, duce nube, serena
Luce, per obscuras flamma praeunte tenebras.
Flumina de solidi patefecit vulnere saxi,
Damnatisque siti rivos donavit arenis.

Nec satiati undis linguas tenuere procaces:
Ausu immane scelus, deserta per avia rursus
Tentavere Deum: et, ventris stimulante voracis
Ingluvie, petiere cibos: ac talibus ora
Solverunt: Silicis durae qui flumina venis
Elicuit, subitoque sitim torrente levavit,
Non potis est panem, non lautae fercula mensae
Addere? non epulis convivia larga profusis?

Audiit omnipotens, calidaque accensus ab ira est,
In Judamque hausit flammato corde furorem.
Et populo tamen ingrato, totiesque salutis
Immemori acceptae, victum dedit esse petatum.
Castra super late aetherei patefecit olympi
Horrea: dein gravidas coelesti semine nubes
Ambrosiae largos super agmina solvit in imbres:
Coelestisque cibi indulgit mortalibus usum.
Credere tum jussu campis ex aëris euro,
Mox tepidis volucrum pluvias notus attulit alis,
Non sectis ac siccae cumulos quum verrit arenae,
Pulvereamque trahit deserta per arida pallam.
Castra super tensisque super tentoria velis,
Alituum tremulis resonabant agmina pennis,
Et circum affusis cumulabant stragibus agros.
Jamque epulis exempta fames: sed prava libido
Non exempta tamen; sed adhuc sine fine petitae
Faucibus haerebant epulae: Deus ecce repente

Ultor adest; late subito grassante ruina,
Robora selectae passim cecidere juventae.
Sed neque tot poenae, neque tot benefacta rebelles
Continuere animos, nec tot miracula, rerum
Natura monstrante Deum. Pater ergo procaces
Casibus assiduis fregitque, et robore fracto,
Ante diem tremulae succidit fila senectae.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnibus exhausti prope cladibus, omnium egeni,
Agnovere Deum: per tot discrimina tecti,
Ereptique malis, saevoque ex hoste recepti,
Verba tamen blandis fundebant subdola linguis,
Ore pii, mendace animo; neque foederis icti
Servavere fidem. Verum clementior ille
Sontibus ignovit, patria pietate remisit
Offensas, meritamque ultro compescuit iram:
Quippe homines memor esse animi modo flabra fugacis,
Quae fragiles agitent morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter saxa siti squalentia, numinis iram
Languentem insanis irritavere querelis!
Et sua divinas dimensi ad robora vires,
Virtutem brevibus voluere includere metis,
Quae mare, quae terras, quae coeli continet orbes!
Scilicet obliti benefacta priora, salutem
Acceptam, et duri nuper juga demta tyranni,

Et quae per Pharias miracula plurima gentes
Edidit, in vitreos suffuso sanguine rivos,
Damnatisque siti laticum sine munere mensis.
Et modo pestiferae per celsa palatia muscae
Spicula figebant liventi tincta veneno:
Et modo flumineis squalebant atria ranis.
Et nunc bruchus edax hominumque bonumque labores,
Agmine nunc denso dirae exedere locustae.
Grandinis imbre hortos, lapidosa grandine vites,
Grandine silvarum Dominus decussit honorem:
Grandine prostrati fortes jacuere juvenci:
Et segetum gravidos ruit igneus imber in agros.
Ira Dei, laxisque furor bacchatus habenis,
Eumenidumque faces, et conscius horror oberrans
Pectora, turbabat stimulis praecordia caecis.
Tum letho patefacta via est; mors saeva per omne
Passim hominum pecudumque caput nulli aequa cucurrit:
Primitias sobolis, carissima pignora, florem
Roboris, et ferae spem praefidiumque senectae
Prostravit, qua Nilus aqua se divite volvit,
Et septemgeminis refluxum mare submovet undis.
Interea, ceu pastor oves in pascua ducit,
Ipse suum Dominus populum deduxit, ab omni
Vi procul et trepida formidine: fluctibus aequor
Obruit infestos in se redeuntibus hostes.
At sancti tenuere patres loca sancta, Deique

Parta manu, exclusit gentes prius unde profanas,
Aut prostravit humi victas; et jugera mensus
Abramidis habitare dedit. Nec segnius illi
Irritare Deum, et rerum tentare parentem,
Foedera negligere: et patrum de more rebelles,
Avertere suos recto de tramite gressus.

Non fecus ac arcus curvat se in cornua nervo
Adducto, dextraque iterum nervoque remisso
In faciem subito flectit se sponte priorem:
Libera sic iterum gens impia vindice poena
Ad sese rediit, cunctisque in collibus aras
Erexit, finxitque sibi simulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.

Audiit omnipotens pater impia vota precesque,
Et sibi dilectam gentem contempsit: et aras
Ipse suas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola sibi e cunctis electa habitacula terris.
Deferuitque sui monumentum foederis Arcam
Hostibus in praedam: monimentum roboris, unde
Clara Dei in cunctas splendebat gloria terras.
Hos ferro, terrae iratus sibi nuper amatae,
Objecit, flammis alios; cecidere cruento
Ense sacerdotes; non connubialia festis
Carmina sunt cantata toris, carique mariti
Indeploratis viduae jacuere sepulchris.
Ast ubi jam poenis meritam satiaverat iram,

Ceu crapula excussa miles, lentoque sopore
 Excitus, arma iterum fugientes vertit in hostes:
 Tergaque vulneribus figens imbellia caecis,
 Perpetuam adpersit ventura in secula labem.
 Non tamen Ephraemum praestantem fortibus armis
 Elegit, cui sceptrum daret; non ille Manassae
 Pignora: sed Judam, sed celsae tecta Sionis,
 Tempa sibi et solido fundata sacra saxo,
 Cumque polo et stellis mansuram in secula sedem.
 Quique sequebatur pecudes in pascua David,
 Sustulit e caulis, caram et sibi pascere gentem,
 Impositum solio, et sanctae jus dicere terrae
 Jussit: et ille gregem studio curaque fideli
 Rexit, et infestis defendit ab hostibus armis.

P S A L. LXXIX.

HAEREDITATEM, rector orbis, cur tuam
 Invadit hostis impius?

Ritu profano polluit sacra

Tuo dicata nomini,

Soloque stratam funditus Solymam suae

Tegit ruinae molibus.

Truncata ferro membra te colentium

Passim per agros objacent,

Lanianda rostris vulturum, crudelibus

Aut belluarum dentibus.

Rivi cruoris perluunt vias, velut

Torrens adauctus imbribus.

Nec usquam amicus ossa sparsa qui legat,

Aut lecta tumulis obruat.

Functique fato pariter et superstites

Ludibrio aecolis sumus.

Parens benigne, quem modum tandem tuæ

Speremus iracundiæ?

An continenter instar ignis omnia

Vorantis in nos saeviet?

Tui furoris verte potius impetum

In impiarum gentium

Tot regna, nomen quæ tuum vel nesciunt,

Vel, si sciant, non invocant:

Semen piorum quæ laborant perdere

Armis, et urbes ignibus.

Revocando vetera, parce, genitor, crimina,

Faces furori subdere:

Sed pene cunctis obrutos malis, tua

Nos praeveni clementia.

Offensionum mitis obliviscere,

Nostræ salutis anchora.

Placatus adsis, splendor ut cunctis tuæ

Clarescat oris gloriæ.

Os obstruatur impiis, quaerentibus

Num noster hic cesset Deus.

O iuste vindex, impios exercitos

Poenis vicissim cernere

Fac nos, cruore qui piorum fordidi

Nunc insolenter gestiunt.

Audi gementes, carcerem qui vinculis

Marcent: potente dextera

De fauce mortis libera, quos caedibus

Jamjam tyranni destinant:

Et quam intulerunt contumeliam tibi,

Et quam tuis injuriam,

Multiplicatam redde nostris accolis,

Rerum perennis arbiter.

Et nos, ovilis grex tui, quem pabulo

Alis, tueris numine.

Et posterorum posteri, laudes tuas

Cunctis canemus seculis.

P S A L. LXXX.

HEBRAEI generis pastor, uti gregem,

Blande progeniem qui regis Ifaci,

Inter qui geminos aligeros tuo

Praescribis populo jura salubria:

Selectae soboli da bonus ac favens

Lumen posse tuae cernere gloriae,

Da vim posse tuae nosse potentiae,

Ac fessis propere porrige dexteram.

Tu nos si placido lumine videris,

Cedent continuo cetera prospere,

O Rex armipotens, quem statues modum
Irae? quando humiles suscipies preces?

Irroras lacrimis fercula, lacrimis
Misches continuis pocula: jurgia
Nostris finitimi de spoliis serunt,
Et nostra exagitant ludibrio mala.

O Rex armipotens, agmina coelitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos si placido lumine videris,
Cedent continuo cetera prospere.

Traduxti Pharia de scrobe vineam;
Pravarum expuleras semina gentium,
Ut puro fereres purius hanc solo.
Jam radix teneras fuderat undique
Fibras; jam tremulo frigore texerat

Montes; aequa cedris brachia sparferat:
Tangebant teretes aequora palmites,
Euphratem teneri germina furculi.

Nudatam solitis cur modo sepibus
In praedam hospitibus deferis hanc vagis?
Cur hanc saevus aper proterit? alites
Carpunt? omnigenae depopulant ferae?

O Rex armipotens, obsecro jam redi
Tandem, et fidereo prospice de throno:
Placatusque tuam respice vineam,
Plantaras propria quam tibi dextera.

Hunc saltem placidus respice ramulum,
 Cui cultu assiduo conciliaveras
 Robur, clara tui gloria nominis
 Terrarum ut populis nota sit omnium.
 Illic flamma vorat brachia vitium,
 Hic convulsa gemunt, caesa bipennibus
 Hic duris resonant; omnia pessum eunt.
 Irae iusta tuae nos premit ultio.

Indulgens genitor, nunc ope subleva;
 Firma praesidio nunc propius tuo
 Hunc, vires et opes et decus antea
 Affectu patrio cui cumulaveras.

Vitam redde tuis, sancte parens, quibus
 Semper mors avidis faucibus imminet.
 At nos usque ducem te comitabimur,
 Praesentem miseris te celebrabimus.

O Rex armipotens, agmina coelitum
 Cui parent, faciem cernere da tuam.
 Tu nos si placido lumine videris,
 Cedent continuo cetera prospere.

P S A L. LXXXI.

EXSULTATE Deo nostro, bona dicite verba
 Nostrae salutis vindici:

Ifacidum laudate Deum, paeana canentes

Ad tympani dulces modos,

Nec lyra, nec cessent genialia nablia: festis

Tuba calendis clangite.

Hunc laeti celebrate diem, statuta sacra ferentes.

Nam sic statutum est patribus:

Sic lex sancta jubet, sic sacri foedera pacti

Percussa cum majoribus.

Haec est illa dies ventura in secula testis

Memphiticae tyrannidis:

Quum Pelusiaceis Hebri gens hospes in oris

Erraret, et linguae sonum

Attonita ignotum audiret, nec nota vicissim

In verba frustra os solveret:

Quumque humeros curvaret onus servile, manusque

Lassaret olla fictilis:

Excussi manibusque ollas, humerosque levavi

Luto, inquit optimus parens:

Auxiliumque tuli poscenti in rebus egenis:

Et nube densa conditus

Intonui: Meribam propter, tua jurgia passus,

Feci tui periculum.

Nunc etiam selecta mihi gens auribus hauri,

Et quae pacifcor accipe:

Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis;

Nec alterum colas Deum;

Nec prostratus humi supplex nova numina adores;

Sed unicum tibi me Deum

Esse velis, domini qui rupta compede Nili,

Juris tui te reddidi:

Posce modò; spe plura feres, potiora petitis,

Majora votis auferes.

Haec neque dicta suas populus demisit in aures,

Bene nec monenti paruit.

Ergo ipsos sibi permisi, frenoque remisso

Solvi vagam libidinem.

O potius monita audissent mea! me duce rectum

Utinam institissent tramitem!

Namque humiles illis subito fractosque dedissem

Hostes, meamque dexteram

Vertissem in gentes, quae recta odère, profanas:

Et supplices mendacibus

Vultibus Isacidum ambissent verbisque favorem:

Felicium omne in seculum

Isacidum, quibus almus ager fudisset abunde

Frugum benignam copiam,

Mellaque de duri fluxissent viscere saxi

Per arva cultus inscia.

P S A L. LXXXII.

R E G U M timendorum in proprios greges,

Reges in ipsos imperium est Jovae,

Qui judicantum examinabit

Nequitiam trutina severa.

Num fraudulentos semper et impios,

Inquit, dolosa lance fovebitis?

Pauperque pupillusque vestrum,
 Ceu scopulum, metuet tribunal?

Quin orbitatem cernitis anxiam?

Aurem querelis quin inopum datis?

Cur pauperes non a superbo

Ludibrio asseritis potentum?

Frustra monemus: lumina coecitas,

Errorque mentes obsidet; ut neque

Compaginem rerum solutam

Iustitia pereunte cernant.

Deos vocavi vos, dominos necis

Vitaeque feci: sceptrifera manu

Pacem dedi tueri, et armis

Lethiferum cohibere bellum,

At mors iniquae iusta superbiae

Ultrix honores detrahet, et pari

Ignobili cum plebe fato

Purpureos rapiet tyrannos.

Exsurge, legum frena manu Deus

Capeffe, cunctis arbitrio tuo

Qui regna dispensas, et orbi

Imperio domineris aequo.

P S A L. LXXXIII.

NE taceas, ne cuncteris, pater optime, neve
 Preces tuorum sperne duris auribus.

Ecce fremunt hostes circum, et miscere tumultu

Saevo

Saevo parati cuncta, cristas erigunt.

Concilia occulte coeunt, populoque minantur,

Tu quem tuendum proprie susceperas.

Eia, aiunt, properate, omnem succidite silvam,

A stirpe sobolem deleamus Ifaci.

En sceleri jurata manus coit omnis in unum,

Tua instituta ut deleant et foedera.

En cum palmifera junctus Nabathaeus Idume,

Soboles Moabi, et Agareni, et Gabala,

Cumque Palaestinis Tyriisque Amalecus et Ammon,

Syrusque jungit castra Lothi posteris.

At tu sterne solo victos, Madiana juvenus

Ut caesa textit semitas te vindice:

Sifara ceu tumidus cecidit, milesque Jabini:

Cissontis undas turbidas quum sanguine

Tinxêre; inflectae passim jacuêre catervae,

Laetamen agris: nec fuga eripuit duces

Orebum et Zebum: nec subtraxêre latebrae

A falce mortis Zebeamque et Salmanam:

Dicere non veritos animo votoque superbo,

Dominos futuros se tui sacrarii.

At tu, sancte parens, sic hos vertigine torque,

Ut rotula clivo, stipula vento volvitur:

Flamma velut siccae populatur brachia silvae,

Per alta stridens montium cacumina:

Sic urge attonitos consternatosque procella,

Tui faroris dissipta sic turbine;
 Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
 Suis miseriis numen ut probent tuum;
 Sic ignominia fastum preme, damna timorque
 Sic continenter territotos exerceant;
 Te solum ut noscant Dominum, rerumque potentem,
 Quacunque terras ambit axis ignifer.

P S A L. LXXXIV.

O Rex armipotens, qui creperos tuo
 Bellorum arbitrio dividis exitus,

Ergo limina templi

Laetus conspiciam tui?

Hic cor laetitia palpitat, hic bonis

Languet mens nimis ebria, gestiunt

Artus, atria vivi

Visuri propius Dei.

Hic passer latebras invenit, hic locat

Nidum veris avis nuntia. O atria

Regis bellipotentis,

Ut vos adspiciam libens!

Felix qui domui perpetuo tuae

Haerens te celebrat: qui penitus suam

In te spem posuerunt,

Felices ter et amplius.

Felices studio qui properant pio

Templo sacra tuo ferre: per aridas

Valles fontis amoeni

De rivis liquidis bibent.

Nec deerit pluviae quae repleat cavas

Fossas agmen aquae, dum properat premens

Turmam turma, parentum

Ritu caedere victimas.

O Rex armipotens, da placidum tuo

Te Regi, capitis cui decus inclytum

Indulsti; bonus aurem

Ne duram abnue supplici.

Tu noster clypeus, rebus in asperis

Spes et praesidium: juxta adytum tuum

Unius mora lucis

Pro mille est mihi seculis.

Sim custos potius liminis in tuo

Templo, sancte parens, quam Solyma procul

Degam inter sceleratos

Multis clarus honoribus.

Tu sol, tu clypeus, tu Dominus: tuis

Tu das conspicua fulgere gloria;

Nec puro scelerum unquam

Claudis munificam manum.

O Rex armipotens, quem penes exitus

Bellorum, et positis ensibus otia:

O bis terque beatos

Qui te spe solida colunt!

NON semper tumidis fervent vexata procellis
Aequora, nec gelida riget horrida terra pruina:
Inque vicem ponunt venti, mare sternitur, aura
Mitior in florem torpentes evocat herbas.
Nec semper, Deus, avertis moerentibus aurem
Durus, et indulgens irae; quondamque favore
Sponte tuum amplexus populum es: vinculisque solutis
Servitii, patrias duce te remeavit ad aras.
Oblitus scelerum et violati foederis, iram
Lenisti, et patria texisti crimina cura.

Et nos ergo, parens, nostrae et spes una salutis,
Respice placatus facilisque; animumque benignum
Accipe: perpetuae neve implacabilis irae
Saeviat in feros etiam vindicta nepotes.
Respice nos melior tantum: quodcunque misellae
Spirat adhuc animae, te respiciente, vigorem
Accipiet; populoque tuo, jam nube repulsa
Tristitiae, laetos hilarabunt gaudia vultus.

Alme parens, bonitate tua complectere fessos,
Sperataeque diu jam fructum ostende salutis.
Jamdudum exspecto Dominus dum laeta futuri
Signa det, arcano pulsans praecordia motu.
Et dabit haud dubie, posita placabilis ira,
Signa secunda; piis dabit omnia prospera, leges
Qui patrias et sacra colent, errore relicto.
Ecce salus, ecce incultas bona copia terras

Incolet, et laeti renovatrix gloria secli.
 En bonitas, en alma fides feret obvia gressus :
 Terra fidem, coelo terras Astraea relicto
 Sancta colet : comes Astraeae bona copia coelo
 Appluet, et laetos decorabit frugibus agros.
 Et quacunq; feret Dominus vestigia, gressus
 Ante ferent jus fasque suos : lis, visque dolusque
 Deferet afflictas per tot jam secula terras.

P S A L. LXXXVI.

DA mitis aurem supplici
 Deus : saluti consule

Ope destituti et pauperis,
 Nec semper irae vindicis.

Servum tuum serva Deus,
 Cui spes salutis unica es :
 Serva invocantem jugiter
 A solis ortu ad vesperum.

Depelle mentis nubila
 Pendentis a te servuli.

Blandae parens clementiae,
 Promptus vocanti parcere ;

Intentus audi supplicem :
 Nam te vocamus arduis
 In rebus, invocantibus
 Opem benignus quod feras.
 Nullus deorum par tibi :

Nullus secundus; exferit

Nullus suam potentiam

Tam splendidis miraculis.

Rerum creator, ultimis

Ab orbis oris affluent,

Flexoque gentes poplite

Te prosequuntur laudibus.

Solus nec aevi termino

Inclusus aut potentiae,

Deus deorum, gentibus

Miranda cunctis perpetras.

Legum tuarum semitam

Fac ingredi me: pectoris

Compone fluctus turbidos,

Tranquilla mens ut te colat:

Ut spiritus contagio

Emancipatus corporis,

Tuam celebret gloriam,

Dum vita voxque suppetet.

Vivo tua clementia,

De fauce mortis erutus,

Quum virium fiducia

Saeviret hostis insolens.

Secura quum vis numinis

Mihi immineret, tu Deus

Es lenis et placabilis,

Et pacta fidus reddere.

Mitis bonusque respice

Qui pendet ex te servulum:

Opem fer, et vernaculum

Tuum periculis exime.

In me favorem sentiant

Hostes tuum: ora decolor

Mutet pudor, quum viderint

Mihi te salutis vindicem.

P S A L. LXXXVII.

ABRAMIDARUM ceteras urbes supra
Dominus Sionis diligit

Portas; Sionis, imminet quae montium

Fundata sanctis collibus.

O praedicanda posteris seclis Sion,

Beata mater urbium!

Tecumne Babylon se audeat componere?

Tecumne Memphis insolens?

Ventura Babylon sub jugum Dei, Deo

Flexura Memphis poplitem.

Praeclara quamvis et Palaestina et Tyros

Jactet virorum robora;

Nihil ad Sionem fortibus foetam viris,

Favore tutam numinis.

Censore Domino humana gens quum nomina

Ad profitenda confluet,

Quis non Sionis se feret civem? inferi

Quis non colonus ambiet?

Tum vox Sionem carminum, tum vox lyrae

Canent Sionem et tibiae :

Et nostra si quid audiendum vox sonet,

Laudem Sionis vox canet ;

Et si quid animus voce dignum excogitet,

Animus Sioni serviet.

P S A L. LXXXVIII.

L U C E voco te, nocte voco te, sola salutis

Spes, columen, vitae presidiumque meae.

Alme parens, facilem ne vultum averte precanti,

Neve humiles dura respue mente preces.

Mens hebetata malis torpet, confecta dolore

Funereas spectat languida vita faces.

Membra vigor liquit, mors unguibus imminet atris :

De tumulo tantum jam mihi cura meo est.

Corpora non aliter pallent sub mole sepulchri,

Vulnere quae subito mors inopina tulit :

Perpetuis quae sub tenebris obliviae condunt

Acta, salutiferam te retrahente manum.

Carcere ceu clausum, et caeca sub nocte sepultum,

Me prope lethaeae gurgite mergis aquae.

Usque premis, stratumque urges, supraque jacentem

Accumulas irae flumina cuncta tuae.

Me veluti scopulum fugiunt horrentque sodales,

Quos portum afflictæ spes erat esse rati.

Affixusque toro jaceo, ceu compede victus:

Languida cesserunt lumina victa malis.

Interea lassas tendens ad sidera palmas;

Te veniente die, te fugiente voco.

Scilicet exspectas ut acerba morte peremto

Ostentes vires me revocando tuas?

An rediviva tuas in laudes ora resolvent

Quos gelido tellus claudit avara sinu?

An tua sub tumuli bonitas cantabitur antro?

Vulgabuntve tuam muta sepulchra fidem?

Iustitiamne tuam taciturna silentia pendent?

An referent vires nox tenebraeque tuas?

Ast ego, sancte parens, supplex tua numina clamo:

Nec precibus vacua est hora locusve meis.

Sancte parens, animae auxilium cur subtrahis aegrae?

Cur furda miseras respuis aure preces?

Me dolor et primis labor anxius urit ab annis;

Me trepidi exanimant corde micante metus.

Me furor exagitat tuus, opprimit undique terror;

Agmen ut hibernae, quod fata mergit, aquae.

Aeger, inops, caris jaceo desertus amicis;

Nec noti aerumnis ingemuere meis.

TU mihi carmen eris, rerum pater optime, semper;
Notaque erit populis bonitas, me vate, futuris,
Pollicitique immota fides, dum sidera mundo
Volventur: tacito citius quoque sidera credam
In chaos antiquum lapsò se condere mundo,
Irrita quam sacri credam fore foedera pacti,
His concepta tuo quondam cum Davide verbis:
Dum mare, dum tellus stare, dum sidera coeli,
Davidici generis mansuram in secula prolem,
Et stabilem regni ventura in tempora sedem.

Te, pater, aetherei coetus, te jure piorum
Secula hominum celebrant, patrantem ingentia mundo
Mirante, et stabilis jus inviolabile pacti
Servantem. Quem terra tibi, quem conferet aether,
Magne parens? quem siderei tremit omnis olympi
Coetus, et attoniti submissa mente tyranni.
Armorum bellicque potens, quocunque moveris,
Alma fides clara circum te luce refulget.
Tu maris irati furias compescis, et undae
Dejicis infanae tumidos ad sidera fluctus.
Tu Pharon elatam lethali vulnere sternis,
Et quicumque tuis miserum caput objicit armis.
Tu terrae coelique opifex: quaecunque capaci
Complexu facies mundi revolubilis ambit,
Auctorem agnoscunt: Aquilo tibi servit et Auster;
Thabor et occiduum qui condit vertice solem,

Quique rubet radiis Hermon tepesactus Eois,
Laetitia exsultant: validae tu robore dextrae
Clara per immensum spargis miracula mundum.

Ante tuum solium tibi iustum apparet et aequum:

Ante oculos adstat bonitas, et nescia flecti

Promissi sincera fides. O terque quaterque

Felices, quos festarum clangore tubarum

Ad tua sacra vocas; quos sacri lumine vultus

Illustras, hilaresque tui sub nominis umbra

Custodis: bonitate tua super aethera vectis

Das vires, decus, imperium; das impia contra

Agmina, ceu clypeum, per dura pericula Regem.

Tu tibi dilectum secreto numine vatem

Implēsti, ut scelis daret haec responsa futuris:

Ipse mihi legi media de plebe, meoque

Imposui Regem solio, qui protegat armis

Isacidas, populoque meo qui jura ministret;

Davidis et sacro perfudi tempora olivo.

Huic animum viresque dabo, praesensque tuebor

Perpetuo, ne fraude scelus, ne robur aperte

Exitium ferat; ipse hostes, ipse impia sternet

Agmina: nulla meam vertet sententia mentem.

Auxiliumque feram bonus, et super aetheris axem

Nominis auspicio nostri se gloria tollet.

Jura dabit terris rapido quas gurgite claudit

Hinc mare Sidonio foecundum murice, et illinc

Palmifer Euphrates. Supplex me in vota vocabit
Ille patrem: Deus ille meus tu, dicet, et unum
Praesidium, una meae custodia certa salutis.
Hunc ego praecipuo contra dignabor honore,
Supra aliosque dabo rerum moderamina reges,
Quicumque immensum populis dant jura per orbem.
Nec meus absistet favor illi in secula, nec illi
Jurata aeterni solventur foedera pacti.
Quin sobolem, et sobolis seros in cuncta nepotes
Secula dabo, et stabilis sceptrum immutabile regni,
Donec ab obscuris lucem sol dividet umbris.
Quod si posteritas mea foedera sancta profanet
Immemor, et legem spernat, jussamque recuset
Ire viam, domitos poenis duroque labore
Compescam, et plagis usque exercebo rebelles.
At neque destituam Regem bonitate perenni,
Foedera nec solvam, nec quod semel ore profudi,
Ulla immutabit venturi temporis aetas.
Quippe semel sancto firmavi foedere, jurans
Per me, Nulla dies initi cum Davide pacti
Immemorem arguerit: soboles, dum secula mundus
Volvit, ei patrii sceptri moderamen habebit.
Esto mi sol testis ad haec, et conscia luna,
Cum quibus aequaevum sceptrum Judaea tenebit.

At nunc, sancte parens, tumida inflammatus ab ira
Projicis electum Regem; rata foedera pacti

Negligis, et capiti sacrum diadema revulsum
Sternis humi, et populis praebes calcare profanis.
Nuda patent hosti disiectis oppida muris;
Si qua manet, gelida formidine concutis arcem.
Cunctis praeda sumus populis; rapiuntque feruntque
Vicini, insultantque malis, miserosque protervis
Vocibus illudunt. Hostis tu robore dextram
Interea firmas, perfundis pectora dulci
Laetitia: ac gladios hebetas in vulnera nostros;
Nec recreas fractos duro in discrimine belli.
Jam decus et regni splendor, jam proxima coelo
Majestas versa in tenebras, foliique superbi
Gloria strata jacet: brevis immatura juventae
Stamina praecidis; miserae pars ultima vitae
In luctu, in squalore ignominiaque senescit.
Quem finem dabis aerumnis? nunquamne tuorum
Respicias clades vultu placatus amico?
An, ceu flamma furens, semper tua saeviet ira?
Ipse memor tecum reputa quam concita nostrae
Tempora praetereant vitae: frustra ergo creâris
Humani generis sobolem? ut brevis exigat aevi
Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu,
Dum fractam luctu et morbis, seniove, sepulchri
Clauserit obscuro mors illacrimabilis antro?
Heu bonitas ubi prisca? fides ubi pristina? ubi illa
Foedera conceptis quondam cum Davide verbis

Facta tibi? Cerne opprobriis quibus impia seruo
Turba tuos premat insultans: quam multa silenti
Clausa sinu maledicta feram, dum turba profana,
Dum circum innumerae gentes convicia fundunt,
Nosque tui Christi verbis petulanter amaris
Adventum sperare jubent. At tu, bonæ rerum
Conditor, aeterno verax celebraberis ævo.

PSALMORUM

LIBER QUARTUS.

PSAL. XC.

COELITUM rector bone, abusque primis
 Seculis, mundi rudis et juventa,
 Qui laborantes ope sublevâsti
 Semper amicos.

Antequam tellus nova parturiret
 Montium saltus, tegeretque montes
 Lucidus coeli decor, ante metas

Lucis et umbrae:

Tu manes idem, pater orbis, unus
 Nec vices rerum patiens, nec aevi
 Termino clausus brevis; unus expers

Finis et ortus.

At brevis nobis miseraeque vitae
 Fila paullatim tenuas, senecta
 Donec in putrem cinerem caducos

Solverit artus:

Tempus annorum tibi mille, lucis
 Instar hesternae, fluidique puncti,

Nulla decursus quod ubi recessit

Signa relinquit.

Nostra vanescit tenues in auras

Vita, per ficcas velut unda arenas,

Aut velut sensus per opaca ludens

Noctis imago.

Herba ceu verno saturata rore

Mane, mox languet medio sub aestu,

Mox humi comis jacet arefactis

Vespere fero.

Praeter et vitae mala tot fugacis,

Quae voluptates vitiant amaro,

Ira turbatis tua semper instans

Pectora vexat.

Quicquid erramus temere aut maligne,

Quae timor celat tenebris pudorve,

Tu vides, nec te latet inquieti

Pectoris aestus.

Dum tui poenas meritas furoris

Mens reformidat, prope cogitatu

Ocius vitae spatium citatis

Aufugit alis.

Septies denos spatiosa in annos

Vita procurrit; quibus est senecta

Firmior, ferme in decimum supersunt

Amplius annum.

Quid

Quid senectutis memorem labores?

Transvolat blandae breve ver juventae,

Inquies curis miserisque morbis,

Ocius Euro.

Deinde quis justae tolerabit irae

Impetum, si jam jubeas nocentes

Pro modo offensae numeroque justas

Pendere poenas?

Sic pater, sic o, numerare fluxae

Nos doce vitae spatium, caducis

Mens ut a curis revocata, veri

Lumen honesti

Cernat. O tandem placidus favenisque

Define irarum, propiusque servis

Semper assueta tibi lenitate

Consule fessis.

Fac tuae fructu bonitatis aucti,

Gaudio tandem satiemur; aegris

Liberi ut curis reliquos agamus

Suaviter annos.

Cedat et laetis fugiens vicissim

Luctus; exacto modus et labori

Par voluptatis subiens amarum

Mitiget aevum.

Facta, majestas, opera, amplitudo

Nota sint servis tua, posterisque

Nota servorum, tua qui libenter

Jussa capeffunt.

Fac tuæ semper bonitatis ut nos

Splendor illustret, bone rector orbis:

Gratiæ adspirans favor actiones

Prosperet omnes.

P S A L. XCI.

SI protegendam praesidio Dei

Credas salutem, rem, sobolem, domum,

Infama quum fors intonabit,

Si Domini fugias sub umbram;

Securus omnem fer violentiam

Sertisque mortisque, et tetricas minas

Contemne; securus tumultum

Despicias creperi duelli:

E fraude caeca te Deus eximet,

Frangetque casses insidiantium;

Nec saeviens late venenum

Lethiferae patiêre pestis.

Expandet alas te super, et suis

Pennis fovebit rebus in asperis:

Certusque promissæ salutis

Sub clypei latitabis umbra.

Noctis per atræ caeca silentia

Non expavesces caeca pericula;

Non luce grassantem timebis

Perniciem, nec aperta bella:

Interque strages mille cadaverum,

Dextra, sinistra, mille cadaverum,

Periculorum exfors propinquam

Incolumis fugies ruinam.

Poenam luentes interea malos

Laetus videbis: praesidio Dei

Securus armorum et tumultus,

Ceu validis tegerere muris.

Nec te, nec aedes vis propius tuas,

Aut damna tangent: nam Deus Angelos

Custodiae tuae salutis

Praeficiet, vigilesque ad omnes

Motus, viarum qui referent moras:

Qui per salebras te manibus ferant,

Ne faucietur pes recussus

Objicibus scopulorum acutis.

Securus atras inter et aspides

Deges, ferarum et pignora tigridum:

Tutusque calcabis dracones,

Et Libycae catulos leaenae.

Observat, inquit, me Deus, unice et

Honore nomen prosequitur meum;

Laboriosis hunc vicissim

Incolumem eripiam periculis.

Praesens vocanti subsidium feram,

Et imminenti rebus in asperis

Fato eximam; exemtoque honorum

Eximium decus arrogabo.

Faxo virenti robore transigat

Serae senectae tempora suaviter:

Meosque monstrabo beare

Qua soleam ratione amicos.

P S A L. XCII.

TE praedicare, laudibus te prosequi,

Rex alme coelitum, decet.

Seu sol Eoa luce terras purpuret,

Seu nox tenebris obruat,

Lux praedicantem me tuam clementiam,

Nox audiet constantiam:

Nec voce tantum sed canora barbitō,

Sed cymbalo, sed nablio,

Operum tuorum tacita cogitatio

Animum jacentem exfuscitat.

Quum facta reputo, gestiunt praecordia

Perfusa dulci gaudio.

O opera! facta o magna vere! o sub cava

Consilia nube condita!

Consilia caecis mentibus mortalium

Ignota! qui non cogitant

Florere pravos instar herbae, quam fovet

Sol lenis, humor educat;

Mox instar herbae frigorum afflatu levi:

Marcentis evanescere.

Tu semper idem permanes, nec sentiens

Rerum vices, nec temporum.

Sceleris amicos ac tuos hostes premet

Ruina inevitabilis :

At me fovebis patria indulgentia,

Crudo vigentem robore;

Et rore mitis balsami vultum imbues,

Roseo juventae lumine.

Oculis malignis qui tuentur me hostium

Pascam ruinis lumina;

Et impiorum, qui creant molestiam

Mihi, laetus excidium audiam.

Ceu palma, justus germinabit interim,

Aut cedrus in Libani jugo,

Quam non procellae, non calor, non frigora

Honore nudant frondium.

Quae planta firmis haeserit radicibus

In aede Domini aut atriis,

Se flore amoeno frondibusque vestiet:

Fluxique lapsu temporis

Aegrae senectae damna nulla sentiet,

Onerata largis fructibus :

Ut nota cunctis gentibus sit aequitas

Domini potentis; qui mea

Arx est salutis una, qui nunquam malae

Affinis est injuriae.

P S A L. XCIII.

JAM Dominus rerum imperium suscepit, amictus
Decore multo et dignitate: robore

Jam sese accinxit Dominus, qui moenia mundi

Firmavit ullo non movenda seculo.

Cujus ab aeterno folium est immobile regni,

Ut ipse, nullas temporum metuens vices.

Flumina praecipites volvant cum murmure fluctus,

Et aequor undis aestuet minacibus;

Compescit Dominus gravidis turgentia nimbis

Flumina, minacis sternit undas aequoris.

Stat fixum, et cunctis manet invariabile seclis,

Quodcunque Dominus ore sancto protulit:

Quaeque aedem exornant Domini sacra mystica, nulla

Oblivionis damna serae sentient.

P S A L. XCIV.

O Fraudis ultor, sceleris o vindex Deus,

Ostende numen impios contra tuum.

O iuste judex orbis, expergiscere,

Meritisque poenis reprime arrogantiam.

Quousque tandem, rector orbis optime,

Sese superbe jactitabunt impii?

Devota sceleri factio in scelere suo

Plaudit, sibi que fabulis stultis placet:

Tuumque populum pedibus interim premunt,
Tuam proterve hereditatem proterunt:
Viduam trucidant advenamque, et omnibus
Parente cassos obruunt molestiis:
Secumque mussant, Haec Deus non adspicit,
Nec fanda prorsus et nefanda intelligit.
Gens ergo bruta, penitus ignorantia
Obsessa pectus somnolentum, discute
Animi veterum, et cogita tecum, Deus
Qui fecit aurem, surdus est? qui luminum
Formavit orbis, ipse nil videt? vagas
Sine lege gentes recta qui sequi docet,
Non is suorum puniet scelera, quibus
Oracula legum sacrosancta credidit?
Arcana nostri pectoris novit Deus,
Consilia vana, spes inanes, turbidos
Aestus. Beatus ille demum, quem parens
Erudit amore patrio, legis suae
Cui scita monstrat: rebus in duris aget
Securus aevum, dum paratur impio
Nassa, in lacunam incogitantem quae trahat.
Hereditatem nec Dominus unquam suam
Ope destitutam negliget, nec impiis
Praedae relinquet; sed tribunal iudicum
Ad aequitatis diriget normam suae:
Vitamque ad illam dirigent boni suam.

Contra scelestos quis mihi auxilium feret?
 Mecum impiorum quis premet superbiam?
 Nam jam sepulchri frigidus sub frigido
 Cumulo jacerem, nisi Dominus opem mihi
 Praesens tulisset, et sua clementia
 Firmâisset animum, et jam vacillantem gradum
 Fulisset, et me pene submersum malis,
 Solatus esset, anxiaeque nubibus
 Curae remotis reddidisset gaudium.
 Mecum loquebar, Quid scelestis cum Deo
 Commune? scelera legis umbra qui sua
 Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
 Consilia coëunt, factione innoxium
 Premunt, iniquisque obruunt sententiis.
 At rector orbis me tuebitur, meae
 Custos salutis, arx meae fiduciae,
 Pro scelere pravis digna reddet praemia:
 Suis et ipsos artibus pessundabit
 Rerum creator Dominus, ac noster Deus.

P S A L. XCV.

EIA alacres cuncti Domini celebremus honores:
 Salute parta Domino agamus gratias.
 Eia alacres rapiamus iter, mora segnis abesto:
 Dominum canora personemus barbitō.
 Magnus enim Dominus Deus est: Rex magnus, et orbis
 Longe universis est deis potentior.

Ille manu fulcit vastae penetralia terrae,
Et nube cincta montium fastigia.
Ille vagum fecitque, et factum temperat aequor,
Terramque falsis innatantem fluctibus.
Eia igitur genibus flexis manibusque supinis,
Dominoque nostro supplicemus et patri.
Noster enim Deus est, nos grex illius; ab uno
Pendemus illo, spiritumque ducimus:
Si modo non lentam verbis damus illius aurem,
Nec respuamus monita pertinaciter:
Nec, velut ad Meribam, me rixis, inquit, acerbis
Et arroganti provocetis murmure;
Aut, Arabum veluti quondam per inhospita saxa,
Vires rebelli voce tentetis meas.
Quum proavi vestri me exploravere, meamque
Didicere factis plurimis potentiam.
Illa quater denis mihi natio restitit annis:
Dixique semper interim, Haec gens desipit,
Et mea securas transmittit dicta per aures.
Ira ergo justa in pertinaces concitus
Juravi, Terrae gens haec ingrata beatæ
Promissa amicis commoda haud carpet meis.

NON usitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abusque terrae finibus.

Cantate Dominum, laudibus
Nomen beatum tollite,
Et mente grata agnoscite:
Vestrae salutis vindicem.

Sol qua recurrit, audiant
Gentes Dei potentiam,
Stuporque dulci gaudio
Perfusa oberret pectora.

Namque unus est vere Deus,
Cunctisque major laudibus,
Et diis timendus ceteris,
Quos horret error credulus.

Vesana gentes ceterae
Pro diis colunt ludibria:
Dominus potenti dextera
Coelum solumque condidit.

Apparet illi dignitas,
Auctoritas, potentia;
Ejusque templa siderum
Fulgore lucent gloriae.

Tribuite Domino gentium
Terras colentum secula,

Tribuite Regi coelitum,

Et robur et potentiam.

Tribuite magnitudinem

Tanto decoram numini:

Augusta templi ad atria

Adferte prompti munera.

Adeste, pompam adducite,

Et supplices procumbite:

Omnesque rerum termini

Deum tremant et diligant.

Narrate cunctis gentibus

Regnare Dominum, qui ligat

Orbem catena immobili, et

Aequis gubernat legibus.

Laetetur aether, gestiat

Tellus, fretum præ gaudio

Exsultet, et quicquid freti

Salfas lacunas incolit.

Campi virecant avii,

Se culta fruge vestiant;

Arrideantque floribus

Silvae, et graventur fructibus.

Natura rerum gestiens,

Cunctos per artus sentiat

Dei sui praesentiam,

Et prompta jussis pareat,

Jus namque veniet dicere,
 A vi suos ut asserat,
 Mundumque justis legibus
 Et veritate tempoꝛet.

P S A L. XCVII.

IPSE sui Dominus regni moderatur habenas;
 Laetare tellus continens, et insulae,
 Quas vagus Oceanus refluus complectitur undis,
 Cuicunque coeli subjacetis cardini.

Hunc circum umbriferae nubis praetexit amictus,
 Pallensque multa fusca nox caligine.

Apparent famulae juxta, firmantque tribunal,
 Severitasque dura, mitisque aequitas,

Ante volant saevum rutilantes fulminis ignes,
 Hostesque flammis obruunt sequacibus.

Fulguribusque micat late flagrantibus aether;

Attonita tellus intremiscit: montium

Saxa fluunt, rapido ceu cera liquefcit ab igne,

A sempiterni pavida vultu numinis.

Terra sui a vultu Domini tremefacta liquefcit:

Et aequitatem templa coeli praedicant,

Et quicunque habitant terras ubicunque remotas,

Novère numen et Dei praesentiam.

Illis ora pudor turpis confundat, inanes

Quicunque mentis stipites pro diis colunt:

Dumque sacris placant picti ludibria trunci,

Se gloriantur impio in scelere pios.

Quicquid ubique Dei sub nomine credulus error

Honorat, unum adoret, unum diligit.

Laeta Sion tenebras errorum cernet abactas :

Judaea dulci delibuta gaudio,

Sacrilega adspiciet vani sacraria ritus

Everfa, poenas luere meritas impios.

Nam procul aſtriferi trans ignea moenia mundi

Tu frena rerum juſtus arbiter tenes.

Teque deos infra longe premis altior omnes,

Tuique obumbras numinis faſtigio.

Ergo Deum quicumque pio complectere amore,

A ſcelere mentem contine puram et manum.

Nam Domino cordi eſt pietas, vitamque bonorum

A vi tuetur impiae tyrannidis.

Et laetum offundit lumen cultoribus aequi,

Et pura ſcleris corda recreat gaudio.

Vos quibus eſt cordi reverentia juris et aequi,

Gaudete, Domini ſpe favoris ac opis

Securi: gratoque Deum ſuper aethera cantu

Sanctumque nomen ejus uſque tollite.

P S A L. XCVIII.

NON uſitato carmine

Rerum parentem pangite,

Virtute qui victoriam

Non uſitata rettulit.

Sua ipse solus dextera,
Externæ opis nil indigus,
Nos liberando, posteris
Miranda gessit seculis.

Sensère gentes impiae
Bello Dei potentiam :
Poenas luendo, judicem
Sensère justum et vindicem.

Promissa solvit optima
Fide Ifaci nepotibus,
Partæ salutis testibus
Totius orbis incolis.

Huic ergo laeti psallite
Totius orbis incolae :
Hunc ferte in astra laudibus,
Laetis tubæ et clangoribus.

Laudate Dominum barbitō,
Nervisque carmen jungite;
Lenisque tibiæ modis
Adsit sonora buccina.

Testetur æquor gaudium,
Et quicquid æquor occulit :
Orbisque terræ gestiāt,
Et quicquid orbis educat.

Exsultet unda fluminum,
Leni susurrans murmure :

Montesque laeti plausibus

Deum venire gaudeant.

En ipse Dominus advenit,

Cunctis ut orbis incolis

Det aequa justis praemia,

Et facta plectat impia.

P S A L. XCIX.

JAM regnum Dominus, spirituum piis

Qui dat jura choris, suscipit: impiis

Horror terrificet pectora gentibus,

Tellurem quatiat tremor.

Nec tantum Solymae vim Dominus sui

Fecit conspicuam numinis, et suae

Majestatis opes cernere finibus

Terrarum dedit ultimis.

Ergo te meritis tollat honoribus,

Augustum celebret gens hominum tuum

Nomen, qui salubri temperie modum

Sceptris constituas tuis.

Selectae soboli qui populi tui

Jus nullis dederis mobile seculis;

Frenas justitiae qui moderamine

Aequali genus Isaci.

Sublimem Dominum laudibus et Deum,

Solus qui liquido regnat in aethere,

Ferte, et scamna pedum, sanctus enim Deus

Est noster, veneramini.

Huic Moses et Aron, et Samuel bonus,

Docti legitimis tingere victimis

Aras, consilium quum peterent, data

Saepe oracula petentibus.

De pila tereti nubis eis dabat

Responfa ambiguis sollicito metu,

Legum quod monitus pactaque foedera

Servassent stabili fide.

Aurem supplicibus tu facilem dabas,

O rerum genitor maxime et optime,

Indulgensque bonis, et scelorum simul

Vindex, durus in impios.

Sublimem Dominum tollite laudibus,

Solus qui liquido regnat in aethere: et

Montem quo colitur, sanctus enim Deus

Est noster, veneramini.

P S A L. C.

ORBIS omnes incolae

A sole Eoo ad Hesperum

Jubilate, et optimo

Rerum parenti plaudite

Mente laeta, et ritibus

Servite puris numini.

Gestientes gaudio

Adite sancta limina.

Ille

Ille noster est Deus,
Noster parens et conditor:

Non enim nos finximus
Ipsi, sed illius sumus,
Qui levi de pulvere
Alit creatos et regit.

Ad fores ergo illius
Adite laeti, gratias
Agite: festis laudibus
Benignitatem pangite:

Praedicate ceteris
Numen beatum gentibus.

Nam benignitas Dei,
Et in suos clementia,
Clausa nullo est termino:

Et firma stat pactis fides
Posterorum posteris
In sempiterna secula.

P S A L. CI.

TE falus rerum cano, qui precanti
Lenis irarum es, facilisque flecti,
Impiorum idem tetricus rebelles

Frangere fastus.

Huc meae vires vigilant, labores
Huc ferent omnes, opis in tuae spem
Semper ut castis domus institutis

Culta nitefcát.

Si falutaremi mihi tu ferenus

Porrigis dextram, tibi corde puro

Serviam: fraudum fcclerifque pura

Serviet aula.

Nec mihi exemplum ftatuam fequendum,

Litibus fi quis miferos iniquis

Vexet, aut cauffam tenuis clientis

Prodidit hofti.

Sponte qui pravis ftudiis inhaeret,

Sit procul: faevi fccleris minifter

Candidos nunquam mihi cenfeatur

Inter amicos.

Quifquis incautum lacerat fodalem,

Clam venenato jaculatus icftu,

Perfequar, plectam, penitusque ab ima

Stirpe revellam.

Nec meae menfae dapibus fruetur

Mentis elatae tumor, arrogansque

Vultus, et cunctos veluti minores

Lumine fpernens.

Veritas fimplex quibus eft amori,

Hos amo, amplector, video libenter:

His mihi feros fociis fenectus

Impleat annos.

Integer vitae mihi fit minifter:

Tecta non intret mea fraudulentus:

Nemo mecum intra mea commoretur

Limina mendax.

Impios longe, mora nulla, terrae

Finibus pellam: procul omne monstrum

Civitas sancta ut Domini releget

Flagitiorum.

P S A L. CII.

EXAUDI genitor sancte meas praeces,

Clamorisque sonum percipe lugubris:

Neu vultum misero subtrahe, cladibus

Omni ex parte prementibus.

Aures suppliciis nunc adhibe meis:

Da votis facilem te, pater optime,

Et presso celerem porrige dexteram,

Et praesenti ope subleva.

Ceu fumi nebulae tempora transvolant,

Ut lentis coquitur torris ab ignibus,

Paullatim tacitus sic dolor aridis

Humorem ebibit artubus.

Dum luctu crucio me dapis immemor,

Ut secta e viridi gramina cespite

Arescunt nimio torrida sole, cor

Exsuccum mihi tabuit.

Crebro sic remeans spiritus ilia

Tendit, sic gemitus pectora concutit

Moestus continuo, tabida uti cutis

Jam vix haereat ossibus.

Ut saltus habitans cuculus avios,

Aut tectis latitans noctua dirutis,

Aut turtur, viduus, solus, inops, dies

Et noctes vigiles gemo.

Dum ceu ludibrium rideor improbis,

Irrisumque petunt fraude nefaria.

Nec panis cinere est gratior arido, et

Potum tempero fletibus.

Istis ira malis me cumulat tua,

Qui me sustuleras ex humili loco,

Sublimi gravius rursus ut e gradu

Tractum praecipitem dares.

Ut fero in tenebras umbra crepusculo

Vanescit, celeres deproperant dies

In mortem: veluti sub medio die

Foenum, corpus inaurit.

At te perpetuis secula seculis

Nectentem, volucris non fuga temporis

Carpit, nec memorem nominis obruet

Famam posteritas tui.

Tandem surge, pater, tecta Sionia

Jam lenis placido respice lumine;

Jam pleno redeunt tempora circulo,

Promissumque ferunt diem.

Jam servi lapides respiciunt tui
Disiectos faciles, sparsaque rudera,
Incultique soli jam miserabilem

Verfa mente dolent vicem,

Ut vertat populos terror in exteros,
Ut nomen domini sit celebre omnibus
Et numen, trifidum qua colitur solum,

Formidabile regibus.

Verfam restituet quum Solymam, suae
Majestatis opes quum dabit adspici:
Lugentûm miseris quum querimoniis

Flectet se, et prece supplice.

Scribentur tabulis ista fidelibus,
Seris ut Domini nota nepotibus
Sit laus, nec senium prodita posteris

Nôrit gloria seculis.

De sanctis adytis aethereae domus,
Templi sepositis de penetralibus,
Coelestis Dominum non piguit soli

Curas respicere ad leves.

Nexorum ut gemitus audiat, et neci
Addictos tetrica compede liberet:
Laudes ut Solymae templa Deo sonent,

Et nomen recinat Sion

In coetu celebri. Tum procul ultimis
Terrarum populi finibus exciti

Illuc sacra ferent, et Domino dabunt

Reges munera supplices.

Quamvis in medio curriculo meum

Robur comminuit, destituit manum,

Atque aevi spatiis tempora lubrici

Contraxit brevioribus:

Clamabo tamen, O mi Deus-unice,

In vitae medio ne stadio brevem

Cursum siste rotae: quantulum ad ultimam

Jam metam superest mihi?

Te nunquam brevibus clausa recursibus

Astrorum senio conficiet dies:

Tu terrae stabilis mole, volucribus

Tu coeli prior ignibus.

Illis interitus stant sua tempora:

Tu nullo interitum tempore senties.

Annorum series cetera deterit,

Ut vestis teritur vetus:

Ut detrita novis pallia vestibus

Permutat locuples; sic abit et redit,

Et mutat facies imperio tuo

Mundi daedala machina.

At tu, qui fueras, semper es atque eris:

In te ipsoque habitas; nec varias vices

Decurso patiens tempore, permanes

Metae secula nescia.

Sed servi soboles, et sobolis tui
 Servi posteritas per seriem, tuis
 Tecum perpetuis aemula seculis,
 Aevi tempora transigent.

P S A L. CIII.

SIT parens rerum mihi carmen: illum
 Vox canat, sensus petat, et remotis
 Quisquis est fibris vigor, et sacratum
 Nomen honoret.

Mens Deo laudes cane, redde grates
 Mens Deo: nullis benefacta seclis
 Excident, et quae tribuit benigna
 Munera dextra.

Qui scelus tollit maculosum, et aegros
 Sanat angores, animoque vires
 Reddit, et vitae properante fato
 Prorogat annos.

Qui manu larga tibi plura donat,
 Ore quam poscas, animo vel optes:
 Servat ac in morem aquilae virentem
 Flore juventam.

Integer iudex, scelerumque vindex,
 Tradidit sancto sua jura Moysi:
 Ifaci prolem docuit piarum
 Dogmata legum.

Lenis et blandus, dare dona largas,

Tardus irasci: neque sempiternae
Saevit offensae memor, aut perennes

Ardet in iras.

Nec modus poenae numerusve nostris
Aequus est culpis: bonitas redundat
Latius terrae plaga quam remoto

Distat olympos.

Tam procul nostri maculas removet
Criminis, quam se procul a cubili
Gaditano sol oriens Eois

Exserit undis.

Qualis in natos placidi parentis
Lenitas, talis Domini benigni est,
Quisquis illius pietate vera

Nomen adorat.

Tu sinus mentis penitus repositos,
Tu pater nostri penetrabile cordis:
Quippe nos terrae memor e rubenti

Pulvere factos.

Herba ceu, lactens pueri venustas
Prodit, occultoque adolescit aevo,
Donec ut foenum cadat arefactum

Falce senectae.

Instar aut floris Tyrio comantis
Murice, ut vultu modice sereno
Risit afflatu tepidi repente

Concidit

Concidit austri.

Sed Dei aeterna bonitate in aevum

Tutus aeternum remanet piorum

Coetus, et longa serie propago

Sera nepotum :

Si nec aeternas violabit icti

Foederis leges, memorique jussa

Mente servârit, referatque vita

Puriter acta.

Ille flammantis super alta coeli

Culmina immotum solium locavit,

Et suo nutu facile universum

Temperat orbem.

Angeli jussis Domini ministri,

Sub jugum jus est quibus et potestas

Cuncta cogendi, Domino Deoque

Pangite laudes.

Quique castrorum comites meretis

Sub ducis tanti imperio, audientes

Sedulo dictis, Domino Deoque

Pangite laudes.

Quaeque per vastos ubicunque fines

Imperi pollens opifex creavit,

Plaudite, auctori Domino Deoque

Pangite laudes.

Mens Deo grates cane, redde grates

Mens Deo: hunc sensus petat, et remotis

Quisquis est fibris vigor, et beatum

Nomen honoret.

P S A L. CIV.

TErerum, Deus alme, canam Dominumque patremque:

Magne parens, sancta quam majestate verendus,

Aetheris aeternas rector moliris habenas!

Te decor, auratis ambit te gloria pennis,

Et circumfusus vestit pro tegmine lumen.

Tu tibi pro velo nitidi tentoria coeli,

Et liquidas curvo suspendis fornice lymphas:

Et levibus ventorum alis per inania vectus,

Frenas ceu celeres volitantia nubila currus.

Apparent accinctae aurae flammaeque ministrae,

Ut jussa accipiant. Stat nullo mobilis aevo

Terra, super solidae nitens fundamina molis,

Pollenti stabilita manu: terra obruta quondam

Fluctibus, ut fuso super ardua culmina velo:

Sed simul increpuit tua vox, tonitruque tremendo

Insonuere aurae, paullatim ascendere montes

Cernere erat, sensimque cavas subsidere valles,

Inque cavas valles trepidas decurrere lymphas.

Neve iterum immissa tellus stagnaret ab unda,

Limitibus compressa suis resonantia plangit

Littora, praescriptas metuens transcendere metas.

Tum liquidi fontes imis de collibus augent

Flumina, per virides undas volventia campos:
Unde sitim sedent pecudes, quae pingua tondent
Pascua, quique feris onager faxa invia silvis
Incolit: hic levibus quae tranant aëra pennis,
Per virides passim ramos sua tecta volucres
Concelebrant, mulcentque vagis loca sola querelis.

Tu pater aërios montes, camposque jacentes
Nectare coelesti saturas, foecundaque rerum
Semina vitales in luminis elicis oras.
Unde pecus carpat viridis nova pabula foeni:
Unde olus humanos geniale assurgat in usus:
Quaeque novent fessas cerealia munera vires,
Quaeque hilarent mentes jucundi pocula vini,
Quique hilaret vultus succus viridantis olivi.
Nec minus arboribus succi genitabilis humor
Sufficitur: cedro Libanum frondente coronas,
Alitibus nidos: abies tibi cōsita surgit,
Nutrit ubi implumes peregrina ciconia foetus.
Tu timidis montes damis; cava faxa dedisti,
Tutus ut abstrusis habitaret echinus in antris.

Tu lunae incertos vultus per tempora certa
Circumagis: puroque accensum lumine solem
Ducis ad occiduas constanti tramite metas:
Inde superfusus cuncta involventibus umbris,
Per tacitas spargis nocturna silentia terras.
Tum fera praecepit latebris, silvisque relictis

Praedator vacuis errare leunculus arvis
Audet, et e coelo mugitu pabula rauco
Te patrem exposcit: dein rursus, sole renato,
Abditur occultis praedatrix turba cavernis:
Inque vicem subeunt hominumque boumque labores,
Donec fera rubens accendat lumina vesper.

Sic pater in cunctos didis te commodus usus.
Nec tantum tellus, genitor, tua munera sentit,
Tam variis foecunda bonis: sed et aequora ponti
Fluctibus immensas circumplectentia terras,
Tam laxo spatiosa sinu: tot millia gentis
Squamigeræ tremula per stagna liquentia cauda
Exsultant: tot monstra ingentia et horrida visu
Veliferas circum nant puppes: grandia cete
Effingunt molles vitreo sub marmore lusus.
Atque adeo quæ terra arvis, quæ fluctibus æquor
Educat, a te uno pendent, pater optime, teque
Quæque suo proprium poscunt in tempore victum,
Te magnam pandente manum, saturantur abunde
Omnia: te rursus vultum condente, fatiscunt.
Te tollente animam, subito exanimata recurrunt
In cinerem: inspirante animam te denuo, surgit
Illico foecundæ sobolis generosa propago,
Et desolatæ gens incolit aurea terras.

Sic eat, o nullo regnet cum fine per ævum
Majestas divina; suumque in secula laetus

Servet opus Deus: ille Deus, quo territa tellus
 Concutiente tremit, montes tangente vaporant,
 Fumifera trepidum nebula testante pavorem,
 Hunc ego, dum vivam, cum spiritus hos reget artus,
 Usque colam: tantum ille meas facilisque bonusque
 Accipiat voces: nempe illo oblector in uno.
 At vero impietas plane extirpetur ab ima
 Radice, et scelerum stirps nulla repullulet: ac nos
 Te rerum, Deus alme, patrem Dominumque canemus.

P S A L. CV.

CANITE Dominum, et invocate nomen ejus: exteris
 Facta gentibus per orbem praedicate illustria.
 Ille sermo, carmen ille, et illius miracula:
 Nomen ejus, numen ejus una nobis gloria.
 Hunc amantùm et hunc petentùm palpitet cor gaudio.
 Robur ejus, pignus ejus sacrosanctum roboris
 Petite; vultum ejus beatum continenter quaerite.
 Subeat animum quanta nostris edidit majoribus
 Signa, quae portenta; legum scita quae reliquerit.
 Vos Abrami, vos Jacobi posterì, servi Dei
 Separati, forte lecta natio, vos alloquor.

Ille rerum rector unus, orbis unus arbiter,
 Pacta nostris firma servat facta cum majoribus;
 Verba meminit: mille sancta in secla nectit foedera,
 Ista primitus cum Abramo, deinde jurata Isaco:
 Isaci sancita nato, lege non mutabili:

Posterisque sempiterno roborata vinculo;
Quum, Tibi Chananaea, dixit, arva forte dividam.
Turba numero parva quamvis advena illic degeret,
Aucta nondum stirpe longis temporum decursibus:
Regna quanquam et nationes exsul errans verteret:
Hos tamen Dei benigna fovit indulgentia:
Vimque duram praepotenti dextra ab illis arcuit:
Et minis reges potentes tetricis compefcuit;
Ne mihi, inquit, consecratos, ne mihi unctos tangite;
A meis, moneo, prophetis abstinete injuriam.
Quum famem voracem in orbem contumacem induceret,
Gentibusque alimenta late noxiis subduceret,
Praevium misit ministrum Nili ad arva fertilis:
Filium pulchrae Rachelis mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris, crura vinctus compede;
Somnii donec soluti nota regi veritas,
Crura ferro liberavit, solvit animum crimine:
Et nova fortis benignae jam vicissitudine,
Regionum servulorum servus ante ignobilis,
Frena rerum tractat unus: nuper e custodia
Missus, aulae purpuratos nunc coërcet vinculis:
Et senum juvenis severae praesidet prudentiae.
Isaci tandem propago culta linquens patria,
Pinguis ad fluentia Nili castra fixit advena.
Ac, Deo fovente, laeta stirpe sic reffloruit,
Viribus brevi ut praeciret inquilinus incolas.

Tum Phari rector superbae, mente versa, Abramidas
Fraude molitus nefanda stirpitus revellere :
Circulo donec voluto destinati temporis,
Legifer cum fratre Moses missus est divinitus ;
Ac Pharon Pharique regem terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis non rebellis jussibus,
Vestiit polum tenebris et solum caligine
Condedit, ceu nocte caeca sole jusso cedere.
Unda decolor cruoris tabe rivos polluit,
Squameaeque strage gentis inquinavit littora.
Terra felix ante frugum, more nunc praepostero,
Turpibus foecunda ranis squallet ; ipsa regia
Foeta ranis, ipsa regum foeta sunt cubilia.
Fusa deinde nube densa musca Memphin occulit :
Et pediculorum ubique foeda erant examina.
Instar imbrium ruebat mista flamma grandini,
Arbores nudans comantes fronde, flore, fructibus.
Quod reliquit atra grando, mox locusta perdidit :
Bruchus abstulit, locustas quod voraces fugerat.
Tot malis subinde saevis icta Nili regia,
Quum ferox non mitigaret contumaces spiritus,
Dira populum mox in ipsum versa poena saeviit.
Prima pignorum repente per penates omnium
Occidere : cuncta planctu, cuncta fletu personant.
Rege tandem pertinace cladibus perterrita,
Sancta Memphin gens reliquit, jam tyranno libera,

Dives auro argenteisque barbarorum poculis:

Nec tot inter millia ullum languor attentaverat.

Ergo Nili jam pavore liberata regia,

Voce, vultu, plaufibusque praeferebat gaudium.

At parens memor benignus gentis electae sibi,

Per fiticulosae arenae vastitatem imperviam

Castra nubis textit umbra, luce; noctem luridam

Ignium late corusco temperavit lumine.

Arva, victum cum roarent, textit imber alitum:

Panis impluit per auras more densae grandinis.

Petra jussa fudit undas; deque rupis viscere

Ante sicca solitudo flumen hausit. Scilicet

Foederis parens benignus immemor nunquam sui,

Quod sibi caro cum Abramo sempiternum fecerat.

Sic parentum stirps piorum, tuta ductu numinis,

Arva liquit fraudulenta perfidi Pelusii;

Occupatis efferarum nationum sedibus,

Tradidit Deus labores impiorum eis carpere:

Sanctiones ut tenerent sacrosancti foederis,

Et piarum ad jussa legum facta cuncta fingerent,

Laus, honor, decusque Regi sempiterno coelitum.

P S A L. CVI.

LAUDATE Regem coelitum, Regem bonum,

Suisque nullo non benignum tempore,

Quis facta verbis aequet? eloquentia

Quis assequetur illius potentiam?

O ter beatos aequi amantes, et tuae
Praescripta legis qui tuentur jugiter !
Memento nostri facilis et favens, tuum
Prospicere populum qua soles clementia :
Et me revise lenis ac salutifer ;
Ut separati tibi bonis populi fruar,
Carpamque laetus quo fruuntur gaudio,
Hereditatique comes applaudam tuae.

Scelesti proles cum scelestis patribus
In te rebelles multa iniqua fecimus ;
Abominanda, dira perpétravimus.
Nam nec tyranni Aegyptii ex ergastulo
Nostri parentes liberi per te, tua
Ostenta graviter ponderârunt, nec tuae
Meminère gratis méntibus clementiae :
Sed propter undas aequoris rubri, duces
Adversus animis turba contumacibus
Obmurmuravit. At parens malis bonus
Poenas remittis, ut tuam clementiam
Agnoscat orbis, et tremat potentiam.
Nam comminanti cessit unda fluctuum :
Suspensa moles hinc et inde per sali
Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu solida campis figerent vestigia :
Donec tyranno liberati et hostium
Crudelitate, tuta tuti littora

Tenuere: at hostes vorticoſo gurgite
Abſorpsit unda, cladis ut nec nuntius
Superesſet. Illic tum ſalutis compotes
Fidemque verbis praeſbuère, et cantibus
Cecinère ſeſtis numinis potentiam.

Metu repulſo, protinus laſcivia
Animos rebelles perculit: nec amplius
Meminère ſigna nec pericla priſtina.

Repente prava perciti libidine
Arsère, verbis et Deum procacibus

Irae impulerunt frena juſtae ſolvere:

Ac flagitatos impie dedit cibos,

Juſtiſque poenis impios coërcuit.

Nec poena mentes, nec benignitas feras

Mollire potuit, quin procaciter ducem

Duciſque fratrem peteret aemulatio,

Et freta ſtudiis ſemper ambitio malis.

Sed factioſos terra vaſto condidit

Sinu dehiſcens, flammeique gurgitis

Torrens vorago devoravit impios.

Nec noxiorum monita tot poenis modum

Gens prava ſcleri fecit. Horebi in jugo,

Proh facinus! ante imaginem bovis Dei

Imago ſeſe ſtravit, et fronde ſaturi

Simulacra tauri coluit inſtar numinis;

Partae ſalutis nuper ingrata, immemor

Miraculorum in urbibus Niloticis ;
Et fluctu eodem sospites se, subrutos
Hostes superbos vorticosis aestibus :
Ergo scelestos ira iusta perdere
Ibat, furenti ni Deo carum caput
Pro gente Moses obtulisset, et prece
Frenâsset iras. Nec tamen turbae furor
Illic quievit, expetitur tam diu
Uber feracis spreuit agri : nec fidem
Mosi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit : tumultu castra complens respuit
Imperia : donec ille munificus parens,
Delere promptus inter invia montium
Toties rebelles, extulit dextram, et genus
Per nationes impias disperdere
Jam destinârat. Ante sculpta numina
Iterum protervi procidere, et mortuis
Diis thura, lectasque immolârunt hostias :
Deum sceleribus provocaverunt novis,
Iramque rursus exasperârunt vindicem :
Iusta incitatus donec ira Phineas
Ferro scelestam puniit licentiam,
Et saevientem dexteram compescuit
Domini, sibi que peperit aeternum decus.
Quod nulla fileant posterorum secula.
Nec contumaces supplicia tot spiritus

Coërcuerunt, Meribae ad undas quin Dei
Rursus furorem accenderent: nec publico
Moses furore liber, etiam incredula
Oratione vertit iram numinis
In se. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum semen omne gentium
Disperdiderunt funditus, nec jussibus
Recte monentis paruerunt numinis:
Sed se profanis miscuere gentibus,
Didicere ritus, serviare ludicris
Diis: ac, eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras a scelere nullo manus.
Quippe immolarent filios ac filias
Ad daemonum aras: et suae propaginis
Tinxere sculptos sanguine innocuo deos,
Terramque sanctam polluerunt caedibus.
In scelera proni abominanda, dum suae
Manus adorant opera, patrium Deum
Justas ad iras provocarent, ut suam
Hereditatem abominatus impiis
In servitutem manciparet hostibus:
Quorum severo pene contriti iugo,
Posuere saevam spiritus ferociam.
Ac liberati saepe Domino vindice,
Rursus rebelles spiritus in vindicem
Sumsere; rursus ob scelera poenas sua

Dedère: mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium a prece
Avertit aurem: foederis memor sui
Poenas remisit lenis et placabilis.
Quin et superba corda gentis barbarae,
Cui serviebant diruta jam patria,
Lenivit: animos omnium ut perfringeret
Imago fortis flebilis vel hostibus.

Tu nos tuere, Domine noster et Deus,
Et e profanis gentibus recollige:
Ut te canamus, nomen ut sanctum tuum
Celebremus unum: populus omnis ut simul
Dicat, Deo, quem posteri Abrami colunt,
Sit laus, honorque in seculorum secula.

Amen, amen.

P S A L M O R U M

LIBER QUINTUS.

P S A L. CVII.

CANTEMUS Dominumque bonum, facilemque
parentem,

Cujus habet nullas larga indulgentia metas.

Hunc grato simul ore canant, quos dira tyrannis

Quum premeret, saevo incolumes ex hoste recepit,

Et juga captivo excussit servilia collo.

Perque feras gentes sparfos, qua surgit ab undis,

Et qua diversas abiens se condit in undas

Phoebus, ab arctoae campis glacialibus ursae

Collegit, tepidoque domum revocavit ab austro.

Per steriles saltus et inhospita saxa vagantes,

Qua nulla ad cultas ducunt vestigia terras,

Fracti animos moerore, inopes undaeque cibique,

Auxilium miseris imploravère querelis:

Audiit orantes, et opis miseratus egenos,

Omnibus exsolvit moerentia pectora curis,

Monstravitque viam cultas quae ferret ad urbes.

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pendant facta inclyta terris, [tem,
Quippe sitim victuque famem compescuit aegram,
Reddidit et membris vires, animoque vigorem.
Quique Dei monitis ingrata mente relictis,
Carceris in tenebris et caeca nocte jacebant,
Quum tremarent gelidae exanimes formidine mortis,
Afflictique malis humiles fractique jacerent,
Auxilium miseris imploravère querelis:
Audiit orantes, et opis miseratus egenos,
Omnibus exsolvit moerentia pectora curis:
Vincla manu valida rupit, mortisque timorem
Reppulit, et tetris pavidos eduxit ab umbris. [tem,

Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pendant facta inclyta terris:
Liminaque et portae qui claustra refregit ahenae.
Deliciis animi vires quum stulta libido
Affligit, corpusque gravi languore solutum
Stultitiae pendit poenas, et morte propinqua
Rejiciunt omnem fastidia marcida victum;
Auxilium miseris qui imploravère querelis,
Adspicit orantes, et opis miseratus egenos,
Omnibus exsolvit moerentia pectora curis:
Ereptisque suo lethi de limine verbo,
Restituit laetumque novat per membra vigorem. [tem,
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-

Et late ignotis pandant facta inclyta terris:
Et meritis cumulent memores altaria donis,
Et grata acceptam testentur voce salutem.
Qui mare fluctifonum sulcat, curvisque carinis
Admovet externas vaga per commercia gentes,
Non ignota illi divina potentia, nec quae
Monstrat in immenso miracula saepe profundo.
Quum jubet, irrumpunt venti stridente procella,
Et mare nunc spumis canentibus astra laceffit,
Et nunc tartarei subsidit ad ima barathri:
Pallent ora, metus trepidantia pectora pulsat,
Et velut oppressis vino vestigia nutant:
Callida nec cani juvat ars aut cura magistri.
At Dominum ut moestis imploravêre querelis,
Exaudit trepidos, et opis miseratur egenos.
Jam venti ponunt, strataque aequaliter unda,
Arrident taciti tranquilla silentia ponti.
Jam posita laeti gaudent formidine nautae,
Cum lacerae optatum portum tetigêre carinae. [tem,
Ergo canant Dominumque bonum, facilemque paren-
Et late ignotis pandant facta inclyta terris.
Hunc populi coetus laudent, sanctique senatus
Concilium super astra ferat, qui flumina siccat,
Et riguos passim rivis bullantibus agros,
Fontibus occlusis sitienti damnat arena:
Et foecunda, sui facta ob scelerata coloni,

Arva jubet fallis subito sterilefcere glebis.

At contra in sterili campo male pinguis arenae

Stare lacus, pinguesque facit stagnare paludes:

Et fluviis ficos rivisque fugacibus agros

Irrigat, atque inopi transmittit habere colono:

Quique novas sanctis moderetur legibus urbes,

Et scrobibus credat vites, et semina fulcis,

Unde legat dulces maturo in tempore fructus,

Quos pater omnipotens alit, et proventibus auget

Affiduis pecorum foetus. Ubi nescia rursus

Commoda fortunae modice mens ferre secundae,

Frena dedit vitiis, retrahit sua munera justus

Arbiter: indomitos animos et corda superba

Cladibus affligit: saevis punire tyrannis.

Tradit, et ignavo petulans sub principe vulgus

Contemtum, populis praedam jubet esse propinquis.

Perque inopes victus terras traducit, ubi ante

Nulla hominum tritam monstrant vestigia callem.

Avertit mala pauperibusque, animique modestis,

Atque hilares multa foecundat prole penates.

Haec spectant gaudentque boni; male conscia mussat

Turba metu. Ast, animi quibus est solertia, cura

Affidua volvunt, memorique haec mente recondunt,

Luceat ut cunctis Domini clementia terris.

MENS invicta malis, animi vigor integer, orbis
Te voce, rector, te celebrabit lyra.

Eia age, depositis mens expergiscere curis,

Et tu canora barbitos cum nabliis.

Ocius aurorae quam lucifer excitet ignes,

Aurora cantus quam volucrum exsuscitet,

Te pater alme canam: populos tua facta per omnes,

Quacunque tellus panditur, vates feram.

Nam tua fiderei bonitas fastigia coeli,

Fidesque tractus nubium supervolat.

O Deus augustum nitido caput exsere coelo,

Ostende terris gloriae jubar tuae.

Eripiasque tuos gelidi formidine lethi

Praefens, et opifer invocantes audias.

Audiit, ex adytoque Deus flammantis olympi

Vocem rependit gaudii praenuntiam.

En tibi frugiferos Sichimae dispertiar agros:

Vallem Sucothi metiar decempeda.

Nonne mihi parent Jacobi pignora, quisquis

Vel pecore tondet arva, vel vomere secat?

Oppida sub pedibus Syriae calcabo superbae,

Moabum, Idumen, et Palaestinas domos.

Quis mihi pandet iter munitas ductor ad arces?

Muros Idumes divitis quis diruet?

Quis? nisi tu nostrae gentis, Deus unice, tutor?

Qui nos premendos hostibus reliqueras,

Offensus vitiiis pravis: nec in arma ruentes

Nostros praeibas dux, ut ante, exercitus.

Nunc pater auxilium rebus bonus adfer in arctis:

Humana fallax credulos spes decipit.

Te duce, victrici decorati tempora lauro,

Pedibus prememus hostis arrogantiam.

P S A L. CIX.

NE fileas, ne dissimula, mea gloria, neve
Sine veritatem supprimi mendacio.

Me scelerati oris fraus, et crudele venenum,

Proterva fictis lingua me premit dolis.

In me odia occultis acuunt sermonibus iras,

Et immerenti fabricant molestiam.

Qui mihi debebant fidum solamen amici,

Probra ingerebant clanculum et convicia.

Ast ego, secretae tibi qui penetralia mentis

Cernis, dolente corde fundebam preces.

Omnibus officiis culti mihi damna rependunt,

Remunerantur odio amorem simplicem.

Tu Pater hunc saevo vexandum trade tyranno:

Vastator illi ad dexteram adstet Angelus.

Judicis adstiterit cum sordidus ante tribunal,

Damnatus aspris exeat sententiis.

Quum volet iratos animos inflectere fando,

Oratione judices exasperet.

Ante diem fato pereat praereptus acerbo:

Locumque vacuum dominus occupet novus,
Orba fleat soboles, vidua gemat uxor in aula:
Ejecta proles patrio exsulet solo;
Instabilis, mendica, vagis erroribus orbem
Lustret; quietum reperiat nusquam locum.
Conturbetque domum miseram, inscribatque penates,
Scrutatus omnes foenerator arculas.
Ignotusque heres longo congesta labore
Rapiat, opemque nemo poscenti ferat:
Nullaque progeniem misratio sublevet orbam.
Mors falce totam demetat semel domum;
Proxima gentem omnem cum nomine deleat aetas,
Apudque Dominum, patris erratum, ut recens,
Ante oculos interque manus versetur et erret:
Nec vitia matris tollat ulla oblivio.
Utque erat oblitus miserandi, oblivio gentem
Ejus perenni supprimat silentio:
Qui dejectum, inopem, et curis mordacibus aegrum,
Pertrahere mortis nixus est in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum et execratio cadent.
Ac veluti studio fugit benedicere pravo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Et velut obtegitur talari corpus amictu,
Totus miseriis ille fordeat obsitus:
Sic in cuncta illi passim se viscera fundant,

Ut oleum in ossa penetrat, unda in viscera,
Hoc ergo incedat semper vestitus amictu:
Haec zona lumbos cingat illi et ilia.
Ante Deum tales pendat detractio poenas,
Et clam salutem quisquis oppugnat meam.
Alme pater, pater alme, tua me protege dextra,
Et invidiorum libera calumniis.
Ut nomen latus omne tuum telluris honoret,
Et suavitatem sentiat clementiae.
Eripe me invidiae: sum pauper, egenus et exspes,
Animumque curae turbidum urunt anxiae.
Non aliter pereo, species quam futilis umbrae,
Pallent tenebris fera quum crepuscula:
Aut ubi decussis solerti indagine ramis,
Locusta tectis pulsa frondeis cadit.
Genua labant infirma: artus jejunia solvunt:
Exsanguis siccis corpus aret ossibus.
Me tumidi probris hostes petiêre superbis:
Me conspicati capita quafsârunt sua.
Adfer opem, servumque tuum, pater optime, serva
Pro lenitate semper assueta tibi.
Agnoscantque tuam, rerum pater optime, dextram:
Tuaque salvum me sciant clementia.
Dum maledicta voment hostes, dum probra loquentur,
Bonusquê placidusque benedices tu mihi.
Dum confusa illis turpis pudor ora notabit,

Laetitia servi pectus hilarabit tui.

Hos pudor, ut talos a vertice vestis ad imos

Effusa late corpus omne contegit;

Hos pudor, et moerens turbato infamia vultu,

Qui me maligno dente rodunt, obruat,

Ast ego tum Domino grates memor ore sonabo,

Coetumque laudes in celebri concinam;

Qui stetit auxilio dexter cum paupere, vitamque

Eripuit ejus hostium ludibrio.

P S A L. CX.

SIC alloquutus Dominus est Dominum meum,
Asside dexteram ad meam,

Dum proterendos, ceu scabellum, sub pedes

Hostes tibi provolvero.

Ad orbis oras ultimas fasces tuos

Alta ab Sione proferam:

Ut juris aequi vinculis coërceas

Fastus rebelles hostium.

Te pompa laetis quum reducet plausibus

Ad templa voti compotem,

Sancto decorus apparatu exercitus

Laetum celebrabit diem.

Non roris imber ante lucem argenteis

Tot vestit arva gemmulis,

Quam multa cunctis gentium de finibus

Ad te propago confluet.

Juravit et se adstrinxit immutabili

Dominus sacramento tibi,

Tete futurum Melchisedecis sibi

Ritu sacrorum antistitem,

Sol inquieto lucis orbe dum diem,

Dum luna noctem illuminet.

Ad dexteram ille semper adsistet tuam :

Ferro tyrannos vindice

Compescet : iram commodans suam tibi,

Gentes rebelles comprimet ;

Ducesque regnis imperantes ditibus

Sternet solo : torrentibus

E fortuitis, dum fugam premet, sitim

Victor levabit igneam.

Ergo subactis hostibus, coelo caput

Tollet decorum gloria.

P S A L. CXI.

SIVE inter fidos tractem secreta sodales,
Seu sancti stipante caterva

Me populi loquar, alme parens, te pectore toto

Usque canam : tua munera grato

Ore feram, magna aeternae miracula dextrae :

Magna quidem, sed et inclyta certe,

Et manifesta bonis, studio scrutante fideli.

Quicquid enim gerit, omnia splendor,

Omnia divina majestas luce refulgens

Illustrat: dum sidera terras
Ignea lustrabunt, hunc justum semper et aequum
Sera agnoscent secula nepotum.
Nec quae primaevi quondam stupuere parentes
Attoniti, mirandaque natis,
Invida delebunt oblivia: parcere largus
Nempe parens, facilisque querelis
Flectere cor miseris: spoliis ex hoste superbo
Direptis decoravit amicos.
Nec cum gente sua percussi foederis illum
Immemorum ulla redarguet aetas.
Ostenditque suas per facta illustria vires,
Quum populatus regna superba,
Dimensusque novis hostilia rura colonis,
Dilectae dedit oppida genti.
Quicquid agit loquiturque, fides immobilis actus
Aequi et regula dirigit omnes.
Quae jubet, aequa jubet, nulloque interlita fugo,
Aut tacitam celantia fraudem;
Quaeque nec aeterno volventia secula lapsu
Interimant, aut tempore carpant.
Quippe adstans fidei firmæ constantia et aequum
Perpetuo rata iussa tuentur.
Quum premeret Pharii imperium crudele tyranni
Selecta de gente nepotes:
Excussitque jugum, et regis fera iussa superbi

Exiit:

Exiit: aeternaue beatis
Libertate frui donârat, pignora fera
Si jurata parentibus olim
Intemerata piae servâssent foedera legis:
Foedera nullis irrita seclis.
Quippe Dei sanctum est et formidabile nomen,
Ac sancte sua pacta tuetur:
Exigit et duras violato foedere poenas.
Hunc colere ex animoque vereri,
Vivendi recte fons et sapientia prima est.
Hanc cunctos qui dirigit actus
Ad metam, vere sapit: hunc ventura nepotum
Semper dicent secla beatum

P S A L. CXII.

BEATUS ille, qui Deum rerum patrem
Pietate non ficta colit:
Deique gaudet legibus: mores suos
Formare ad illas nititur.
Late per urbes divites potentiam
Ejus propago proferet:
Prolem piorum numinis benignitas
Larga beabit dextera.
Res affluenter suppetet semper domi
Illi: nec aetas longior
Obliterabit aequitatis gloriam
Fructumque. Quum premet malos

Fortuna, saevo gestiens ludibrio

Mutare summis infima,

Benignitatis tum suae iustis Deus

Lucem in tenebris offeret.

Clemens bonusque in omnibus periculis

Stirpem piorum munit.

Misertus inopis vir bonus, larga manu

Succurret indigentiae ;

Sic cuncta iusto temperans examine,

Nec verba temere ut excidant.

Non turbo sortis cuncta quatientis, loco

Movebit illum, nec dies

Suprema famam condet ejus invido

Oblivii silentio.

Non livor illum falsa gaudens spargere

Terrebit, aut calumnia ;

Bellive rumor, aut egestas lurida,

Fragorque lethi proximi :

Sed mente firma provocat discrimina,

Deoque solo nititur.

Ceu cana rupes murmurantis aequoris

Spernit minaces impetus :

Sic ille certa interritus fiducia

Sortis procellas sustinet :

Ac sustinebit, dum ruinas hostium

Salvus suorum adspexerit.

Opes volucris instar aurae mobiles
 Largitus est egentibus ;
 Sibi aequitatis gloriam superstitem
 Servavit : orbe gloriam
 Vivaciorem, nec senectae dentibus
 Aeruginosae obnoxiam.
 Dum laude clarum, reque lautum splendida
 Spectabit impius pium,
 Curaeque mentem vellicabunt anxiae,
 Succumque carpent corporis ;
 Dentem fatigans dente ringetur, lue
 Se macerabit tabida.
 Dominus malorum vota ridet irrita,
 Spes ut modestas promovet.

P S A L. CXIII.

PSALLITE Dominum pueri, Domini
 Nomen festo tollite cantu.
 Nomen Domini sic celebretur,
 Ut seclorum in secula longi
 Nulla obliviam sentiat aevi.
 Primo a carcere solis Eoi
 Ad purpureos usque occasus,
 Omnes Domini nomen adorent,
 Qui gentes super arduus omnes
 Celsas aetheris incolit arces :
 Cujus longe gloria mundi

Trans flammantia moenia vecta est,

O pietatis nefcia verae

Pectora! ritu sacra nefando

O qui fingitis, anne deorum

Quenquam Domino similem nostrø

Nostis? quem super ardua coeli

Culmina positum nil latet imae

Sub cava clausum viscera terrae;

Nil humano procul adspectu

Trans multiplices aetheris orbes,

Inopem terrae qui prostratum

Suscitat, et de pulvere egenum

Tollit, ut alto positus folio

Populi primos carpat honores,

Qui maternos sterili fructus

Exoratus donat, et orbos

Laeta renovat prole penates.

P S A L. CXIV.

QUUM domus Isacidûm patrias remearet ad oras,
Barbaraque invisae linqueret arva Phari;

Ipsè Deus Judam coelesti numine tutum

Fecit; erat populi signifer ipse sui.

Vidit et attonitas trepidum mare diffidit undas;

Jordanis refugas in caput egit aquas.

Dura per intonsos salierunt culmina montes,

Ut saturas gestit dux gregis inter oves;

Celsaque frondentes movère cacumina colles,

Agnus ut in pratis luxuriare solet.

Quid mare vidisti solito cur cesseris alveo ?

Cur fugis in fontes fluminis unda tuos ?

Cur ita concussio saliistis vertice montes,

Ut satur exultat dux gregis inter oves ?

Cur ita frondenti saliistis vertice colles,

Agnus ut in pratis luxuriare solet ?

Nempe Dei trepidum praesentia terruit orbem,

Cui cadit in Solymos victima multa focos.

Qui lapidum venas laticum laxavit in usum,

Cui fluxit largo flumine dura filex.

P S A L. CXV.

TE, magne rector orbis, haud victoriam

Ex hoste saevo poscimus,

Nos ut per omnes fama gentes differat,

Nec apparatu ut splendido

Per ora vulgi nos triumphus aureo

Curru superbos transferat:

Sed impiarum ut secula gentium sciant

Te largum opis cultoribus

Tuis, fideque semper immutabili

Promissa promptum solvere.

Ne forte rebus insolentes prosperis,

Ubi nunc Deus vester ? rogent.

Deus astra noster incolens, mortalium

Nutu suo res temperat.

At impiarum finxit error gentium

Manu deos inutiles :

Aurum caminis excoquens, aut malleis

Massa e sequaci bracteas

Ducens, figura multiformi ludicra

Affixit aris numina.

Inane vocis os habent: oculos habent,

Orbes inanes luminis.

Naribus odores nec trahunt, nec auribus

Surdis sonores hauriunt :

Palpare manibus non queunt, torpentibus

Nec ingredi vestigiis.

Nec vox anhelis edita e pulmonibus,

Cavo recurrit gutture.

Quicumque tales fingit aut colit deos,

Diis ipse similis sit suis.

At tu Jacobi gens, loca fiduciam

Omnem salutis in Deo,

Qui te potenti sublevabit dextera,

Et in periclis proteget.

Et vos Aronis posteris, spem ponite

Omnem salutis in Deo,

Qui vos potenti sublevabit dextera,

Et in periclis proteget.

Quicumque cultor es Dei, fiduciam

Loca salutis in Deo,

Qui te potenti sublevabit dextera,

Et in periculis proteget.

Qui nos favore semper amplexus memor

Fovit fovetque sedulo:

Cunctos Jacobi qui fovebit posteros,

Aronis et sacrum genus.

Qui se colentes, sive juvenes, seu senes,

Fovebit et custodiet.

Qui nosque donis semper augebit novis,

Et liberorum liberos.

Nam nos profanis segregavit gentibus,

Coeli folique conditor:

Coelum sibi ipse regiam fecit, solum

Sedem dedit mortalibus:

Remunerantes muneribus illum ut suis

Rerum parentem agnoscerent.

Neque ora laudes in tuas solvent, pater,

Quos mors tegit silentio.

Nos te parentem agnoscimus, qui spiritu

Vitalis aurae vescimur.

Te prosequemur laudibus, dum lucido

Sol axe terras ambiat.

TO TO pectore diligam
Unice et Dominum colam,

Qui lenis mihi supplici

Non duram appulit aurem.

Aurem qui mihi supplici

Non duram dedit; hunc ego,

Donec pectora spiritus

Pulset, semper amabo.

Jam mors ante oculos erat,

Jam stabam super aggerem

Busti, jam dolor anxius

Omni ex parte premebat:

Exspes tum prece supplice

Oravi Dominum: Pater,

Quaeso, inquam, miserabili

Saltem consule vitae.

O justum Dominum et bonum,

Et pronum veniae! auxili

Is me et consilii indigum

Saevo texit ab hoste.

Ergo mens tibi reddita

Moerorem cohibe; et Deus

Quae larga tribuit manu

Donis laeta fruire.

Vitam e faucibus eruit

Mortis, et lacrimas genis

Absterfit,

Absterfit, stabili et pede
Firmavit tibi gressum.

Tutus praesidio Dei
Degam; et polliciti fide
Fretus non dubia, canam

Grato pectore laudes.

Lassus, rebus et asperis
Afflictus, trepida fuga
Vitae prospiciens meae,

Sic mecum ipse loquebar;

Nulli certa homini fides;
At rerum arbiter optimus,
Unus polliciti tenax,

Unus fallere nescit.

Tot liber toties malis,
Tot auctus toties bonis,
Quo tandem officio tibi

Coner solvere grates?

Te festa dape, te prece,
Te libamine prosequar,
Te vitae columen meae

Grata voce fatebor:

Te vitae columen meae
In coetu populi tui
Grata prosequar hostia,

Damnatus tibi vōti.

Electos, genitor, tuo

Custos praesidio tegis,

Nec per vim pereuntium

Manes linquis inultos.

Tu servum Dominus tuum,

Ancillae sobolem tuae

Me, minacibus hostium

Vinclis eripuisti.

Te, rerum pater optime,

Semper laudibus efferam:

Nomen in dubiis tuum

Usurpabo periclis.

Te voti reus, erutus

Morte, prosequar hostia,

Sacri limen ad atrii,

Sacrae redditus urbi.

P S A L. CXVII.

OMNES ubique gentium

Quos solis ambit orbita,

Rerum parentis optimi

Laudes libenter pangite.

Agnoscite indulgentiam

Benignius nos in dies

Foventis, et constantiam

Promissa certam reddere.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
Larga benignum semper indulgentia.

Eia Dei, soboles Jacobi, dicite laudes,
Larga benigni semper indulgentia.

Eia Deum canat Aronis numerosa propago,
Larga benignum semper indulgentia.

Eia Dei pura cultor pietate, fatere
Larga benignum semper indulgentia.

Audiit orantem Dominus me rebus in arctis;
Ac liberavit illico ex angustiis.

Ille mihi assistat solus: non arma, nec ulla
Humana mi vis adferet formidinem.

Ille mihi auxilio sit solus: lumina damnis
Explebo, nec me decipit spes, hostium.

Tutius a rerum Domino est sperare salutem,
Confidere armis quam virorum fortium:

Tutius a rerum Domino est sperare salutem,
Confidere opibus quam potentum principum.

In me conjurent populi omni ex parte propinqui;
Dei faventis conteram cunctos ope:

Circudent omnique premant ex parte licebit,
Dei faventis conteram cunctos ope:

Circudent omnique premant ex parte licebit,
Quam nube densa vere se fundunt apes,

Non secus ac siccas ignis violentia spinas,
Dei faventis conteram cunctos ope.

Improbe quid frustra labefactum evertere tentas?

Dei potentis sustinet me dextera.

Ille meae vires; illum mea carmina pangent

Unum; salutis unus auctor est meae.

Cunctaque justorum pariter tentoria plaudent:

Meae salutis pariter auctorem Deum

Laudabunt: cantuque ferent ad sidera dextram

Belli potentem, divitem victoriae.

Dextram armis, dextram praestantem robore, dextram

Belli potentem, divitem victoriae:

Saeva quid insultas mihi mors? tua tela reconde:

Frustra minaci territas me spiculo.

Vivo equidem, vivusque feram super aethera cantu

Raram benigni numinis clementiam.

Jure parens bonus aerumna me affixit acerba;

At imminentem reppulit mortem tamen.

Pandite pontifices sacri mihi limina templi,

Salute parta ut laude prosequar Deum.

Haec est illa Deo gratissima janua, justis

Votis aperta dehinc futura janua.

Te merito, pater alme, canam: tu rebus in arctis

Aurem applicasti supplici placabilem:

Sospes, et infesto, duce te, sum tutus ab hoste:

Et molientum tecta quem rejecerat

Artificum improbitas lapidem, fastigia summi

Late refulgens jam coronat anguli.

Scilicet arcano factum est hoc numine, nostra
 Attonita factum quod stupefunt lumina.
 O lux festa, o lux jucunda ad gaudia nata,
 Coelestis in nos lux favoris conscia!
 Usque fave, custosque tui, pater optime, Regis
 Sis, et secundos coepta duc ad exitus.
 O felix, iterum o felix, quem rector olympi
 Populo salutis misit auctorem suo!
 Nos, quibus est sacri custodia credita templi,
 Vobis precamur cuncta vertant prospere.
 Unus enim Dominus rerum moderatur habenas,
 Qui gratiae in nos lumen effundit suae.
 Laetitia celebrate diem, foetusque bidentis
 Tenellus arae victus astat cornibus.
 Te Dominum, te mente colam, te voce fatebor;
 Tuumque semper laude nomen prosequar.
 Eia Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
 Larga benignum semper indulgentia.

P S A L. CXIX.

A L E P H.

O Beatos, qui sequuntur orbitam legis Dei:
 O beatos qui monenti sponte parent numini,
 Labe puri nec relinquunt lege jussum tramitem,
 Quem severitate dura nos tenere praecipis.
 O gradum regas labantem sic, monenti ut paream,
 A tuis attenta jussis nusquam ut errent lumina:

Tum ducem canam aequitatis candido te pectore.
Obsequar tibi : obsequentem tu tibi ne defere.

B E T H.

Quid juventam, ne labasciat, servat aequae ac lex tua?
Hinc ne aberrem, modo laboro : tu laborantem rege.
Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
Rector orbis, equitatis regulam tuae doce
Me, tui oris verba semper ore mediter ut meo :
Illa longe cariora semper auro ut aestimem :
Illa cogitem, illa secter, illa mirer unice :
Illa nulla e corde nostro deleant oblivia.

G I M E L.

Da tuae legi obsequenti vivere : ut propius tui
Conspicer pacti aequitatem, pande mentis lumina.
Inquilinum jussa legis ne tuae celaveris.
Foederum leges tuorum aegra mens desiderat.
O, tuae legis superbum qui premis fastidium,
Me tuae legis sequacem vindica : cui divites
Arroganter obloquuntur, jussa quod servem tua,
E tuo sermone vitae quod capeßsam formulam.

D A L E T H.

Aeger animus languet : aegrum recrea verbo tuo.
Cordis arcanas latebras prodidi tibi : rudem
Tu doce, praeferque lucem, scita mediter ut tua :
Et cor anxium tui verbi erigas solatio.
Absque fœco fac tuarum scita legum ut diligam.

Recta fector, instituta spectro semper ad tua.
 Lex tua animo sculpta inhaeret: spem meam ne desere.
 Pande iter tuae aequitatis: te comes laetus sequar.

H E.

Legum iter monstra tuarum: foedus erudi tuum,
 Foedus ut legemque totis imbibam praecordiis.
 Cuncta ut instituta recta fector usque semita,
 Sordidis averte curis iussa pectus ad tua:
 Fleste lumina, impias ne vanitates hauriant.
 Languidum excita: face ut te timeat animus ac amet.
 Libera probro a pudendo me benignus arbiter:
 Tua statuta diligentem servet aequitas tua.

V A U.

Me bonus respice opiferque, foederis memor tui,
 Ora claudam ut exprobranti spem tuae fiduciae.
 Spes salutis, veritatem ab ore ne tuam eripe.
 Semper ut tuis statutis audiens, tuto gradu
 Ambulem, tua iussa quaero sola. Coram regibus
 Differam, nec me pudebit, de tuis sermonibus.
 Hos amavi, et hos amabo, et obsequens his, brachia [tem.
 Tollam: ut usque et usquevolvam hos ore, mente cogi-

Z A I N.

Sis memor pacti, columna quae meae fiduciae est:
 Quod levat moerentem, et aegrum e fauce mortis eripit.
 Rideant licet superbi, te sequar: legem tuam
 Usque repetam, in rebus arctis hoc erit solatium.

Impios quum legis hostes cerno, tótus horreo.
 Carmen haecerit mihi, orbem donec hospes hunc colam.
 Hanc ut observem tenebrae me silentes admonent:
 Illa mentem cura semper unice exercet meam.

H E T H.

Obsequi tibi, mihi una est spes, opes, hereditas.
 Ut bonus promissa praestes, unice unum id ambio.
 Aetiones vitae ut omnes ad tuam componerem
 Legem; ad hanc custodiendam, qua licet, me confero.
 Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.
 Hujus ergo nocte surgens prosequar te laudibus.
 Qui verentur hanc, amicis utor; hanc, parens bone,
 Qui tua benignitate cuncta reple, edoce.

T E T H.

Domine ades, pollicita servo fac benigne appareant.
 In tua lege acquiescam: me doce legem tuam.
 Vix malo coacta leges mens sequi didicit tuas.
 Scita fons benignitatis, tua benigne me doce.
 Me superbi criminantur: corde toto ego te sequar.
 Iussa me juvant tua; illis mens hebescit prosperis.
 Erudisti me malis, ut legi adhaeream tuae,
 Haeream ut legi, auri acervis gratiori ingentibus.

J O D.

Da manu tua creato nôsse vim legis tuae.
 Me pii laeti obsequentem legibus spectant tuis.
 Justa lex tua est: premis me jure justus arbiter.

At libenter audientem jussa me tua recrea.
Tibi libenter obsequentem praeveni clementia.
Servulum tuum prementem comprime arrogantiam.
Me tuae legi obsequentes obsequentem diligant.
Nec ferat tibi obsecundans pura mens infamiam.

C A P H.

Deficit mens spe salutis, spes nec illam deficit.
Lassa languent lumina: utris corpus instar aridi
Tabuit: solare promissi in malis memorem tui.
Quis ferendi finis! hostem quando punies meum?
Mihi tuae legis superbus hostis effodit scrobem.
Aequa lex, promissa certa sunt tua: hostes confice
Qui premunt me, quod te in uno colloquem fiduciam.
Scita fac ut ad tua omnes actiones dirigam.

L A M E D.

Certa eunt promissa, certa stat tuis verbis fides,
Dum polo stellae micabunt, herba terras vestiet;
Sempiterno quae recurfu legibus parent tuis.
Obruiſſent me dolores, ni affuiſſet lex tua,
Lex salubris: nulla nobis tollet hanc oblivio.
Sum tuus, tua instituta diligentes diligo.
Impii mortem parabant scita meditantī tua.
Ceteris est finis: illa sola semper permanent.

M E M.

O tuam quam legem amavi! semper illam cogito.
Hostibus prudentiorem me meis haec reddidit.
Factus huic fui obsequendo doctor doctoribus.
Huic quod audiam, senecta astutior sum callida:
Huic ut obsequar, malorum flecto gressum a semitis.
Te docente non recedo pallulum a verbis tuis,
Faucibus meis suavia melle suavioribus.
Eruditus his, recedo a semita mendacii.

N U N.

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
Obstinavi animum tuis ut obsequar sermonibus.
Obrutum malis, tuorum foederum memor, leva.
Edoce me iussa, et oris hanc bonus cape victimam;
Iussa non rejecta, quamvis undique instarent mala:
Haec nec abjeci impiorum pene clausus retibus.
Haec voluptas, hoc mihi unum gaudium, haec hereditas.
Hic scopus mihi manebit, vivus aura dum fruar.

S A M E C H.

Diligo legem tuam, sicut malos abominor.
Unica es spes, una verbis in tuis fiducia.
Ut Dei mandata servem, hinc impii faceffite.
Me tuo sermone fulci, ne sequar spes irritas.
Te regente salvus usque iussa diligam tua.
Perfugas calcas tuos, qui vana frustra cogitant.

Legem amo tuam, quod omnes impios extermines.

Corpus horret quum feverum cogito te judicem.

A I N.

Aequa ne me diligentem desere opprimentibus:

Iusta fac amem superbo tutus a ludibrio.

Dum salutem spero, scita spectro dum tua, lumina

Lassa languent: tu benignus edoce servum tua

Placita: legum fac tuarum intelligat mysteria.

Tempus instat puniendi legis adversarios.

At tuum foedus mihi auro est carius carissimo:

Hoc amo, huc errore misso dirigo vitae ordinem.

P E.

Mire rituum tuorum mens colit mysteria.

Verba pectori imperito luminis sunt janua.

Faucibus tua verba apertis duco, vitae ut spiritum.

Ceu soles te diligentes, intuere me bonus.

Dirige ad tua verba gressus: tum scelus non opprime

Me. Tuae legi, impiorum liber a calumnia,

Obsequar: bonus intuere me, tuam ut legem sequar.

Si quis hanc spernit, fluunt mihi more rivi lacrimae.

Z A D E.

Iustus es creator orbis: iusta iussa sunt tua.

Plena lex est aequitatis: certa verbis veritas.

Rumpor ira, quum scelestis impie contemnitur.

Sermo purus instar ignis: servus hunc amat tuus.

Impii spernant licebit me, tuam legem sequar.

Jussa stant tua sempiterna mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam: vitam mihi donaveris.

C O P H.

Corde toto audi vocantem, legi ut obsequar tuae.
Invoco, adjuva invocantem, foedus ut colam tuum:
Invoco te mane, verbis in tuis fiducia est.
Nocte vigiles anteverto, verba mediter ut tua.
Me benigne audi, ut soles, et fauce mortis eripe.
Impii me persequuntur, legis expertes tuae.
Tu propinqua, Domine, jussa cujus omnia iusta sunt.
Jussa firma sine nullo, firma nullo exordio.

R E S.

Adspice afflictum: leva me, foederis memorem tui:
Foederis memor meam vitam patronus asserere.
Impii male interibunt, jussa qui tua negligunt.
O bonus sine fine, roboram, ut soles, vitam meam.
Me prementum multitudo a lege non flectit tua.
Moeret animus intuendo pacta qui spernunt tua.
Tu bonus tua jussa amantem me vicissim recrea.
Cuncta promissa tua nullum fixa norunt terminum.

S I N.

Me premit tyrannis: at cor verba meditatur tua,
Verba gratiora gazis aureis animo meo.
Diligo legem tuam, ceu vanitatem abominor.
Septies tuam aequitatem me canentem lux videt.

Legem amantibus tuam pax multa, nulla offensio.
 Spectat a te mens salutem, nixa promissis tuis.
 Mens amat promissiones unice et servat tuas.
 Servo tua pacta, ut vicissim tu vitam observas meam.

T H A U.

Invocanti da tuarum scire legum abscondita:
 Invocantem libera me, foederis memor tui.
 Te docente praedicabit os tuas laudes: tua
 Jussa lingua nuntiabit, jussa longe aequissima.
 Dexterata tua obsequentem jussibus juva tuis.
 Abs te opem spero: tuarum scita legum diligo.
 Sospita me, ut praedicem te: lex juvabit me tua.
 Me, vagam ut pecudem, require foederis memorem tui.

P S A L. CXX.

HINC me obsidebant bella, et hinc calumniae
 Livor faces admoverat:

Ad te refugi destitutus omnibus,

Rerum creator optime,

Te voce supplex invocavi, tu meas

Non lentus audisti preces.

A fraudulentæ toxico linguae Deus

Me protege et mendaciis.

O lingua fraudis machinatrix impiae,

Qua spe meum oppugnas caput?

Scythae ferocis lingua pestilentior

Tinctis veneno spiculis:

Ignis voracis lingua flammis acrior,

Quum filva flagrat arida.

Heu vita tristis, vita dura et anxia,

Per invios erratica

Montes, latrones inter, atque inhospita

Gentis ferae mapalia:

Mens aegra vitae carpitur fastidio,

Hofles quietis accolens;

Hofles quietis, blanda quos oratio

Ferociores efficit:

Quos innocentis mentio concordiae

Ad bella faeva exasperat.

P S A L. CXXI.

DUM ferox armis inimicus instat,

Ad montes vaga lumina

Proximos circumfero, si quid illinc

Forte appareat auxilium.

At mihi coeli Dominus folique

Certam folus opem feret.

Ille (quid vano trepidans tumultu

Cor pulfas mihi pectora?)

Ille fanctorum, mihi crede, cultos

Noctes excubat et dies:

Vifta nec blandi illecebris foporis

Unquam lumina dimovet:

Leniter paffis tibi femper alis

Umbrae more supervolat;
Ne cutem solis violentioris
 Urant spicula de die,
Nocte ne lunae nebulosioris
 Artus degravet halitus.
Seu domi clausus lateas, latentem
 Clausis servat in aedibus :
Seu foris pacis obeas amicae,
 Seu belli fera munera,
Sospitem e cunctis Dominus periclis
 Semper te bonus eruet.

P S A L. CXXII.

O Lux candida, lux mihi
 Laeti conscia nuncii :
Jam pleno stata tempora
 Reddit circulus anno :
Jam festi revocant dies
Angustam Domini ad domum :
Jam sacri pedibus premam
 Laetus limina templi.
Jam visam Solymae edita
Coelo culmina, et aedium
Moles nobilium, et suo
 Angustam populo urbem :
Urbem, quam procul ultimis
Terrae finibus exciti

Petunt Ifacidæ, ut Deum

Placent more parentum :

Iussam coelitus oppidis

Urbem jus dare ceteris ;

Et sedem fore Davidis

Cuncta in secula proli.

Mater nobilis urbium,

Semper te bona pax amet ;

Et te semper amantibus

Cedant omnia recte.

Semper pax tua moenia

Colat ; semper in aedibus

Tuis copia dextera

Larga munera fundat.

Dulcis Ifacidum domus,

Te pax incola sospitet :

sedes numinis, omnia

Succedant tibi fauste.

P S A L. CXXIII.

AD te levavi, Rex, pater, et Deus ;

Ad te levavi lumina, qui procul

Contagio humano remotus,

Templa habitas radiata coeli.

Ut servus observat Domini manus,

Gestus et omnes lumini mobili ;

Arguta ceu nutus acutis

Serva oculis dominae tuetur:

Te nostra spectant, te, Domine et Deus,

Intenta mentis lumina, dum graves

Iras remittas, servulisque

Des veniam bonus atque pacem.

Jam lenis in nos respice: servulis

Jam parce tandem, parce fidelibus,

Quos hostis insultans superbo

Ludificatque premitque vultu.

Contemtus hosti ac opprobrium sumus,

Vitaeque taedet: ferre animus nequit

Supercilii fastum superbi,

Ludibriumque opibus tumentum.

P S A L. CXXIV.

NI faventis affuisset numinis praesentia,
Dicat Isaci propago, numinis praesentia

Ni faventis affuisset, quum veniret perditum

Nos superba multitudo, freta stultis viribus,

Forte vivos devorassent, debilesque et pauculos:

Ira fervidi furoris, avida nostri sanguinis,

Obruisset instar undae nos procella cladium:

More torrentis nivali ab imbre turgidi, impetus

Nos repente sustulisset: usque ad animam gurgites,

Usque ad animam transiissent gurgites impervii.

Sempiterna laus Deo sit, qui suos non tradidit
 Dentibus praedam cruentis perfidarum gentium.
 Cassibus fractis dolosis sospites evasimus:
 Capta veluti jam volucris rete fugit aucupis.
 In Deo nostrae salutis spes reposita est unico,
 Qui solum coelumque fecit vi potentis dexteræ.

P S A L. CXXV.

SIONIS arcem non aquilo impotens
 Saxo sedentem perpetuo quatit,
 Nigrantibus non auster alis
 Imbriferas glomerans procellas.

Quicumque vere spem locat in Deo,
 Non hostis hunc vis, non quatiet dolus:
 Si fractus illabatur orbis,
 Incolumis fugiet ruinam.

Ut civitatem moenia montium
 Sanctam tuentur, sic Dominus suos
 Vi cingit arcana, nec unquam
 Praefidii viduos relinquet.

Nec impiorum perpetuo iugo
 Sinet piorum progeniem premi,
 Ne turpibus contaminetur
 Flagitiis labefacta mentem.

Ut affluenter fac bona sint bonis,
 Ut continenter fac male sit malis,

De calle quos recti illecebris

Impietas male sana flexit.

Fac, sancte rerum conditor, ut domum

Beata semper pax colat Ifaci:

Tranquillitas secura pulchrae

Exhilaret Solymae colonos.

P S A L. CXXVI.

QUUM pater omnipotens captam remeare Sionem,
Dulcemque jussit patriam revisere;

Attoniti stupuere animi, necopinaque secum

Metum librantēs inter et spem gaudia.

Vixque sibi credunt: veluti qui noctis opacae

Sopore pulso mane versat somnia.

Pro lacrimis redeunt risus: sua gaudia quisque

Sermone celebrat, patrium laudans Deum.

Nec minus attonito stetit ad miracula vultu

Sic barbarorum turba secum mussitans,

En pater ille deum quot signa ostendit amoris!

Hujus saluti gentis usque ut prospicit!

Nec falso: nam signa Deus monstravit amoris

Praeclara, nostrae dum saluti prospicit.

Ergo alacres laeto testamur gaudia plausu.

At tu benigne fac parens ut ceteri

Jam redeant, plenisque viis sic agmen inundet,

Ut aestuosi quum fiat aultri spiritus,

Indignata suis cohiberi flumina ripis,
Vaga per agros murmurant licentia.
Qui male foecundae commisit semina terrae,
Et corde tristis multa volvit anxio,
Si venit uberior seges imbribus aucta benignis,
Exultat hilari cor metentis gaudio.
Nos quoque longa fugae post taedia, postque labores,
Laeti arva dulcis patriae revisimus.
Te patrium canimusque Deum, semperque canemus;
Agimusque memores atque agemus gratias.

P S A L. CXXVII.

NI coepta Dominus juverit, frustra struis
Moles superbas aedium.
Ni Dominus urbem servet, incassum excubat
Muris vigil custodia.
Frustra antevertis mane solem, et vespere
Sero domum reverteris:
Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admôrit manum.
At ille amicis interim suis dabit
Purum soporem somniis:
Domumque dulci prole foetam liberum
Praebeat. Haec hereditas,
Haec illa merces, qua beat caros sibi
Rerum ille Dominus omnium.

Non sic timori est dexteram telis gravis

Bellator hostis hostibus,

Ut quem parentem masculae propaginis

Favor beavit numinis.

O ter beatum et amplius, qui talibus

Pharetram sagittis impleat !

Non ad tribunal erubescet jurgia

Procacis adversarii.

P S A L. CXXVIII.

FELIX o ter et amplius,

Quem timor Domini tenet,

Quem non illius a via

Flectit devius error.

Felix, et tibi prospere

Cedent omnia: nam tuo

Carpes dulcia fercula

Comparata labore.

Instar palmitis uberi

Proventu gravidi, et coma

Cingentis viridi domum,

Te conjux hilarabit.

Ceu plantaria fertili

Pubescunt oleae solo,

Jucundo tibi liberi

Cingent agmine mensam.

Quem timor Domini tenet,

Inter talia commoda

Vitae tempora transiget.

At te ex arce Sionis

Ditabit Domini manus

Larga: et conspicias bonis

Florentem Solymam, tibi

Donec vita manebit.

Prolis adspicies tuæ

Longa stirpe propaginem;

Festa semper et Isaci

Laetos pace nepotes.

P S A L. CXXIX.

JURE dicat grex bonorum, Mille me molestiis
Factio pressit malorum: prima ab usque origine
Factio pressit malorum mille me molestiis:
Nec tamen subvertere unquam quivit ullis machinis,
Terga saevis exaravit verberum vibicibus:
Terga longis secta fulcis, hostis ad fastidium:
Sed parens rerum benignus vincla rupit impia,
Meque nervo liberavit servitutis asperae.
Qui Sionis non amico spectat arces lumine,
Vota semper vana volvat, spes inanes nutriat:
Marceat, ceu sole marcet herba languens torrido,
Herba summis nata tectis, quae repente corrui-

Ante falcis plagam acutae, sicca marcidis comis;
 Unde nec finum replevit qui maniplos colligit:
 Nec manum messor perustus, prata tondens florea,
 Nec viator ominatus prospera est metentibus,
 Sic precatus, Arva laeta, et arva lauta, et roscida, [nis
 Hunc in annum, et usque in annos hunc sequentes, numi-
 Vos favor semper benigni servet, ornet, augeat.

P S A L. CXXX.

CURARUM rapidis fluctibus obrutus,
 Arcanis animi de penetralibus,

Audi verba precantis,

Clamavi, pater optime:

Audi verba, pater, quae tibi supplices

Multo cum gemitu fundimus: applica

Intentam bonus aurem

Tristes ad querimonias.

Si vindex tetricus facta nefarie

Poenis cuncta velis plectere, quis tibi

Tam confidit, acerbum

Ut non horreat exitum?

At tu non furiis tristis es asperis,

Sed largus veniae, et munificus parens:

Ut te jure colamus,

Legum et iussa salubria.

Nam spes polliciti me recreat tui,

Promissique fides fallere nescii,

Et fiducia certa

Mentem sustinet anxiam.

Non sic praecipiti nocte vigil diem

Observat roseum, non roseum vigil

Phoebi sic avet ortum,

Ut flagrat mea mens Deum.

Securi in Domino figite spem pii,

Non duro veniam supplicibus dare;

Et prompto dare pressis

Duro servitio manum.

Electi generis progeniem gravi

Pressam servitio ex hostibus asseret:

Et de morte redemptam

Noxis eximet omnibus.

P S A L. CXXXI.

SI spiritu impotenti,
Si lumine insolenti

Elatus ambulavi;

Si virium mearum

Fiducia superbus

Despexerim minores:

Si mentis arrogantis

Sublime vectus alis,

Majora, quam liceret

Sperare,

Sperare, cogitavi:
 Ni vota temperavi
 Modestia salubri.
 Nil deprecor rogove,
 Nullam recuso poenam.
 Qualis puer tenellus
 Vix lacte pulsus, unam
 Suspirat in parentem,
 Hanc spectat, hac ab una
 Dependet, ambit unam:
 Aeterne rector orbis,
 Te mens mea intuetur
 Unum, uni adhaeret, unum
 Te vindicem salutis
 Agnoscit. O piorum
 Propago sancta patrum,
 Unum Deum parentum,
 Spectate, spes in uno
 Locate, cuncta ab uno
 Sperate: spem nec unquam
 Fovebitis cadueam.

P S A L. CXXXII.

DAVIDIS esto memor, genitor, memor esto laborum
 Quos tulit, in rebus tua iussa secutus egenis.
 Ille tibi, Hebraeae gentis Deus unice, votis

Obstrinxit caput, et promissis ora reclusit:
Non aedes prius ingrediar, mollive reponam
Membra toro, aut oculis dulcem indulgebo soporem,
Quam fanum inveniam, et sacri fundamina templi
Designem, sanctisque locum dimetiar aris.
Fama licet patriae multum promitteret orae,
Inter saxa tamen silvestribus obsita dumis
Monstravit Deus ipse locum. Deus ipse perenne
Hic templum, templique sacris sedem innuit aris.
Ergo alacres gratam Domino properemus ad aedem:
Scamna pedum pronis veneremur vultibus: et tu
Sancte parens, bonus ac placidus cape vota, tuamque
Laetus adi sedem: neu dedignare penates
Qui memorem aeterni servabunt foederis arcam.
Templa sacerdotes casti tueantur, et omnes
Qui tua rite piis venerantur numina sacris,
Laetitia exsultent. Si David pectore puro
Te coluit, ne Davidicae nunc respue prolis
Dona, tui populi cui frena tenenda dedisti.
Davidi enim quondam (neque jam sententia vertet
Ulla tuam mentem) jurasti: E stirpe propago
Nata tua folium et sceptrum retinebit avitum.
Quod si posteritas servet mea foedera, pactis
Si steterit, leges si non temerârit avitas,
Nulla dies folio, vis nulla extrudet avito,

Et natos natorum, et qui nascentur ab illis.
 Ipse mihi sedem elegi sine fine Sionem,
 Quam colerem: hic mihi certa quies, hic certa voluptas:
 Haec mihi grata domus: coeli indulgentia fruges
 Faxo alat, et duros large saturabo colonos.
 Templā tuebuntur casti justique ministri,
 Laetitiaque piis perfundam pectora certa:
 Davidicoque novum producam e semine germen,
 Quod late in populos fundet sua brachia: stirpi
 Prospiciam serae folium qui illustret avitum,
 Claraque per cunctas diffundat lumina terras.
 At pudor, et turpes maculas infamia spargens,
 Hostibus inficiet vultus. Jessaea propago
 Florebit, cingetque sacrum diademate crinem,
 Transmittetque suam longaeva in secula famam.

P S A L. CXXXIII.

NIL caritate mutua fratrum, nihil
 Jucundius concordia;
 Non aura suavis balsami, quum funditur
 Aronis in sacrum caput,
 Et imbre laeto proluens barbam et sinus
 Limbū pererrat aureum:
 Non ros, tenella gemmulis argenteis
 Pingens Sionis gramina,
 Aut verna dulci inebrians uligine

Hermonis intonsi juga.

Fraterna quam pax incolit, domum juvat

Dominus benigna dextera:

Et opibus auget: filiorum et filios

Multis propagat seculis.

P S A L. CXXXIV.

DOMINI ministri, nocte qui custodiae
Sancti excubatis atrii,

Laudate Dominum, laudibus donec sacro

Nox annuit silentio.

Interque laudes mentibus puris manus

Coelo supinas tollite.

Et vos beabit Dominus invicem omnibus

Coeli solique commodis:

Dominus Sionem qui tuetur, unicus

Coeli solique conditor.

P S A L. CXXXV.

VOS quibus est sacri custodia credita templi,

Eia Deum laudate: Deum celebrate ministri,

Qui sacra assidua vigilatis ad atria cura.

Eia Deum laudate bonum, nomenque beatum

Tollite perpetuo vestro super aethera cantu.

Quippe Jacobum ultro legit, lectumque dicavit

Hunc sibi, ceu privam patrimonî in secula sortem.

Nota quidem Domini est immensa potentia, notum

Numen; quippe deos sub se premit altior omnes,
Quos alii stollida placant ceu numina cura.

Versat enim nutu coelo, terrâque, marique,
Aut si quod caecis clausum est penetrale tenebris
Naturae, quodcunque libet: de viscere terrae
Evocat, et liquido suspendit in aëre nubes:
Fulguribusque vagis venientes praevenit imbres:
Deque suis promit ventorum flamina gazis.

Ille hominum primos foetus pecudumque per arva
Divitis Aegypti stravit: regemque superbum,
Et quicumque bibunt septemflua flumina Nili,
Terruit ostentis: validis ille oppida muris
Turrita evertit: numerofo milite cinctos
Cum stirpe exstinxit violento funere reges:
Stravit Amorrhæum valida virtute Seonem,
Quique Basan Ogus magna ditione tenebat,
Regnaque non uni Cananeia subdita sceptro:
Arvaque, dejectis nuper viduata tyrannis,
Accepere novos Jacobi e stirpe colonos.

Sancte parens rerum, qui justo examine nôsti
Parcere subjectis, et debellare superbos,
Posteritas te sera canet: tua splendida facta
Nulla unquam ex animis tollent oblivia nostris.
At sibi quae variis finxit simulacra figuris
Vana superstitio, calidis fornacibus aurum

Argentumve liquans, nil sunt nisi ludicra dextrae
Humanae commenta: illis os vocis inane:

Lucis egent oculi: surdas sonus advolat aures:

Et patulas frustra nares jucundus odorum

Halitus incurfat: calidus non pectora pulsat

Spiritus. O quisquis ludibria talia fingit,

Aut colit, ipse suis similis diis exigit aevum,

Mentis inops, et lucis egens: non aure nec ore

Accipiat reddatve sonos: nec nare sagaci

Sentiat halantes per prata nitentia flores.

Tu vero genus a magno Israële profectum,

Et domus Aronis, genitique sanguine Levi,

Et quicumque pio rerum venerare parentem

Obsequio, laudate Deum, qui tecta Sionis

Ardua, qui sacram Solymae bonus incolit aedem.

P S A L. CXXXVI.

EIA Deum laudate, Deum facilemque bonumque,
Larga benignum semper indulgentia.

Eia Deum laudate: Deus namque ille deorum est,

Larga benignus semper indulgentia.

Cui domini rerum submittunt sceptrum tyranni,

Larga benigno semper indulgentia.

Qui facit attonito solus miracula mundo,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui nitidos mira arte polum convolvit in orbes,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui liquidis terras emergere jussit ab undis,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui vitreo accendit flammantia lumina coelo,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui solem auricomum jussit dare jura diei,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui lunam et stellas tenebras distinguere noctis

Jussit, benigna semper indulgentia.

Pignora prima Phari qui fato exstinxit acerbo,

Larga benignus semper indulgentia.

Isacidas medio incolumes ex hoste recepit,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui rubri Oceani torpentes diffidit undas,

Larga benignus semper indulgentia.

Perque undas fissas sobolem traduxit Abrami,

Larga benignus semper iudulgentia.

Pharonem et Pharios submersit gurgite currus,

Larga benignus semper indulgentia.

Deduxitque suos deserta per avia tutos,

Larga benignus semper indulgentia.

Et validos merita prostravit clade tyrannos,

Larga benignus semper indulgentia.

Stravit Amorrhæum valida virtute Seonem,

Larga benignus semper indulgentia.

Stravit et incassum confisum viribus Ogum,

Larga benignus semper indulgentia.

Metatusque novis agrum est utriusque colonis,

Larga benignus semper indulgentia.

Ifacidis habitare suis dedit hostica rura,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui nos in rebus miseros respexit egenis,

Larga benignus semper indulgentia.

Avertitque ferum nostris cervicibus hostem,

Larga benignus semper indulgentia.

Qui genti vitam humanae victumque ministrat,

Larga benignus semper indulgentia.

Astrigeros laudate Deum qui temperat orbes,

Larga benignus semper indulgentia.

P S A L. CXXXVII.

DUM procul a patria moesti Babylonis in oris,
Fluminis ad liquidas forte sedemus aquas;

Illa animum subiit species miseranda Sionis,

Et nunquam patrii testa videnda soli.

Flevimus, et gemitus luctantia verba repressit;

Inque sinus liquidae decidit imber aquae.

Muta super virides pendebant nablia ramos,

Et salices tacitas sustinuere lyras.

Ecce ferox dominus, Solymae populator opimae,

Exigit in mediis carmina laeta malis:

Qui patriam exilio nobis mutavit acerbo,
Nos jubet ad patrios verba referre modos,
Quale canebamus, steterat dum celsa Sionis
Regia, finitimis invidiosa locis.
Siccine divinos Babylon irrideat hymnos?
Audiat et sanctos terra profana modos?
O Solymae, o adyta, et sacri penetralia templi,
Ullane vos animo deleat hora meo?
Comprecor, ante meae capiant me obliviae dextrae,
Nec memor argutae sit mea dextra lyrae:
Os mihi destituat vox, arescente palato,
Haereat ad fauces aspera lingua meas:
Prima mihi vestrae nisi sint praeconia laudis;
Hinc nisi laetitiae surgat origo meae.
At tu (quae nostrae insultavit laeta rapinae)
Gentis Idumaeae tu memor esto, pater.
Diripite, ex imis evertite fundamentis,
Aequaque, clamabant, reddite tecta solo.
Tu quoque crudeles Babylon dabis impia poenas,
Et rerum instabiles experire vices.
Felix qui nostris accedet cladibus ultor,
Reddet ad exemplum qui tibi damna tuum,
Felix qui tenero consperget saxa cerebro,
Eripiens gremio pignora cara tuo.

PECTORE te grato Dominumque Deumque fatebor
Coram superbis regibus,

Et tua facta canam.

Ad tua templa oculis, animo ad tua numina spectans,

Nomen celebrabo tuum,

Perpetuamque fidem:

Qui donis promissa novis cumulata rependis,

Andis vocantem, robora

Das animo trepido.

Te, quacunque patet tellus circumflua ponto,

Reges fatebuntur Deum,

Quum sine labe fidem

Audierint: ritusque tuos super aethera cantu

Ferent, tuaeque gloriae

Ad jubar attoniti.

Nam liquidi quanquam trans ignea moenia mundi

Beatus in te permanes:

Attamen haud humiles

Despicias; elatosque premis: discrimina mille

Passim mihi circumstrepant,

Te duce tutus ero.

Tu valida obsistes dextra furialibus ausis

Qui me lacessunt hostium:

Incolumique dabis

Quod superest, si quid superest : bonitate perenni,
Quo coeperas gradu, tuae
Facta tuere manus.

P S A L. CXXXIX.

MOMENTA vitae nulla te latent meae,
Rector benigne coelitum.

Seu sedeo, sive surgo, seu quid cogito,
Tu cuncta praesens adspicis.

Lux sive curam, seu quietem nox tulit,
Curam et quietem temperas.

Nec te minutae vocolae fugit sonus,
Quam lingua temere fuderit.

Et os et humeros, totiusque corporis
Sic arte mira fabricam

Finxisti, acumen nullum ut humani ingenti
Ratiove possit assequi.

Quonam ergo vultum fugero tuum ? quibus
Clausus latebris occular ?

Petamne coelum ? praesto es hic : ad inferos
Demergar ? illinc non abes.

Aurora curru me volucris ut deferat
Ad occidentis limitem,

Hic deprehendes me, nec hic tutus tuae
Vitabo fulmen dexterae.

Incauta mens si forte secum cogitet,

Nox me tenebris occulet,
Obscura tenebris nostra nox luce est tibi
Meridiana clarior:
Tibi nec tenebrae sunt tenebrae, nec tuae
Nox ulla providentiae est.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es,
Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu involveras.
Compago mira corporis nostri, tuae
Miraculum est solertiae:
Stupenda cujus opera nec nostra assequi,
Sed nec negare mens potest.
Nam nulla nostri tam minuta est corporis
Pars, ut tuam scientiam
Fugiat: nec ulla claustra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Massae recentis rudia adhuc primordia,
Rudisque massae semina,
Ceu scripta haberes, corporisque lineas,
Motum statumque noveras.
Et membra nondum quum forent, quid adderent
Dies sciebas singuli.
Haec mente tacita cogitanti mihi, stupor
Torporque sensus alligat:

Animus labascit quum tuae miracula

Perpendo mecum dexteræ.

Citius inibo numerum, arenae in littore

Quod volvat æstus corpora :

Quamvis ocellis pervigil nunquam meis

Dulcem soporem indulsero.

O quando perdes impios, rerum parens ?

O quando sanguinarios

A me repelles, qui scelesti nomini

Et numini illudunt tuo ?

Te quisquis odit, non ego odi ? non tuos

Hostes habebam pro hostibus ?

Odi profecto : nec tuis ex hostibus

Amicus est quisquam mihi.

Revolve mentis intimos sinus Deus,

Latebrasque nostri pectoris ;

Nisi hic amorem videris tui, nisi

Animum obsequi nunquam pigrum,

Si par scelestis scelere sum, vitæ parem

Da cum scelestis exitum.

P S A L. CXL.

A E T E R N E rerum conditor, a malæ
Linguae veneno me bonus assere,

Meamque perjuri tuere

Hostis ab insidiis salutem,

Qui fraude testa bella nefaria

Ciet: nec atris mitior anguibus

Vibratque linguam virulentam, et

Ore vomit rabido venenum.

Averte fraudem, et me violentiae

Hostis scelesti subtrahere, qui mea

Vestigia observat, scrobesque

Objiciens, laqueosque tendens.

At tu, salutis praesidium meae,

Audi precantem: tu Dominus mihi

Deusque; tu me liberaſti

Incolumem crepero e duello.

Idem impiorum nunc bonus irrita

Fac vota: saevam frange superbiam:

Virusque linguae pestilentis

In domini exitium refunde.

Dejecta coelo flammea perfidos

Procella fundat praecipiti fuga,

Caecosque propellat profundas

Perpetui in barathri tenebras,

Linguae loquacis perfida vanitas

Nunquam quieto deget in otio:

Sed impie dignum patratis

Exitium domino parabit,

At impiorum a vi Dominus suos

Et fraude vindex asseret: ut pii

Numen Dei praesens potensque

Perpetuo celebrent honore.

P S A L. CXLI.

A U R E M vocanti da parens propere, meas
Audi preces salutifer.

Quam verba fundo tristis, et puras manus

Attollo, sic preces meas

Manusque puras respice, ac si thureo

Odore mane te colam:

Ac si colam te victima et libamine

Sero rubente vespere.

Freno coërce linguam: ad oris januam

Fac excubet custodia.

Fac mens sequatur recta, fac in lubricam

Ne flectat erroris viam.

Fac ne scelesto gaudeat coetu, neque

Mensa fruatur impia.

Me malo justus increpet, me verberet,

Quam palpet impius, comam

Quam rore nardi spargat. Impii, precor,

Et impiorum praefides,

De rupis altae quum ruent specula, sui

Supplicia sceleris ut luant;

Tum subeat animum conscium, salubriter

Quod me monentem spreverint,
 Sic mortis horror ossium compagine
 Mihi laxat, ut caesae jacent
 Fagi per arva fissa cuneis fragmina:
 Tu sancte rector coelitus,
 Spes una nobis es salutis, unicum
 Agnoscimus te vindicem.
 Vitam tuere ab impiorum cassibus,
 A fraude quam struunt mihi.
 Compos salutis impios fac in sua
 Cernam ruentes retia.

P S A L. CXLII.

INVOCO simplex Dominum, manusque
 Tendo ad sidera supplices.
 Mentis huic pando lacrimas: querelis
 Imploro miseris opem.
 Pectus afflictum dolor obruebat:
 Quamvis, Rex bone coelitus,
 Puriter vitae mihi tu peractae
 Effes arbiter optimus.
 Quum domo gressum tamen efferebam,
 Tendebant mihi retia.
 Nec mihi notus, nec amicus usquam,
 Quoquo lumina verteram:
 Exitus nusquam, fuga nulla, nemo

Qui

Qui me sospite plauderet.

Ergo te, rerum pater, invocavi,

Unum praesidium in malis:

Tu meae vires, mea spes, opesque,

Dum sedes hominum colo.

Da meis aurem facilem querelis

Fracti cladibus ultimis:

Affere a saevi manibus tyranni,

Qui me fortior opprimit.

Carceris vitam rape de tenebris,

Ut te laudibus efferam:

Teque conventus celebret piorum,

Promptum ferre piis opem.

P S A L. CXLIII.

AUDI vocantem rebus in asperis,

Et lenis aurem da precibus meis,

Rerum creator: quaque soles fide

Et aequitate ex hostibus eripe.

Juris severi ne trutina meam

Expende vitam: nemo hominum innocens

Sic est, tribunal possit ut ad tuum

Se profiteri crimine liberum.

En hostis atrox imminet, et premit

Stratum: tenebris tristibus abditus,

Et lucis exfors dego, velut specu

Quos in sepulchri mors fera condidit.

Mens pene curis obruta volvere
Piora coepit tempora, quum patres,
Spes quos fovebat praesidii tui,
De fauce lethi saepe revelleres.

Hac recreatus rursus imagine,
Imploro supplex auxilium tuum,
Intenta mens te respicit, arida
Tellus ut imbres sub cane torrido.

Non lentus audi, nam mihi spiritus
Vix fessa pulsat pectora: si tui
Avertis oris lumen amabile,
Mors atra siccis faucibus imminet.

Spe mens labores auxilii tui
Fert: spectat unum te, pater optime.
Audi precantem lenis, et exitum
Jamjam obruturis pande periculis.

Ab hoste saevo protege me, meae
Custos salutis: prava repellere
Mentem manumque, et recta capessere.
Doce, unicum te qui veneror Deum.

Arcana fac vis numinis ut tui
Per plana gressum dirigat, ut tua
Mandata secter: neu male credulum
Error malorum vertat in orbitam.

Ut nulla numen non celebret tuum
 Et aequitatem natio, recrea
 Me destitutum praesidio: et malis
 Hostis scelesti libera ab artibus.

Favoris umbra me solita tege;
 Et, qui me acerbis usque doloribus
 Affligit, hostem perde nefarium,
 Servumque serva perpetuo tuum.

P S A L. CXLIV.

QUO te Rex hominum carmine prosequar?
 Qui firmas animum robore, qui manum
 Et bellare doces, et dubii regis

Per discrimina praelii.

Quod vivo et valeo, tutus et hostium
 A fraude, eximia fulgeo gloria:
 Quod late validis impero gentibus,

Totum muneris id tui est.

O rerum genitor, quantulus est homo,
 Hac quem prosequeris munificentia,
 Et curas patria sollicitudine!

Figmentum fragilis luti,
 Quo nec bulla levis vanior est, neque
 Quae mentes agitant somnia turbidas,
 Nec serum fugiens umbra crepusculum,
 Nec fumi volucris vapor.

Coeli pande fores, Rex bone coelitum,

Ac de fidereis labere sedibus :

Montes nube operi ; per liquidi aëris

Campos fulgura trajice.

Turbatos trepida sparge fuga impios,

Et sparfos jaculis perde sequacibus :

Porrectaque manu me, pater optime,

Saevis eripe fluctibus.

Hostis pelle malam vim bonus impii :

Linguae vaniloque reprime toxica ;

Assuetæque dolis pestiferis manus

Vires contere viribus.

Ut te nostra novo carmine barbitos

Dicat, subsidio qui recreas tuo

Reges : qui gravibus saepe periculis

Vitam Davidis eripis.

Hostis pelle malam vim procul impii :

Linguae vaniloquæ reprime toxica ;

Assuetæque dolis pestiferis manus

Vires contere viribus.

Natorum soboles crescat, ut ubere

Surgit silva solo laurea : virgines

Cultu sic niteant, ut laquearibus

Templorum tholus aureis.

Stipentur gravidis horrea frugibus :

Pleno cuncta penu copia suggerat:

Fœcundi pecoris non capiant greges

Latis pascua saltibus.

Pingues plaustra boves et nitidi trahant:

Nec tristi resonent compita classico,

Nec fletu plateae: nec furor hosticus

Clausis affremat oppidis.

Felicem populum, inter bona talia

Qui vitam in tacito transigit otio:

Felicem populum ter quater, omnium

Cui rerum pater est Deus.

P S A L. CXLV.

TE Regem Dominumque eanam, dum lucida volvet
Lucidus astra polus,

Et unicum colam Deum.

Luce eanam te, nocte eanam te: nulla carebit

Laudibus hora tuis,

Rerum creator et salus.

Magne parens, nullo cui clausa potentia fine est,

Secula cuncta tuas

Laudes sonabunt: et patres

Longævi tua facta canent, seraeque nepotum

Per seriem soboli

Prodent: nec ætas gloriam

Nesciet ulla tuam: mirandaque facta decusque

Ille memor referet,

Hic magnitudinem canet:

Ille bonum feret et iustum, et placabilis irae,

Et veniae facilem, et

Larga benignum dextera:

Totque inter decora, et laudum praeconia nullo

Emoritura die,

Nil clarius clementia.

Ergo, parens rerum, stellantis machina coeli

Cuncta suo gremio

Complexa praedicat tuum

Robur: et intacti scelerum contagae nefanda,

Te celebrant alacres,

Tuique vires imperi

Per populos late vulgant: ne nescia sceptri

Terra sit ulla tui,

Et gloriae et potentiae.

Imperium sine fine tibi; nec legibus aevi

Subdita sceptrum tenes,

Aut clausa metis temporum.

Tu lapsos rursus attollis, firmasque labantes:

Incolumesque foves

Vitae beatæ commodis.

Te volucrum pecudumque genus, te saeva ferarum

Secula respiciunt

Unum, suoque tempore

Accipiunt victum: tu dextram pandis, et omnē

De locuplete penu

Animal benigne recreas.

Quicquid agis, justeque et sancte agis: impiger aurem

Supplicibus facilem

Praebes: opisque compotes

Dimittis puro qui pectore cumque precantur:

Auxilioque piis

Praesens es, et periculis

Eruis e cunctis qui te venerantur amantque:

Cumque suo scelere

A stirpe vellis impios.

Ergo omnes te jure canent, nomenque tacebit

Natio nulla tuum

In seculorum secula.

P S A L. CXLVI.

TE, magne rerum conditor, et tuas

Sonabo laudes, factaque posteris

Miranda prodam, dum recurreret

Per calidos mihi sanguis artus.

Securitatem ne stabilem tibi

Promitte, regum praesidio: neque

De stirpe mortali et caduca

Pone tibi columen salutis.

Ut membra liquit spiritus, in suam

Terrena moles terram abit; et diu

Consulta vanescunt, et auras

Irrita per vacuas feruntur.

O ter beatum, quem Deus aetheris

Fido tuetur praefidio, suas

Qui spes opesque omnes in uno

Constituit Domino Deoque:

Qui terram et aequor condidit et polum,

Et quicquid aequor terraque continet

Polusque: qui promissa praestat

Perpetuo stabilis tenore.

Qui nec tyranni vi finit opprimi

Infirmiorem, aut esurie premi:

Qui carcerum exemtos tenebris

Compedibus levat innocentes.

Qui nocte pulsa luminis aurei

Caecis refundit luminibus jubar;

Gressusque firmat claudicantes,

Justitiamque amat aequus aequam.

Cura fideli qui fovet advenam,

Orbae marito qui viduae favet,

Orbos

Orbos puellōs qui tuetur,

Et scelerum labefactat artes.

Rex ergo habenas imperii tuus,

Sion, tenebit, sidera dum polum

Pingent, et obliquum per orbem

Sol rutilos agitabit axes.

P S A L. CXLVII.

EIA Deum laudate, Deo date carmina digna;

Certe erudito dignus ille est carmine :

Qui Solymam instaurat rursus, passimque per orbem

Sparfos reducit exfules Abramidas :

Qui fractos animi levat, et corda anxia lenit ;

Mulcet dolores, mitigatque vulnera :

Qui numerat tacito labentia sidera mundo,

Suisque quaeque nuncupat vocabulis.

Magna Dei virtus, immensa potentia ; nulla

Quam lingua fari possit, aut mens cogitet.

Qui mite ingenium fovet, allevat, auget honore ;

Humique sternit impiam superbiam.

Eia Deum cantate, Deo persolvite grates ;

Grato benignum canite patrem barbito :

Qui coelum obnubit tenebris, terram rigat imbre,

Montesque laeto vestit altos gramine :

Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,

Corvoque victum se roganti sufficit.

Quem neque magnanimûm delectat robur equorum,

Nec vis ferocis aut lacertus militis :

Sed pietas animi simplex, et in illius una

Quae spem salutis colloket clementia.

Eia, Dei laudes Solymaeae pangite turre:

Benignitatem mons Sionis praedica.

Qui portarum aditus claustris firmavit ahenis,

Civesque cunctis commodis auxit tuos.

Qui te pace beat laeta, et defendit ab hoste :

Et messe flava tritici campos tegit.

Cujus ad imperium fundit sua munera tellus ;

Natura cujus prompta paret jussibus.

Qui nivibus celsos operit, ceu vellere, montes :

Densas pruinas cineris instar dejicit.

Et glacie lapsus solidarum frenat aquarum ;

Cujus rigorem quis feret mortalium ?

Quum libuit, molles glacies tabescit in undas,

Adspirat aura mitior, rivi fluunt.

Ostenditque suam per signa illustria mentem :

Legesque Abrami tradidit nepotibus.

Non ita se populis aliis monstravit amicum,

Qui scita legum nesciunt coelestium.

LAUDATE Dominum coelitum

Chori beati, qui procul

Contagio mortalium

Templa aetheris tuemini.

Laudate Dominum, quos sibi

Adesse iussit angelos:

Laudate Dominum exercitus

Parere promti iussibus.

Laudate Dominum, qui diem

Sol, luna noctem illuminas:

Laudate Dominum lucidis

Stellae decorae flammulis.

Laudate eum rotatiles

Tot orbium compagine,

Et unda longe celsior

Campis nitentis aëris.

Huic cuncta laudes dicite,

Numenque cuncta pangite,

Quod cuncta nutu condidit,

Et cuncta nutu sustinet:

Fixitque firmo cardine,

Ne vi senectae corruant:

Certisque vinxit legibus,

Quas transgredi non audeant.

Laudate Dominum sub specus

Terrae dracones abditi :

Et vasta cete, quae sinus

Ponti repostos finditis.

Ignes, nives, et grandines,

Vaporque, et aurae spiritus,

Ad iussa Domini mobiles

Circumrotantes turbines :

Colles feraces, et feri

Montes, et omnes arbores ;

Seu montibus rigescitis,

Seu cultibus mansuescitis :

Mites feraeque bestiae,

Humique lente reptiles,

Et quae liquentes aëris

Campos volando carpitis.

Reges et orbis praefides,

Et nationes liberae,

Et pauperi plebeculae

Qui jus ab alto dicitis :

Et vos juvenia florea

Laeti puelli et virgines,

Senesque vitae in ultimo

Jamjam exituri limine,

Laudate Dominum : numini

Sit ejus uni gloria,

Unumque noscat omnium
Coelum solumque principem.

Hunc omne in aevum laudibus
Propago tollat Isaci:
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beavit omnibus.

P S A L. CXLIX.

CANTATE Domino canticum

Novum: sonet laus illius
Coetus per omnes, qui sacris
Non se profanis polluunt.

Obletetur Isaci genus
Auctore se suo: suo
Regi Sionis arduae
Congratulentur filiae:
Nomen celebrent illius
Laetis choris et tympanis;
Ejusque laudes accinant
Blande canoro pectine.

Gentem bonus parens suam
Amore sancto amplectitur,
Mitemque mansuetudinem
Firmat salute immobili:
Coetus piorum ut gestiant
Foris paratu splendido,

Domique secum clanculum
Laetentur in cubilibus.

In ore, rerum praefidis
Laus continenter personet;
Utrinque acuti in dexteris
Vibrentur enses vindices.

In se ferarum ut gentium
Crudelitatem vindicent:
Et in futuram iras, minas,
Superbiamque comprimant.

Reges suorum ut hostium
Arctis catenis alligent;
Et ferreis coërceant
Vinclis feroces principes.

Poenas secundum coelitus
Praescripta ab iis ut exigant,
Et laus pio rum pervolet
Omnes per orbis cardines.

P S A L. CL.

LAUDATE Dominum, lucidum
Templum colentem fiderum,
Qui vi suae potentiae
Firmavit orbis cardines.

Laudate Dominum fortiter
Ubique gestis inclitum:

Laudate magnitudinem

Captum supra mortalium.

Laudate Dominum bellicae

Clarissimae tubae clangoribus:

Laudate Dominum nabliis,

Lyrisque blande garrulis.

Laudate Dominum tympanis,

Chorique festi cantibus:

Laudate Dominum fidibus, et

Sonore dulci tibiae.

Laudate eum tinnitibus

Laetis canori cymbali.

Hunc cuncta laudent, quae trahunt

Vitalis aerae spiritum.

F I N I S.

25 AP 65

